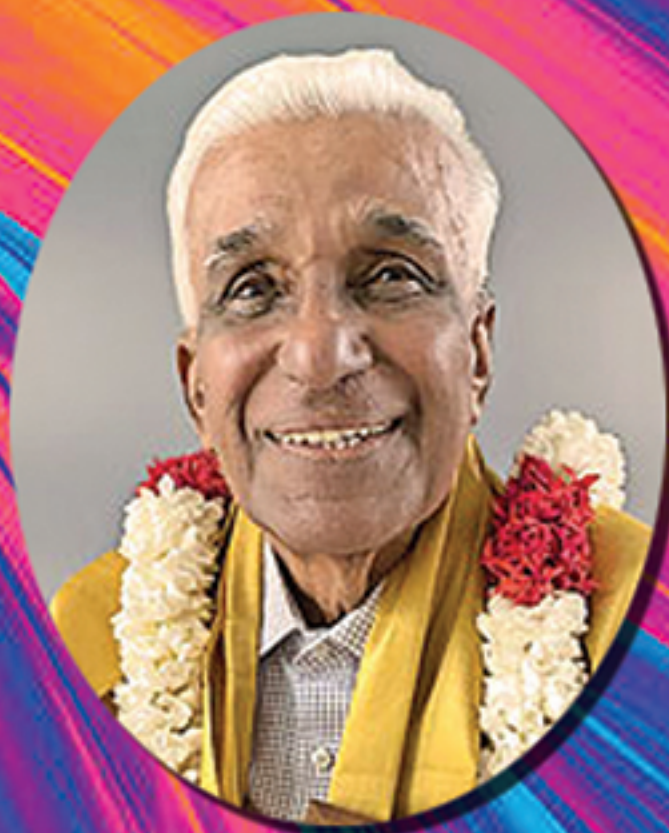

ஞானம்

கலை இலக்கியச் சஞ்சிகை

விலை :
ரூபா 100/=

257

சாகித்திய ரத்தினா
டீக.எஸ்.சிவகுமாரன்

பகிர்தலின் மூலம் விரிவும் ஆழமும் பெறவது கானம் !

ஒளர்:22
சுடர்:05
257

பகீர்தல்தி மூலம் வீர்வும் ஜமுமும் பெறுவது ஞானம்!

வெள்ளத்தின் பெருக்கைப்போல் கலைப்பெருக்கும்
கவிப்பெருக்கும் மேவாயாபின்,
பள்ளத்தில் வீழ்ந்திருக்கும் குருடவரல்லை
விழ்பெற்றுப் பதவிகொள்வர்.

ஆசிரியர் குழு

ஆசிரியர், ஸ்தாபகர் : தி. ஞானசேகரன்
இணை ஆசிரியர் : ஞானம் ஞானசேகரன்
நிர்வாக ஆசிரியர் : ஞானம் பாலச்சந்திரன்

தொடர்புகளுக்கு

தொ.பேசி. ☞ 0094-11-2586013
0094-77-7306506
தொ.நகல் ☞ 0094-11-2362862
இணையம் ☞ www.gnanam.info
www.gnanam.lk
தளம். ஞானம். இலங்கை
மின்னஞ்சல் ☞ editor@gnanam.info
editor@gnanam.lk
அஞ்சல் ☞ 3B-46th Lane, Colombo-6,
Sri Lanka
வங்கி விபரம் ☞ T. Gnanasekara Iyer
Acc. No. - 009010344631
Hatton National Bank,
Wellawatha Branch.
Swift Code : HBLILKLX
(மணியோடர்மூலம் சந்தா அனுப்பு
பவர்கள் வெள்ளவத்தை தபாற்
கந்தோரில் மாற்றக்கூடியதாக
அனுப்புவதல் வேண்டும்)
சந்தா விபரம் ☞ Sri Lanka
ஒரு வருடம் : ரூ 1,000/=
ஆறு வருடம் : ரூ 5,000/=
ஆயுள் சந்தா : ரூ 20,000/=

ஒரு வருடம்	ரூ 1,000/=
ஆறு வருடம்	ரூ 5,000/=
ஆயுள் சந்தா	ரூ 20,000/=
ஒரு வருடம்	
Australia (AUS)	50
Europe (€)	40
India (Indian Rs.)	1250
Malaysia (RM)	100
Canada (\$)	50
UK (£)	40
Singapore (Sin. \$)	50
Other (US \$)	50

- ஞானம் சஞ்சிகையில் பிரசுரமாகும் படைப்பு களின் கருத்துகளுக்கு அவற்றை எழுதிய ஆசிரியர்களை பொறுப்பானவர்கள்.
- புகையெயரில் எழுதுபவர்கள் தமது சொந்தப் பெயர், தொலைபேசி எண், முகவரி, ஆகிய வற்றை வேறாக இணைத்தல்வேண்டும்.
- பிரசுரத்திற்குத் தேர்வாகும் படைப்புகளைச் செவ்வைப்படுத்த ஆசிரியருக்கு உரிமையுண்டு.
- படைப்புகள் கணினியில் தட்டச்சு செய்யப்பட்ட பின்னஞ்சலில் அனுப்பப்படவேண்டும்.

- கவிதைகள்
 - கீத்தா பரமானந்தன் 10
 - ஜனனி வேணுகானன் 12
 - கஸ்ஸாலி அஷ்ஷம்ஸ் 18
 - அகலங்கன் 27
 - கே. சச்சிதானந்தன் - சோ.ப. (மொழிபெயர்ப்புக் கவிதை) 36
 - ஷெல்லிதாசன் 40
- சிறுகதைகள்
 - ஏலையா க. முருகதாசன் (ஜேர்மனி) 06
 - கிறிஸ்டி நல்லரெத்தினம் (அவுஸ்திரேலியா) 13
 - ஏ. பீர்முகம்மது 21
 - ஜானைதா ஷெரீப் 29
 - இணுவையூர் ஆ. இரகுபதி பாலஸ்ரீதரன் (குறுங்கதை) 37
- கட்டுரைகள்
 - தி. ஞானசேகரன் 03
 - காசி ஆனந்தன் 11
 - பேராசிரியர் என். சண்முகலிங்கன் 19
 - கலாநிதி சண்முகசர்மா ஜெயப்பிரகாஷ் 23
 - வடகோவை பூ. க. இராசரத்தினம் 38
 - தி. ஞானசேகரன் 41
- வாசகர் பேசுகிறார் 46

ஆசிரியர் பக்கம்

கொரோனா தொற்றுச் சூழலில்
பாதுகாப்பாக வாழப் முடிவோம்

கோவிட் தொற்று பரம்பல் நிலைமையைக் கருத்திற்கொண்டு கடந்த ஆகஸ்ட் மாதம் 20ஆம் திகதி நள்ளிரவு முதல் நாடு முழுவதும் அமல் படுத்தப்பட்ட தனிமைப் படுத்தல் ஊரடங்குச் சட்டம் 41 நாட்களின் பின் ஒக்டோபர் முதலாம் திகதியிலிருந்து தளர்த்தப்படுவதை அரசாங்கம் அறிவித்துள்ளது.

ஆகஸ்ட் 21^{ஆம்} திகதிக்கு முதல், புதுவருடக் கொத்தணியூடாக தொற்றாளர்களின் எண்ணிக்கையும் மரணங்களின் எண்ணிக்கையும் பாரிய அளவில் அதிகரித்துச் சென்றன. இருநூறுக்கும் மேற்பட்ட மரணங்கள் தினமும் பதிவாகியிருந்தன. தொற்றாளர்களின் எண்ணிக்கையும் தினமும் 4000ஐத் தாண்டிக் கொண்டிருந்தது. இந்தச் சூழலிலேயே ஆகஸ்ட் மாதத்தில் தனிமைப்படுத்தல் ஊரடங்குச் சட்டத்தை அரசாங்கம் அமல் படுத்தியது.

தற்போது கோவிட் தொற்றாளர்களின் எண்ணிக்கை 1500க்கு குறைவாகவும் மரணங்களின் எண்ணிக்கை 100க்கு குறைவாகவும் பதிவாகிறது. இந்நிலையில் நாட்டின் பொருளாதார நிலைமைகள் ஏனைய அத்தியாவசிய செயற்பாடுகள் ஆகியவற்றைக் கருத்திற்கொண்டு அரசாங்கம் இந்த முடிவை அறிவித்துள்ளது.

நாட்டில் தனிமைப்படுத்தல் ஊரடங்குச்சட்டம் அமல்படுத்தப்பட்டு நிலைமை ஓரளவுக்கு கட்டுப்படுத்தப்படும்போது பொதுமக்கள் சுகாதார வழிகாட்டல்களை பறக்கணிப்பதும் சுதந்திரத்தைத் தவறாகப் பயன்படுத்துவதும் வழமையாக இருப்பதைக் காணக்கூடியதாக இருக்கிறது. இது மற்றுமொரு அலைக்கு வழிவகுக்கும் என்பதை மக்கள் உணர்ந்து கொள்ள வேண்டும்.

“நாட்டைத் தொடர்ந்தும் முடக்கிவைத்திருக்க முடியாது என்பதால் போக்குவரத்துக் கட்டுப்பாடுகள் தளர்த்தப்பட்டபின் அடுத்த அலை ஏற்படுவதைத் தடுக்க வேண்டிய நிலை இருக்கிறது. இதன்பொருட்டு வீடுகளில் தொற்றை இனங்காண்பதற்கான எளிமையான பரிசோதனை முறைமையை அதிகரித்தல், எழுந்தமான பரிசோதனை முறைமையை அறிமுகப்படுத்தல், வினைத்திறனான தடுப்பூசி வழங்கல், மூன்றாம் கட்டத் தடுப்பூசி, திரிபு வைரஸ்களைக் கண்டறிவதற்கான பரிசோதனைகளைத் தொடர்ச்சியாக மேற்கொள்ளல் போன்ற செயற்பாடுகளில் அரசாங்கமும் சுகாதார அமைச்சும் கவனம் செலுத்தவேண்டும் என்று அரசு மருத்துவ அதிகாரிகள் சங்கத்தின் சார்பில் கருத்துத் தெரிவிக்கப்பட்டுள்ளது.

இதேவேளை இது குறித்து கருத்துத் தெரிவித்த சுகாதார அமைச்சர் கெவெலிய ரம்புக்வேல்ல, “தற்போது உலக நாடுகள் அனைத்திலும் புதிய இயல்பு நிலைக்கு மக்கள் தங்களைத் தயார்படுத்திக் கொண்டிருக்கின்றனர். சர்வதேச நாடுகளில் மக்கள் அதனை செயற்பாட்டு ரீதியில் முன்னெடுக்கின்றனர். நாமும் அவ்வாறான புதிய இயல்பு நிலைக்கு எம்மைத் தயார்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். அதில் நாம் அர்ப்பணிப்புடன் செயற்படுவதற்கு முன்வருவது கட்டாயமாகும். அவ்வாறு புதிய இயல்பு நிலையை நாம் உள்வாங்கி செயற்படுவதுவூடாகவே இந்த அச்சுறுத்தலிலிருந்து வேளியேறு முடியும். எதிர்வரும் சில வருடங்களுக்கு உலகம் இந்தப் புதிய இயல்பு நிலைமைக்கு அமையவே இயங்கப் போகிறது. எனவே அதற்கு எம்மைத் தயார்படுத்திக் கொள்ள வேண்டும். நாமும் புதிய இயல்பு நிலையில் எவ்வாறான சுகாதார நடவடிக்கைகள் இருக்கின்றன என்பது தொடர்பில் தெளிவைப் பெற்று அவற்றைப் பின்பற்றி சகலரும் நடந்துகொள்ள வேண்டியது அவசியமாகும்” எனக் கூறியுள்ளார்.

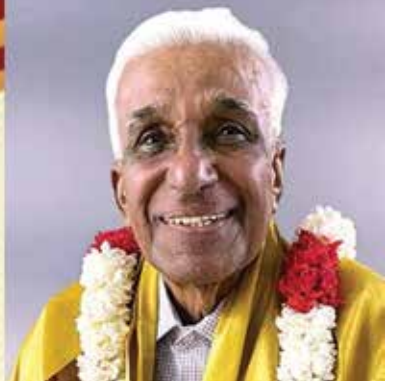
இந்நிலையில் எமது நாட்டில் சகலரும் பொறுப்புடன் செயற்படுவதன் மூலம் புதிய இயல்பு நிலையில் வாழ நம்மைத் தயார்படுத்திக் கொள்ளவேண்டும். இதேவேளை நாடு திறக்கப்படும் போது நாட்டு மக்கள் எவ்வாறு நடந்து கொள்ள வேண்டும் என்பது குறித்த சுகாதார வழிகாட்டல்களும் சுகாதார அமைச்சினால் வெளியிடப்பட்டுள்ளன. அவற்றை நாம் பின்பற்றி நடத்தல் மிகமிக அவசியமானது.

கோவிட் வைரஸ் தொற்றினை கட்டுப்படுத்தல் செயற்பாடுகளை சுகாதாரத் தரப்பினரும் பாதுகாப்புத் தரப்பினரும் மேற்கொண்டு வருகின்றனர். இவர்களின் இந்தக் கட்டுப்படுத்தல் நடவடிக்கைகளுக்கு பொதுமக்களும் தமது பங்களிப்பை நல்குவது அவசியமாகும். சகலரும் ஒன்றிணைந்து சமூக அக்கறையுடன் கூட்டாக பணியாற்றினால் மட்டுமே இந்தக் கொடிய நோயிலிருந்து நாட்டையும் மக்களையும் காப்பாற்ற முடியும் என்பதை வலியுறுத்த விரும்புகிறோம்.

சாகித்திய ரத்தினா

டீ.எஸ்.சிவகுமாரன்

இலங்கை அரசின் 2020ஆம் ஆண்டுக்கான சாகித்திய ரத்தினா உயர் இலக்கிய விருதினை கே. எஸ். சிவகுமாரன் பெற்றுள்ளார்.

கடந்த ஆறு தசாப்தங்களாக தமிழிலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதிவரும் கே.எஸ். சிவகுமாரன் திறனாய்வு, பத்தியெழுத்து, ஆக்க இலக்கியம், பத்திரிகை ஆசிரியர், நூலாசிரியர், மொழிபெயர்ப்பாளர், ஆங்கில ஆசிரியர் எனப் பல்துறைகளில் இயங்கி வருபவர்.

மட்டக்களப்பு புரியந்தீவிலுள்ள சிங்கள வாடி என்று முன்னர் அழைக்கப்பட்ட பகுதியில் கைலாயர் செல்லநயினார் - தங்கத்திரவியம் தம்பதிக்கு 01-10-1936இல் மூத்த மகனாகப் பிறந்தவர் சிவகுமாரன். தாய்தந்தையரது பூர்வீகம் யாழ்ப்பாணம் என அறியமுடிகிறது. சிவகுமாரன் தனது ஆரம்பக் கல்வியை ஆணைப்பந்தி RKMபாட சாலையில் பெற்றவர். அதன்பின்னர் மட்டக்களப்பில் உள்ள சென் மேரிஸ் கல் லூரியிலும் தொடர்ந்து மட்டக்களப்பு புனித மைக்கல் கல்லூரியிலும் அதன்பின்னர் மட்டக்களப்பு அரசினர் கல்லூரியிலும் கற்றார். 1953இல் கொழும்பு வாசியாகிய சிவகுமாரன் கொழும்பு இரத்தமலாணை இந்துக்கல்லூரியில் கற்று எஸ். எஸ். சி. சோதனையில் சித்தி பெற்றார். அதன்பின்னர் மருதானை சென்ற ஜோசப் கல்லூரியில் கற்று எச். எஸ் சி. சித்தியடைந்தார். பேராதனைப் பல்கலைக் கழகத்தில் வெளிவாரிப் பட்டப்படிப்பை மேற்கொண்டு பி.ஏ. பட்டம் பெற்ற இவர், தொடர்ந்து சென்னைப் பல்கலைக்கழகத்தின் ஏம். ஏ. ஆங்கில இலக்கியம் சிறப்பு பட்டமும்

பெற்றார். இந்தியாவிலுள்ள பூனே திரைப்படக் கல்லூரியில் திரைப்பட இரசனைத் திறனாய்வுப் பயிற்சியை 1990இல் மேற்கொண்டு சான்றிதழ் பெற்றிருக்கிறார்.

சிவகுமாரன் டெயிலி நியூஸ், தி ஐலன்ட், வீரகேசரி, நவமணி ஆகிய பத்திரிகைகளில் உயர்பதவிகளில் ஆசிரிய பீடங்களில் இயங்கியவர். நவமணி பத்திரிகையின் ஸ்தாபக பிரதம ஆசிரியர். இலங்கை, ஓமான், இந்தியா ஆகிய நாடுகளில் பணியாற்றி தமிழ் ஆங்கிலம் ஆகிய மொழிகளில் இலக்கியம், சினிமா போன்ற துறைகளில் திறனாய்வுக் கட்டுரைகளை எழுதியவர். கொழும்பில் மூன்று சர்வதேசப் பாடசாலைகளிலும் அமெரிக்கா, மாலைதீவு, ஓமான் ஆகிய நாடுகளிலுள்ள பாடசாலைகளிலும் ஆங்கில ஆசிரியராகப் பணியாற்றியவர். வெளிநாடுகளில் ஆங்கில இலக்கியம் கற்பித்தவர்.

வானொலி, தொலைக்காட்சி ஆகிய ஊடகங்களில் இவர் பங்களிப்புச் செய்துள்ளார். வானொலியில் வர்த்தக, தேசிய சேவைகளில் பகுதிநேர அறிவிப்பாளராக, தமிழ் ஆங்கிலம் ஆகிய இரு மொழிகளிலும் பணியாற்றியவர். வானொலி செய்திப் பிரிவில் தமிழ் செய்தி ஆசிரியர், செய்தி வாசிப்பாளர், ஆங்கில செய்தி வாசிப்பாளர், தொலைக்காட்சியில் முதலாவது தமிழ் செய்தி பிரதித் தொகுப்பாளர், 'ஊர்க்கோலம்' முதலாவது அளிக்கையாளர் (Presenter), ஆங்கிலசேவையில் The Arts magazine என்ற வாராந்த நிகழ்ச்சியைத்

- தி. ஞானசேகரன்

தொகுத்து தயாரித்து அளித்த முதலாவது தமிழர்.

1966ஆம் ஆண்டில் இவர் புஷ்பாவை திருமணம் முடித்தார். இவர்களுக்கு ரகுராம் (அமெரிக்கா) அனந்தராம் (அவுஸ்திரேலியா) ஆகிய இரு புதல்வர்கள். இவர்கள் அங்கு குடும்பமாக வாழ்கின்றனர். சிவகுமாரன் தம்பதிக்கு நான்கு பேரப்பிள்ளைகள்.

சிவகுமாரன் எழுதிய நூல்களாக, (1) Aspects of Culture in Sri Lanka(1989), (2) Tamil Writing in Sri Lanka (1964),(3) அசையும் படும்புகள், (4) அண்மைக்கால ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் - பத்தி எழுத்துக்களும் பல் திரட்டுக்களும் - 04, (5) இந்திய - இலங்கை இலக்கியம் ஒரு கண்ணோட்டம் -(2005), (6)இருமை, (7)ஈழத்து எழுத்தாளர்கள் ஒரு விரிவான பார்வை (2009), (8)ஈழத்து தமிழ் நாவல்களின் சில திறனாய்வுக் குறிப்புகள் - பத்தி எழுத்துக்களும் பல் திரட்டுகளும் 06, (9)ஈழத்துச் சிறுகதைகளும் ஆசிரியர்களும் - ஒரு பன்முகப் பார்வை (1962-1979), (10)ஈழத்துச் சிறுகதைகளும் ஆசிரியர்களும் - ஒரு பன்முகப் பார்வை (1980-1998), (11) ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள்: திறனாய்வு - பத்தி எழுத்துக்களும் பல் திரட்டுகளும் 03, (12) ஒரு திறனாய்வாளரின் இலக்கியப் பார்வை.(2008), (13)காலக் கண்ணாடியில் ஒரு கலை இலக்கியப் பார்வை (2020), (14)கே.எஸ். சிவகுமாரன் ஏடுகளில் திறனாய்வு/மதிப்பீடுகள் சில, (15)கைலாசபதியும் நானும், (16)சினமா! சினமா! ஓர் உலக வலம், (2006), (17)சிவகுமாரன் கதைகள், (18)சொன்னாற்போல - 1 (19) சொன்னாற்போல - 2, (20)சொன்னாற்போல - 3(2008), (21)திறனாய்வு என்றால் என்ன?(2004), (22)திறனாய்வுப் பார்வைகள் - பத்தி எழுத்துக்களும் பல் திரட்டுக்களும் - 01, (23) பண்டைய கிரேக்க முதன்மையாளர்கள் (24) பிறமொழிச் சிறுகதைகள் சில, (25)மரபுவழித் திறனாய்வும் ஈழத்துத் தமிழ் இலக்கியமும் - பத்தி எழுத்துக்களும் பல் திரட்டுக்களும் 07, (26)மூன்று நூற்றாண்டுகளின் முன்னோடிச் சிந்தனைகள் - பத்தி எழுத்துக்களும் பல் திரட்டுக்களும் 05, (27)கலை இலக்கியப் பார்வைகள் (2014), (28)திரைப்படத் துறையில்

(கட்டுரைத் தொகுப்பு 2020), (29)கலை, இலக்கியத் திறனாய்வு, (30) ஈழத்து இலக்கியம் (நூல்களின் அறிமுகம்) (1998) (31), ஈழத்துத் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் (திறனாய்வு), (32)அண்மைக்கால ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுப்புகள் (திறனாய்வு) (1999), (33) ஈழத்துத் தமிழ் நாவல்களின் சில (திறனாய்வு), உட்பட 42 நூல்களை இவர் எழுதியுள்ளார். அச்சில் உள்ள இவரது சில நூல்கள் விரைவில் வெளிவரவிருக்கின்றன.

உலக இலக்கியக் களஞ்சியங்கள் இரண்டில் இலங்கை இலக்கியம் பற்றி இவர் எழுதிய சில கட்டுரைகள் இடம்பெற்றுள்ளன.

‘கலை இலக்கியத் திறனாய்வு’ என்ற இவரது நூல் தமிழக திருச்சி பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்தில் வாசிப்புத் துணை நூலாகப் பரிந்துரைக்கப்பட்டது. தனது திறனாய்வு முயற்சிபற்றி சிவகுமாரன் பின்வருமாறு குறிப்பிட்டுள்ளார் **“திறனாய்வு என்று வரும்போது நான் ஏனைய அறிஞர்கள், திறனாய்வாளர்கள் விமர்சகர்கள் போன்று ஆழமாகவும் வீரவாகவும் எழுதுவதில்லை என்பதை முதல் கவனத்துக் கொள்ளுங்கள். நான் திறனாய்வு சார்ந்த பத்தி எழுத்துக்களைத்தான் ந்தானத்துடன் எழுதவந்திருக்கிறேன். அக்கெடம் வகுப்பினருக்கும் சாதாரண இலக்கிய இரசனையுடைய வாசகர்களுக்கும் மடையலானா பலமாகவே இருந்து வருகிறேன். எனது திறனாய்வு எப்படிப்பட்டது என்பதை அறிய இதுவரை எழுதப்பட்ட நூல்கள் உங்களுக்கே உதவும்”** (ஞானம் இதழ் 137 ஒக்டோபர் 2011- நேர்காணல்)

இவர் Asian Films நடத்திய திரைப்பட வகுப்புகளில் விரிவுரையாளராகவும் இருந்துள்ளார்.

யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகத்தின் Translation Studies Departmentஇல் வருகைதரு விரிவுரையாளராகவும் கடமையாற்றியுள்ளார்.

சிவகுமாரனே தமிழில் ‘பத்தி எழுத்து’ என்னும் பிரயோகத்தை அறிமுகப்படுத்தியவர் என குறிப்பிட்டுள்ளார் எழுத்தாளர் முருகபூபதி (ஞானம்131, அட்டைப்பட அதிதி கட்டுரை)

இவரது பணிகளைப் பாராட்டி பல நிறுவனங்கள் கௌரவித்துள்ளன.

இலங்கை Press Inditute, College of Journalism ஆகியன இவரை 2008ஆம்

ஆண்டின் சிறந்த ஆங்கிலப் பத்தி(Column) எழுத்தாளராகப் பாராட்டி பரிசளித்தது.

கனடாவின் 'தமிழர் தகவல் ஏடு' இவரைப் பாராட்டிக் கேடயம் வழங்கியது. இலங்கை வட-கிழக்கு மாகாண ஆளுனர் விருதும் இவருக்கு வழங்கப்பட்டது.

அமெரிக்காவில் இவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய Subliminal Assault என்ற கவிதைக்கு, The Poetry of America விருது வழங்கிக் கௌரவித்தது.

இலங்கை தணிக்கை சபையின் ஓர் அங்கத்தவராகவும் இவர் இருந்து வருகிறார்.

இவர், Film Critics and Journalists Assosiation என்ற அமைப்பின் ஸ்தாபக உறுப்பினர்களில் ஒருவர்.

இந்தியாவின் அனைத்துலக திரைப்பட விழாக்களிலும், கேரள அனைத்துலக விழாக்களிலும் அழைப்பின் பேரில் ஆண்டு

தோறும் 1991ஆம் ஆண்டு முதல் கலந்து கொள்கிறார்.

கே. எஸ். சிவகுமாரனின் பணிகளைப் பாராட்டி மல்லிகை செப்டெம்பர் 1988 இதழும், ஞானம் சஞ்சிகை ஏப்ரல் 2011 இதழும், கனடா காலம் ஜனவரி 2021 இதழும் இவரை அட்டைப்பட அதிதியாக கொளரவித்து கட்டுரைகள் எழுதியுள்ளன. ஜீவநதி கே. எஸ். சிவகுமாரன் பவளவிழாச் சிறப்பிதழை ஐப்பசி 2011இல் வெளியிட்டு கௌரவித்தது.

யாழ்.சர்வதேச திரைப்படத் திருவிழா 2020இல் இவருக்கு வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது வழங்கப்பட்டது. சிவகுமாரன் இலங்கை கலாசார அமைச்சினால் 'தேசத்தின் கண்' விருது வழங்கிக் கௌரவிக்கப்பட்டவர். ஈழத்து இலக்கிய வரலாற்றில் சிவகுமாரனின் பெயர் என்றும் நிலைத்திருக்கும்.

○○○

அரச சாகித்திய விருதுகள் - 2020

சாகத்தியரத்னா வருது - கே. எஸ். சிவகுமாரன்

2019இல் வெளிவந்து இலக்கியக் குழுவிற்கு அனுப்பப்பட்ட நூல்களில் பின்வரும் நூல்கள் பரிசு பெற்றன:

சுயநாவல் இலக்கியம்: உயிர்வாசம் - நாமரைச் செல்வி

சுய சிறுகதை இலக்கியம்: ஒன்பதாவது குரல் - நாட்சாயணி

சுய கவிதை: எனது நிலமும் நிலவும் - மு. இ. அச்சிமுகம்மட்

சுயநானாவதம்: - விம்பம் (ஓவியம்) - ஆசை இராசையா

சுய நாடக இலக்கியம்: விதை - செல்லம் அம்பலவாணர்

சுய புலமைத்துவ மற்றும் ஆய்வுசார் படைப்பு: யாழ்ப்பாணத் தமிழ்

அகராதி - நடராசா சிறிரஞ்சன்

சுய சிறுவர் இலக்கியம்: சங்கரனுக்குப் பிறந்த நாள் - ஓ.கே. குணநாதன்

மொழிபெயர்ப்பு நாவல் இலக்கியம்: வெய்யில் மனிதர்கள்

- அஷ்ரஃப் சிஹாப்தீன்

மொழிபெயர்ப்பு சிறுகதை இலக்கியம்: அயல்பெண்களின் கதைகள்

- எம்.ரிஷான் ஷெரீப்

- பரிசுபெற்ற படைப்பாளிகள் யாபுரையும் ஞானம் பாராட்டி மகிழ்கிறது -

○○○

விடியற்காலை ஐந்துமணிக்கு திருமண முகூர்த்தநேரம். தாலிகட்டி முடிந்து சபை இருத்திய பிறகு மணமக்களை வீட்டிலை கொண்டுபோய் விட்டிட்டுவரக் கிட்டத்தட்ட பத்துமணியாகிவிட்டுது.

அயலவர்களும் நண்பர்களும் மணமகள் செல்வராணியின் பெற்றோரான பரஞ்சோதியிடமும் அன்னபூரணியிடமும் பின்னேரம் வருவதாகச் சொல்லிவிட்டு விடைபெற்றுச் சென்றுவிடுகிறார்கள்.

பரஞ்சோதியின் தங்கை குடும்பமும் அன்னபூரணியின் தங்கை குடும்பமும் அவர்களுடனேயே தங்கிவிடுகின்றனர்.

இரவிரவாக கண்முழித்து திருமண வேலைகளைச் செய்தபடியால் பந்தலுக்குள் ஆளக் கொரு புற்பாயைப் போட்டு நித்திரை கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டனர் சிலர்.

பரஞ்சோதியும் ஒரு புற்பாயை எடுத்து விரித்து அதற்குமேல் இன்னொரு புற்பாயை சுருட்டி தலையணையாக வைத்தபடி நித்திரை கொள்ளத் தொடங்கிவிட்டார்.

அவர் கழற்றி வைத்த சட்டையை அன்னபூரணி வீட்டிற்குள் எடுத்துக் கொண்டு போய் படுக்கையறைக்குள் வைத்துவிட்டு வீட்டு விறாந்தைச் சுவரோடு காலை நீட்டியபடி சாய்ந்துகொண்டாள்.

பந்தலுக்குள் சிறுவர்கள் ஒருவரையொருவர் விட்டுத் தூரத்திப் பிடித்து ஓடி விளையாடும்போது வெற்றிலைத் தட்டத்தில் கால் தடுமாறி அவர்கள் வைக்க, தட்டத்தில் இருந்த பாக்குச் சீவல்களும் வெற்றிலைகளும் சிதறி பந்தலுக்குள் படுத்திருந்தவரின் முகத்தில் தெறிக்க, அவர்களில் ஒருவர் எழுந்து சீறிச்சினந்து “எல்லாரும் வெளியில் போய் விளையாடுங்கள், பந்தலுக்குள்ளை ஒருத்தரும் ஓடித்திரிய வேண்டாம் வெளியிலைபோங்கள்” என்று சத்தம் போட களைப்பில் கண்ணயர்ந்தவர்கள் முழித்துக் கொண்டனர்.

இந்தச் சத்தத்தைக் கேட்டு பரஞ்சோதியும் எழுந்துவிட்டார். எழுந்தவர் வியர்வையால் நனைந்திருந்த பனியனை கழற்றியபடியே வீட்டுக்குள் போனவர் மனைவி அன்னபூரணி சுவரோடு சாய்ந்து கண்களை மூடியவாறு இருந்ததைக் கண்டார். ஆனால் அவளை தொந்தரவு படுத்தக் கூடாதென்று நினைத்து படுக்கையறைக்குள் போய் கட்டிலில் தலையணையை நிமிர்த்திவைத்து கையை மடக்கி நெற்றியில் வைத்தவாறு கண்ணயர்ந்தார்.

○

“மச்சாள் பின்னேரம் பொம்பிளை மாப்பிளை வீட்டுக்கு போகேக்கிளை கொழுக்கட்டை அவித்துக் கொண்டுபோக வேணுந்தானே, எத்தனை அவிக்கவேணும்” என்று கேட்டுக் கொண்டே அன்னபூரணிக்கு அருகில் பரஞ்சோதியின் தங்கை சாவித்திரி வந்து அமர்ந்தாள்.

சுவரோடு சாய்ந்து கண்களை மூடிக் கொண்டிருந்த அன்னபூரணி கண்களைத் திறந்து மைத்துனியைப் பார்த்து, நூறு அவித்தால் போதும்” என்கிறாள். சாவித்திரி அன்னபூரணிக்கருகில் உட்கார்ந்து அவளின் கைகளைப் பிடித்தவாறே உற்றுப் பார்க்கிறாள்.

அன்னபூரணி அழகாக கொண்டைபோட்டு அதில் சிவப்பு ரோஜாப்பூவோடு எவர்கிறீனை அழகாக செருகி இருந்தாள். “மச்சாள் இன்று உங்களைப் பார்க்க நல்ல அழகாய் இருக்கிறியள்” என்று சிரித்தாள்.

அன்னபூரணியின் கண்கள் கலங்கத் தொடங்கின. “எல்லாம் உன் அண்ணன் கொடுத்த வாழ்க்கை. அன்று அவர் என்னை வேண்டாம் என்று சொல்லியிருந்தால் நான் இப்ப ஒருநாயாக இங்கை இருக்கமாட்டன் அவர் செய்தது பெரிய தியாகம்.....” கண்களைத் துடைத்தாள் அன்னபூரணி.

“மச்சாள் பழையதை நினைத்து கவலைப் படாதையுங்கோ” எனச் சொல்லியவாறு

சாவித்திரி எழுந்துபோய் விடுகிறாள். அன்ன பூரணி மீண்டும் கண்களை மூடியவாறு சுவரோடு சாய்ந்தாள். பழைய நினைவுகளுக்குள் மூழ்கத் தொடங்கினாள்.

○

அன்னபூரணியும் பரஞ்சோதியும் அந்த ஊரிலுள்ள மகாலிங்கசிவம் தமிழ்க் கலவன் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒரே வகுப்பில் சிறுவர்களாக இருந்ததிலிருந்து ஒன்றாகப் படித்தவர்கள். அந்தப் பள்ளிக்கூடத்தில் ஒன்பதாம் வகுப்புவரை மட்டுமே இருந்தது.

ஏழாம் வகுப்பில் படிக்கும்போதே பரஞ்சோதியுடனும் அன்னபூரணியுடனும் ஒரே வகுப்பில் படித்த பெண்பிள்ளைகள் இரண்டு மாதத்திற்கு கொருமுறை அல்லது மூன்று மாதத்திற்கொருமுறை ஒருவர்மாறி ஒருவர் ஒரு மாதத்திற்கு பள்ளிக்கூடம் வராமல் விடுவதும் வராத பிள்ளைகளின் வீடுகளில் அவரவர்குடும்ப வசதிக்கேற்ப பூப்புனித நீராட்டுவிழா நடப்பதையும் வைத்து பரஞ்சோதி விசயத்தை புரிந்து கொண்டாள்.

இதற்கிடையில் ஒருநாள் எப்ரல்பூல் தினத்தன்று அன்னபூரணி பரஞ்சோதிக்கு மைதெளிக்க பரஞ்சோதி அன்னபூரணிக்கு மைதெளிக்க மெல்லமெல்ல தோழர்களாகி மெதுவாக நாட்கள் செல்லச்செல்ல அது அவர்களைக் காதலர்களாக்கியது.

பரஞ்சோதியின் வீடு அன்னபூரணியின் விட்டிலிருந்து ஒரு கிலோமீற்றர் தூரத்தில் இருந்தது. பள்ளிக்கூடத்திற்கு போவதாக இருந்தாலும் பரஞ்சோதியின் தந்தை நடத்திய அச்சுக்கூடத்திற்கு போவதாகவிருந்தாலும் அன்னபூரணியின் வீட்டைக் கடந்து ஒழுங்கை யால்தான் பரஞ்சோதி போகவேண்டும்.

பள்ளிக்கூட நாட்களில் சைக்கிளில் போகும் பரஞ்சோதி அன்னபூரணியின் வீட்டுக்கு முதல் மூன்று வீடுகளுக்கருகில் வரும்போதே சைக்கிள் மணியை அடிப்பார். அன்னபூரணியின் வீட்டைக் கடக்கும்போது ஒருமுறை சைக்கிள் மணியை அடிப்பார். இது அன்னபூரணிக்குக் கொடுக்கும் சமிக்ஞைகள்.

சைக்கிளில் அன்னபூரணி வீட்டைக் கடந்து போய் ஒழுங்கையும் பள்ளிக்கூட வீதியும் சந்திக்கும் முகரி இடத்தில் வேலியோடு இருக்கும் பெரிய கல்லொன்றில் இடது காலை வைத்தபடி அன்னபூரணியின் வருகைக்காக திரும்பிப் பார்த்தபடியே நிற்பதும் அன்னபூரணி அருகில் வந்ததும் இருவரும் ஒருவரையொருவர் பார்த்து சிரிப்பார்கள். பேசிக்கொள்ளவே மாட்

டார்கள். ஆனால் ஒவ்வொரு நாளும் காதல் கடிதங்கள் கைமாறும்.

இருவருக்கும் எவ்வித சம்பந்தமும் இல்லாததுபோல் அன்னபூரணி மெதுவாக முன்னால் போக பரஞ்சோதி இரண்டு மீற்றர் பின்னால் சைக்கிளில் போய்க் கொண்டிருப்பான்.

தங்கள் காதலை யாருமே அறியமாட்டார்கள் என இருவரும் நினைத்தார்களே தவிர ஆனால் அவர்களின் வகுப்புத் தோழர்களுக்கும் தோழிகளுக்கும் இவர்களின் காதல் மெல்லமெல்லத் தெரியத் தொடங்கியது.

இவர்களின் வகுப்பில் படித்த பெண்பிள்ளைகளில் அன்னபூரணியைத் தவிர்ந்த மற்றைய பிள்ளைகள் எல்லோரும் பூப்பெய்தி விட்டார்கள். அன்னபூரணிக்கு அது இன்னமும் நடக்கவில்லை. அவளுக்கு வயதும் பதினாறைக் கடந்துகொண்டிருந்தது.

ஆனால் அன்னபூரணி பருவமங்கைக்கு உரிய உடல் தோற்றத்தில் அழகான பெண்ணாக வளர்ந்து கொண்டிருந்தாள். நாளை நடக்கும் நாளை நடக்கும் என அன்னபூரணியின் பெற்றோர் ஏக்கத்துடன் காத்திருந்தபோதும் அன்னபூரணி பூப்பெய்தவில்லை.

அவளின் உடலில் என்ன குறை என்பதைக் கண்டறிய மருத்துவர்களை அவளின் பெற்றோர் சந்தித்தும் அவர்கள் கொடுத்த மருந்தை அவளுக்குக் கொடுத்தபோதும் எந்தவிதமான மாற்றமும் அவளின் உடலில் ஏற்படவே இல்லை.

சும்மா மெல்லும் ஊர்வாய்க்கு அவல் கிடைத்ததுபோல் அன்னபூரணியின் நிலை அவலானது. அன்னபூரணியும் தனது நிலையை நினைத்து கவலைப்படத் தொடங்கினாள்.

அன்னபூரணியின் பெற்றோர் ஒன்பதாம் வகுப்புடன் அவளைப் பாடசாலையிலிருந்து நிறுத்திக் கொண்டனர். அவளுடைய தோழிகளில் சிலர் பத்தாம் வகுப்பிற்காக வேறு பாடசாலைகளுக்குச் செல்லத் தொடங்கினர்.

பரஞ்சோதி தொடர்ந்து வேறுபாடசாலையில் சேர்ந்து படிக்கத் தொடங்கினான். மாலை நேரங்களில் தந்தையின் அச்சுக்கூடத்தில் தந்தைக்கு உதவிசெய்து வந்தவன் பன்னிரண்டாம் வகுப்புடன் படிப்பை நிறுத்திக் அச்சுக்கூடத்திலேயே முழுநேரமும் வேலைசெய்யத் தொடங்கினான்.

அன்னபூரணி பூப்பெய்தாதவளா என வியக்கும் அளவுக்கு அவள் அழகாக பருவமங்கையாக காட்சியளித்தாள். இந்தப் பேரழகிக்கா இந்த நிலை என பலர் பரிதாப்படவும் செய்தனர்.

பரஞ்சோதி அன்னபூரணி ஆகிய இருவரின் இரகசிய காதல் எல்லோருக்கும் தெரியத் தொடங்கியபோது சிலர் எள்ளிநகையாடினர்.

அன்னபூரணியின் வீட்டில் ஒரு மௌனப் போராட்டமே நடந்தது. தன் நிலை உணர்ந்த அன்னபூரணி ஆழமாக வேரூன்றியிருந்த காதல் நிறைவேறுமா நிறைவேறாதா எனத் தடுமாறத் தொடங்கினாள்.

அன்னபூரணியின் குறையை சத்திரசிகிச்சை மூலம் சரிபடுத்த முடியாதென மருத்துவர்கள் சொல்லியபோது அன்னபூரணி குடும்பம் மீளமுடியாத வேதனையில் ஆழ்ந்தது. அன்னபூரணியின் தங்கை பாக்கியவதியும் பூப் பெய்திவிட்டாள்.

ஒருநாள் அன்னபூரணி கட்டிலில் படுத்தபடி தனது நிலையை நினைத்து விம்மிவிம்மி அழுதுகொண்டிருந்தாள். பரஞ்சோதிக்கும் தங்கள் மகளுக்கும் ஏற்பட்ட காதலை அறிந்த தாய், மகளுக்கு பக்கத்தில் போய் உட்கார்ந்தாள்.

மகளின் காதலை நினைத்து அவள் சங்கடப்பட்டாள். தன்னை நொந்து அழும் மகளின் நிலைகண்டு தாயின் பெற்ற வயிறு துடித்தது. மகளின் அழுகையை ஆறுதல் படுத்தப் போனவள் அவளுக்கு ஆறுதல் சொல்லமுடியாது கண்கலங்கி நின்றாள்.

மகளின் காதல், அவளின் உடல்நிலை, ஊரார் வாய்க்குவந்தபடி கூசாமல் சொல்லும் வார்த்தைகள், விம்மி அழும் மகள் என ஒரு மனப் போராட்டமே தாயை தீயாய் வேக வைத்தது.

மனதைத் திடப்படுத்தியதாய், மகளிடம்,

“அழாதையம்மா யார் செய்த பாவமோ தெரியாது உனக்கு இந்த நிலையாகிப் போச்சது” என்றவளுக்கு,

“நீங்கள் யாரும் பாவம் செய்யவில்லையம்மா நான்தான் பாவம் செய்தவள் நான்தான் பாவி” என்ற பதிலால் தாய் துவண்டு போனாள். சில நிமிட மௌத்திற்குப் பிறகு,

“பிள்ளை இதை ஒரு குறையாக எடுத்து இப்படிக்கருகிச் சாகாதே, அழாதையம்மா. ஒவ்வொருநாளும் நீ இப்படி துவண்டழுவதை எங்களால் பார்க்க முடியவில்லை ஆனால் ஒரு விசயம்மா நீ பரஞ்சோதியை விரும்புவது அப்பாவிற்கும் எனக்கும் தெரியும் அது.....”

“.....”

தாய் மேலே எப்படிச் சொல்வது என்று சங்கடப்பட்டாள். இதை ஒரு குறையாக நினைக்காதே என்று சொன்ன சில நிமிடத் திலேயே அந்தக் குறையைச் சுட்டிக்காட்டி பரஞ்சோதியை கல்யாணம் செய்வது எந்த

விதத்திலும் சரிபட்டுவராது என்று எப்படிச் சொல்வது என்று குழம்பிப்போனாள்.

அன்னபூரணியின் நிலையால், அவளை ஆறுதல் படுத்தும் வார்த்தையானாலும் சரி. நிலைமையை உணரவைக்கும் வார்த்தையானாலும் சரி அவளின் மேல் நெருப்பை அள்ளிக் கொட்டுவதுபோல்தான் இருக்கும் என்பதை உணர்ந்தாள். எதுவாக இருந்தாலும் மகளிடம் பேசித்தான் ஆக வேண்டும் நிலை அன்னபூரணியின் தாய்க்கு.

“பிள்ளை பரஞ்சோதி என்ன சொன்னவர்..... கல்யாணம் செய்வது பற்றி ஏதாவது சொன்னாரா”

“.....”

“நாங்கள் அவையிட்டைபோய் எப்படிக்கேட்கமுடியும்”

“.....”

அன்னபூரணியிடம் இருந்து அழுகையைத் தவிர பதில் எதுவுமில்லை. தாயும் எதுவுமே பேசாது எழுந்து போய்விட்டாள். தன்னைப் பரஞ்சோதி கல்யாணம் செய்வாரா இல்லையா என்பதை அவளாலேயே தீர்மானிக்க முடியவில்லை. அவரின் உடல் தேவையை பூர்த்திசெய்ய முடியாதவளாகி விடுவேனே என அவளுக்குள் முடிவில்லா மனப்போராட்டம். அவள் வீட்டிலோ மௌன அழுகைப் போராட்டம் ஆனால் பரஞ்சோதி வீட்டிலோ எரிமலை குமுறிக் கொண்டிருந்தது.

வழமையாக பரஞ்சோதியும் தந்தையும் அச்சக்கூட வேலையை முடித்துக் கொண்டு ஒன்றாகவே வீட்டுக்கு வருவார்கள். ஆனால் அன்று வழமைக்கு மாறாக பரஞ்சோதியின் தந்தை தான் முன்பு போவதாகவும் வேலையை முடித்துப் போட்டு அச்சக்கூடத்தை பூட்டிப் போட்டு வரும்படி கூறிவிட்டுப் போய்விடுகிறார்.

இரவு எட்டுமணிக்கு வீட்டுக் கேற்றைத் திறந்துகொண்டு போகும்போதே பரஞ்சோதியின் அக்கா மொழியரசியின் மகள் துஸ்யந்தியின் குரல் “மாமா வந்திட்டார்” என்று கேட்டது.

துஸ்யந்திக்கு ஐந்து வயதிருக்கும். துஸ்யந்தி ஓடிவந்து பரஞ்சோதியை கட்டிப்பிடித்தாள். அவளைத் தூக்கிக் கொண்டு வீட்டிற்குள் நுழைந்த பரஞ்சோதி அங்கு வழமைக்குமாறான இறுக்கமான முகத்துடன் தமக்கை இருப்பதைக் காண்கிறாள்.

திடீரென்று தமக்கை வந்திருப்பதும் அவள் சிரிப்பு எதுவுமில்லாது இறுகிய முகத்துடன் இருப்பதைக் கண்ட பரஞ்சோதி துஸ்யந்தியை இறுக்கிவிட்டபடியே “என்னக்கா விசேசம் திடீரென்று வந்திருக்கிறியள்” என்று கேட்க, மொழியரசி தாயைப் பார்க்கிறாள்.

என்னவாக இருக்கும் என்று பரஞ்சோதி யோசித்தபோதும் அன்னபூரணியின் விசயம் தமக்கைக்கு தெரிந்தவிட்டதோ எனவும் யோசித்தவாறு விறாந்தை அரைச்சுவரில் உட்கார்ந்தாள்.

சில நிமிடங்கள் யாருமே பேசவில்லை. அச்சகத்திலிருந்து நேரத்தோட வந்த தந்தையைத் தேடியது பரஞ்சோதியின் கண்கள்.

அவர் அறைக்குள்ளிருந்து ஏதோ எழுதிக் கொண்டிருந்தார். தாய் கண்களால் ஜாடை காட்ட தமக்கை தொண்டையை செருமிக் கொண்டு, சோதி உனக்கு ஒரு சம்மந்தம் வந்திருக்கு கொத்தான்ரை சொந்தக்காரப் பிள்ளை, நல்லவடிவு, படிச்சபிள்ளை சீதனமாக கொக்குவிலில் வீடு கிளிநொச்சியில் நெல்வயல் எல்லாம் தருவினம் நல்ல சம்மந்தம் நீ என்ன சொல்லறாய் உனக்குச் சம்மந்தானே” என தமக்கை கேட்டதும்,

“அக்கா எனக்கு கலியாணம் பேசச் சொல்லி நான் கேட்டனானே நான் இப்ப கலியாணம் செய்யிற எண்ணத்தில் இல்லை. அதுமட்டுமில்லையக்கா, தங்கச்சி சாவித்திரிக்கு செய்துவைத்ததன் பின் யோசிப்பம்” என்கிறாள் பரஞ்சோதி.

எக்காரணத்தைக் கொண்டும் எந்தச் சூழ் நிலையிலும் அன்னபூரணியையன்றி வேறு எவரையும் திருமணம் செய்வதில்லையென்று திட்டவாட்டமாக முடிவெடுத்த பரஞ்சோதி அதைச் சொல்வதற்கான தருணத்தை உருவாக்கவே தனக்குத் திருமணம் வேண்டாம் என்றும் தங்கையின் திருமணம் முடிந்தபின் பார்த்துக் கொள்ளலாம் எனச் சொன்னாள்.

ஆனால் தம்பியாரின் மனதில் என்ன இருக்கிறது என்பதை வெளியே கொண்டுவர வேண்டும் என்பதில் ஆர்வமாக இருந்தாள் தமக்கை மொழியரசி.

“சாவித்திரி இப்ப சின்னப்பிள்ளை. அவளுக்கு கலியாணம் செய்துவைக்க நாள் கிடக்குது, உனக்கு வயது வந்திட்டுது, பொம்

பிளையை ஒருநாளாக்கு கோயிலில் வைத்துப் பார் பிறகு முடிவைச் சொல்” என்று தமக்கை சொல்லும் முன்பே,

“அக்கா வேண்டாம் என்றால் விட்டுவிடன் ஏன் கட்டாயப்படுத்துகிறாய்” என்று பரஞ்சோதி சொன்னபோதும் அடுத்து தமக்கையிடமிருந்து அன்னபூரணியின் பெயர் வரவேண்டும் என விரும்பினாள். பிரச்சினையைச் சந்தித்து அதற்கு முடிவுகட்டவேண்டும் என்றும் விரும்பினாள்.

அவன் நினைத்தது போலவே “ஏண்டா அப்படியென்றால் அந்த இரண்டுங்கெட்டான் அன்னபூரணியைத்தான் செய்யப் போகிறியா” என தமக்கை கேட்டதும், அன்னபூரணியை இரண்டுங்கெட்டான் என்று சொன்னதை அவனால் பொறுத்துக் கொள்ள முடியவில்லை.

அவன் வேகமாக கொஞ்சம் கோபமாக, “ஓம் அவளைத்தான் கலியாணம் செய்யப் போகிறன்” என்றவுடன் பரஞ்சோதியின் தாய் இருந்த இடத்திலிருந்து எழுந்தாள், எழுந்தவள் “ஏண்டா உனக்கு விசர் கிசர் பிடிச்சிட்டுதா அவள் பொம்பிளையாடா எங்களுக்கு பேரன் பேத்தியை பெத்துத் தர அவளால் முடியுமா சொல்லடா” என்று தாய் சொல்லிமுடிக்குமுன், “டேய் மலடியாக விருந்தால்கூட பரவாயில்லை அவள் அலி... ச்சீ..நீ சொல்வதைக் கேட்க எங்களுக்கே வெட்கமாயிருக்கு, அருவருப்பாயிருக்கு” என்று தமக்கை சொல்ல பரஞ்சோதிக்கு அழுகையும் ஆத்திரமும் ஒன்றாகி கோபத்தின் எல்லைக்கே போய்விட்டான்.

“அக்கா, அவள் என் காதலி. பிள்ளை பெற்றுத் தரவேண்டும் என்பதற்காக அவளைக் காதலிக்கவில்லை. அவளால் அது முடியாது என்று தெரிந்த பின்பும் அவளைக் காதலிக்கிறேன். அவளுக்கு நான் துரோகம் செய்யமாட்டன், அவள்தான் என்னுடைய மனைவி” என்றவுடன் தமக்கை “அவள் சாமத்தியப்படவில்லையடா அது உனக்குத் தெரியுமாடா” என்றவுடன் பரஞ்சோதி “தெரியும் அதற்காக அவளை வெறுக்கமாட்டன் உடம்பால் வாழும் வாழ்க்கை மட்டுந்தான் வாழ்க்கையல்ல மனதாலும் வாழலாம்” என்று சொன்னவன் அடுத்து தமக்கையைப் பார்த்து கேட்ட கேள்வி தந்தையை அறையைவிட்டு வெளியே வரச்செய்தது.

“அன்னபூரணியின் நிலையைப் போல அக்கா உங்களுக்கோ தங்கச்சி சாவித்திரிக்கோ ஏற்பட்டிருந்தால் எங்கள் குடும்பம் என்ன பாடுபட்டிருக்கும் அதைப் பற்றி யோசித்தீர்களா ஒரு பெண்ணைப்பற்றி பெண்ணான நீங்களே இப்படிப் பேச உங்களுக்கு கேவலமாகத் தெரியவில்லையா”

இதுவரையும் அறைக்குள்ளேயிருந்து பொறுமையாக கேட்டுக்கொண்ட தந்தை, “இனியாருமே இதைப்பற்றி பேசவேண்டாம், அவன் சொல்வதிலும் நியாயமிருக்கு. சரியோ பிழையோ அவன் முடிவுதான் சரியானது” என்றவுடன் எல்லோரும் வாயடைத்துப் போய் நின்றார்கள். தந்தையை நன்றியோடு பரஞ்சோதி பார்த்தான்.

பரஞ்சோதி அன்னபூரணியின் வீட்டுக்குப் போய் எந்தச் சூழ்நிலையிலும் அன்னபூரணியை கைவிடமாட்டன், அவளோடுதான் தன் வாழ்வு எனச் சொல்லிவிட்டுவந்த ஒருமாத காலத்துக்குள்ளேயே அன்னபூரணியின் வீட்டிலேயே அன்னபூரணிக்கு தாலிகட்டி மனைவியாக்கிக் கொண்டான்.

சில மாதங்கள் சென்றன. ஒரு குழந்தையை தத்தெடுத்து வளர்ப்போமா என அன்னபூரணி பரஞ்சோதியிடம் கேட்டாள். ஒரு அனாதை இல்லத்திலிருந்து செல்வராணி என்ற பெண் பிள்ளையைத் தத்தெடுத்தார்கள்.

அவள் வளரவளர கூடவே அன்னபூரணிக்கு பயமும் வளர்ந்தது. தனக்கு ஏற்பட்டது போல் அவளுக்கும் ஏற்பட்டுவிடுமோ எனப் பயந்தாள். செல்வராணி பூப்படைந்தபோது அன்னபூரணிக்கு அவள் கொண்டிருந்த பயம் விலகி பூரிப்படைந்தாள்.

○

செல்வராணிக்கு திருமணம் முடிந்து மணமக் களை மணமகள் வீட்டுக்கு அனுப்பியபோது தந்தையையும் தாயையும் விழுந்து வணங்கிய செல்வராணி தந்தையின் பாதங்களை பிடித்தபடியே குலுங்கிகுலுங்கி அழுதாள். கண்ணீரால் தந்தையின் பாதங்களை நனைத்தாள்.

அவளைத் தூக்கி நிறுத்தி மார்போடு அணைத்து தலையை பாசமாக தடவி அழாதை என்றபோது, “அப்பா நீங்கள் தெய்வத்துக்கும் மேல் அப்பா... அப்பா” என விம்மினாள் செல்வராணி.

நினைவுகளின் சங்கமத்திலிருந்து அன்னபூரணி மீண்டாள். சுவரோடு சாய்ந்திருந்த அன்னபூரணி எழுந்துபோய் பந்தலுக்குள் கணவனைத் தேடினாள். பந்தலுக்குள் கணவன் இல்லையென்றதும் அறையின் கதவை மெதுவாக தள்ளினாள்.

கணவன் கட்டிலில் சாயந்தபடி படுத்திருந்தார். கணவனுக்கருகில் கட்டிலில் மெதுவாக இருக்க பரஞ்சோதி அவளை அணைத்துக் கொண்டே புன்முறுவல் பூத்தார்.

அந்த அணைப்பிலும் சிரிப்பிலும் எப்பொழுதும் வாடாத காதல் தெரிந்தது.

○ ○ ○

பெண்ணியம் போற்றிக்
கண்ணியம் காத்து
மண்ணினில் சுதந்திர
மகத்துவம் சொல்லியே
கன்னால் தம்முன்ல்
மன்ன முழுங்கி
எண்ணல்லாக் கவகளை
வண்ணமாய்த் தந்தவனே

அடிமை வலங்கொடிக்
மீடிமை கொண்டாய்
மடமையைக் கொழுத்த
மனங்கொண்டு நன்றாய்
உடமை உர்மையென
உரக்கப் பாடிய
முண்டாசுக் கவருனே
மீண்டும் வருவாயா

சீரழிந்து வாடுறார்
சீரிய பெண்ணினம்
வறுமைப் பேயால்
வெறுமைச் சறைக்குள்
தற்றமை உள்ளோர்
தீண்டாய் பணத்தனால்
சீறுமைப் பட்ட
சீந்தை வெகறார்

பெருமை பேசு
பொய்மை பூசு
உர்மை மறந்து
உடமை இழுந்து
கண்ணரண்டும் வற்றுச்
சீத்திரம் வாங்கிக்
கடமையென நதம்
கடக்கறோம் ஆயுளை

ஒடிவளையாடு பாப்பா
கூடி வளையாடென்றாய்
ஒடவும் இடமல்லலைக்
கூடவும் பொழுதல்லலை
வாடலை வாழ்வாய்
வந்தீட வந்தியனை
சீந்தனைப் பாட்டினால்
சீர்மைப் படுத்த
மீண்டும் வருவாயா

-கீத்தா பரமானந்தன்

①

எதை எழுதினான் பாரதி என்பதை எல்லோரும் எழுதியிருக்கிறார்கள். எப்படி எழுதினான் பாரதி என்பதை நான் எழுதுகிறேன்.

பாட்டுத் தமிழைப் புதிய தமிழாய் நாட்டுக் களித்தான் பாரதி.

அடுத்தவர் தமிழில் இருந்து வேறுபட்ட அவன் தமிழ்தான் பாரதியின் அடையாளம்.

‘கவின்மிகு மரங்களே! கலைமான்களே! கருங்குயில்களே!

நீங்களெல்லாம்

கனவுகள்தானோ...’

என்றே பிறர் எழுதுவர். பாரதி எப்படி எழுதினான்?

நற்பதுவே! நடப்பதுவே! பறப்பதுவே!

நிங்கொல்லாம்

சொற்பனங்கன்தானோ..

இவன்தான் பாரதி. இதுதான் பாரதி தமிழ். பாரதி ‘கண்டேன்’ என்பதைக் **கண்டொண்டேன்** என்றும் ‘சிந்தித்தல்’ என்பதைச் **சீந்தை செய்தல்** என்றும் பாடினான்.

கண்ணனை நான் ஆட்கொண்டேன்!

கண்டொண்டேன்! கண்டொண்டேன்!

சென்றதன் மீனாது மூடே! – நீர்

எப்போதும் சென்றதையே சீந்தைசெய்து

கொன்றொழுக்கும் கவலைவெனும் குழியில் வீழ்ந்து

குமையாதீர்! சென்றதையே குறித்தல் வேண்டா!

என்கிறான்.

②

யிள்ளைக் கனியமுதே! – கண்ணம்மா

பேசும் பொற் சீத்திரமே

அள்ளி அணைத்தடவே – என் முன்னே

ஆடி வருந் தேனே...

பொங்கிப் பாயும் பாரதியின் உணர்ச்சி போன்றே அவன் தமிழும் பொங்கிப் பாய்கிறது.

‘யிள்ளைக் கனியமுது’ என்பதும் ‘பேசும் பொற் சித்திரம்’ என்பதும் பாரதி தமிழ்தான் - இருப்பினும் **ஆடிவரும் தேன்** பிறர் தமிழை மிஞ்சிய பாரதியின் இலக்கியப் பிழிவாகும்.

கண்ணம்மா என்னும் தேனைக் கண்களால் உண்கிறான், முன்பு **செந்தமிழ் நாடென்னும் போதீனிலே இன்பத் தேன்வந்து பாயுது காதீனிலே** என்று காதுகளால் தேன் உண்டு களித்த பாரதி.

எவராவது சொன்னதைச் செய்யாவிட்டால்

பாட்டுத் தமிழில் பாரதி தமிழ்

சிணம் எழுக்கிறது. சொன்னதை நீ மீறலாமா? என்று எகிறிக் குதிக்கிறோம்.

வார்த்தை தவறவிட்டாய் என்கிறான் பாரதி. எந்தக் காலத்திலும் நம் வாயில் இருந்து எழாத பாரதி தமிழ் இது.

வடமொழிச் சொல் “வார்த்தை” என்பர். சரி. தூய தமிழில் “சொல் தவறுதல்” என்றாவது சொல்லும் வழக்கம் நம்மிடையே உண்டா? இல்லையே.

பண்டைக் காலத்தில் நாட்டுக்கு நாடு ‘பண்ட மாற்று’ வணிகம் நடந்தது.

பாட்டுத் தமிழில் இதற்கு ஒரு புதிய சொற்றொடரைப் பாரதி கையாள்கிறான்.

கங்கை நதிப்பறந்துக் கோதுமைப் பண்டம்

காவீர் வெற்றலைக்கு மாறு கொள்ளுவோம்

புலவர்கள் நேற்றுவரை பயன்படுத்தாத

— காசி ஆனந்தன்

பாட்டுத் தமிழுக்குக் கிடைத்த புதிய வரவு **மாறு கொள்ளுவோம்** ஒன்றிலிருந்து விடுபடுதலே விடுதலையாகும். விடுதலை என்னும் சொல்லிலேயே விடுபடுதல் என்னும் பொருள் ஒன்றி நிற்கிறது.

இருப்பினும்

விடுதலைக்கு முச்சுத்தரும் ஓர் புதிய சொல்லைப் பாரதி தமிழ்க் கழனியில் விதைக்கிறாள்.

வீட்டு வடுதலையாக நற்பாய் - அந்தச்

சீடும் குருவையப் போலே!

வீட்டு வடுதலையாக என்பது பாட்டுத் தமிழில் புதிதாய் விளைந்த பாரதி தமிழ்.

③

கண்களால் பார்த்தல் - நோக்குதல் இதுதான் பாட்டுத் தமிழின் கடந்த காலம் ஆனால் -

கச்சணந்த கொங்கை மாதர்

கண்கள் வீசு போதலும்

அச்சமல்லலை! அச்சமல்லலை!

அச்சம் எண்பதல்லலையே!

என்கிறான் பாரதி.

பாவையர் ஆண்களைப் பார்ப்பது அல்ல - நோக்குவது அல்ல. ஆண்கள் மீது **கண்களை வீசுவது** பாரதி தமிழ்.

பசவுக்குக் கன்று - பன்றிக்குக் குட்டி - மாந்தருக்குப் பிள்ளை அல்லது சேய் - இதுதான் நாம் பார்த்த பழைய பாட்டு வழக்கு.

ஆனால் -

பாரதி தமிழ் கட்டுடைத்துப் பாய்கிறது.

நாய்கள் முப்பதுகொடி ஜனங்களும் நாய்களோ? பன்றிச் சேய்களோ? என்கிறான் பாரதி.

பெரும்புலவன் பாரதி தமிழில் பன்றி பிள்ளை பெறுகிறது.

‘என்வரைக்கும்’ என்று சிலர் எழுதுவர். ‘என்னைப் பொறுத்தவரை’ என்பர் சிலர். என் பாரதி **நான் ஒருவன் மட்டிலும்** என்கிறான்.

நானொருவன் மட்டிலும் - ஸ்ரீவெண்பதோர்

நரகத் தழுவுவதோ?

பாரதியின் ‘நான் ஒருவன் மட்டிலும்’ பாட்டுத் தமிழில் ஒரு புதிய பாய்ச்சல்.

வள்ளுவன் தன்னை உலகனுக்கே தந்து

வான்புகழ் கொண்ட தம்முநாடு - நெஞ்சை

அள்ளும் சலப்பதகாரம் என்றோர் மண்

ஆறும் படைத்த தம்முநாடு!

‘வாண்தொடு புகழ்’ ‘வானோங்கிய புகழ்’ என்றெல்லாம் புலவர்கள் முன்பே எழுதியிருக்கிறார்கள் - ஆனால் **வான்புகழ்** என்பது பாரதியின் வார்ப்பு.

④

புலவர்கள் முன்பே ‘நெஞ்சை ஈர்க்கும் சிலப்பதிகாரம்’ ‘நெஞ்சைக் கவரும் சிலப்பதிகாரம்’ என்றெல்லாம் சொல்லியிருக்கிறார்கள் - ஆனால் **நெஞ்சை அள்ளும் சலப்பதகாரம்** என்பது பாரதியின் புதிய ஆக்கம்.

எதைப் பாடினான் என்பதைவிட எப்படிப் பாடினான் என்பதே பாரதியின் சிறப்பு என்பேன். பாரதி எதையெல்லாம் பாடினானோ - அதையெல்லாம் பாரதிக்கு முன்பிருந்தவர்களே பாடியிருக்கிறார்கள்.

இளங்கோ அடிகள் பெண்ணின் பெருமை பாடியிருக்கிறார். வள்ளுவர் உழவர் சிறப்பைச் சொல்லியிருக்கிறார். மூடநம்பிக்கையை வள்ளலார் சாடியிருக்கிறார். அப்பர்பெருமான் விடுதலையைப் பாடியிருக்கிறார். சாதி ஒழிப்பை அவ்வையார் முழங்கியிருக்கிறார். இவற்றையெல்லாம் பாரதியும் பாடினான் என்று நாம் பெருமை கொள்வதில் தவறில்லை.

ஆனால் -

எதை எழுதினான் என்பதல்ல - எப்படி எழுதினான் என்பதே பாரதியை - அவன் சிறப்பை - எடுத்தியம்ப உதவும் உண்மை எடை கோலாகும்.

பாட்டுத் தமிழில் பாரதி தமிழைப் பாராட்டுவோம்.

○○○

எம்மதமும்...

[சிறுகதை]

கீர்ஸ்டி
நல்லரத்தனம்
(அவுஸ்திரேலியா)

செபாஸ்டியன் அன்று அதிகாலையிலேயே எழுந்துவிட்டான். எழும்பாமல் என்ன செய்வதாம்? வீடா குடும்பமா அவனுக்கு.

நீர்கொழும்பு சித்திவிநாயகர் ஆலய மணிவேறு 'டாங்... டாங்...' என்று அடித்து அவனுக்குள் குடியிருந்த கொஞ்சநஞ்ச தூக்கத்தையும் விரட்டிக் கொண்டிருந்தது. அங்குதான் அவன் சயனசகம் காணும் அந்த பெரிய ஆலமரம் கிளைபரப்பி கூரையாய் விரிந்துநின்றது.

ஆலய வளவிற்குள் இருந்த நடேசர் கோவிலுக்கும் நாகதம்பிரான் கோவிலுக்கும் இடையே இருந்த அந்த விருட்சத்தின் கீழ் ஒரு காட்போட் துண்டையே தன் பஞ்சணையாக்கி வாய்திறந்து தூங்குவான் செபாஸ்டியன்.

ஆறு வருடங்களாக இதுவே அவன் துயிலும் இடம். குருக்களுக்கு பெரிய மனது. "செபாஸ்டி, உன்னட சமயம் சாதி பாக்காம படுக்க இடம்தான்.... ஆனா விடிய எழும்பி கோவிலடியையும் மடப்பள்ளியையும் கூட்டிப் பெருக்கி தண்ணி தெளிக்கவேணும் கண்டியோ?... அதுதான் வாடக" என்ற குருக்களின் வார்த்தைகளை வேதவாக்காக்கி இத்தனை வருடங்களாக இதையே செய்கிறான் அவன்.

மழை நாட்களில் மட்டும் கோயில் மண்டபத்தில் படுக்க அவனுக்கு பதவி உயர்வு கிட்டும்.

நீர்கொழும்பில் குழந்தைவேல் செட்டியாரும் அருணாச்சல செட்டியாரும் கட்டிவைத்த முதல் கோயில் செபாஸ்டியனுக்கு வீடானது.

ஏன் நடுத்தெருவிற்கு வந்தோம் என அவன் தனது ரிஷிமூலம் தேடி நாட்களை ஒருபோதும் கழித்ததில்லை. கோயில்மணி அடித்ததும் எழுந்து கழுத்தில் தொங்கும் சிலுவையை பக்தியுடன் உயர்த்தி உதட்டருகே வைத்து

ஒரு முத்தமிட்டு "மாதாவே" என மெதுவாய் ஜெபத் தொனியில் சொல்லி வைப்பான்.

அவனின் அந்த ஜெபம் குருக்கள் காதுகளுக்கும் கேட்பதுண்டு. அவன் பக்தி மார்க்கத்தில் குறுக்கிட அவர் என்றும் நினைத்ததில்லை.

குருக்கள் சொன்ன வேலைகளை முடித்து கோயில் கிணற்றில் இரண்டுவாளி தண்ணீரில் ஒரு காக்காய் குளிப்பு குளித்து தலையைத் துவட்டிக்கொண்டு கோயில் மூலஸ்தானத்திற்கு வெளியே பயபக்தியாய் நிற்பான்.

குருக்கள் உரத்த குரலில் மந்திரங்கள் ஜெபித்து தேவாரங்கள் பாடி தெய்வங்களை மகிழ்வித்து ஆசிவேண்டி உதய பூஜையை முடிப்பார்.

செபாஸ்டியனுக்கும் குருக்கள் பாடும் தேவாரங்களின் சரணங்கள் அரைகுறையாய் தெரியும்.... கேள்வி ஞானம். அவன் "தோடுடைய செவியன் விடையேறியோர் தூவெண் மதிசூடி.." என முணுமுணுத்துக் கொண்டே காலையில் கோவில் சுற்றத்தை கூட்டிப் பெருக்கும்போது இவனும் ஒரு சாஸ்த் திரியனோ என பார்ப்பவர்களுக்கு எண்ணத் தோன்றும்.

பூஜை முடிந்து குருக்கள் மூலஸ்தானத்தை விட்டு ஒரு தட்டுடன் வெளியேறி சுற்றும் முற்றும் பார்ப்பார். காலைபூஜைக்கு வருவோரை விரல்விட்டு எண்ணிவிடலாம். எல்லோரும் வயதான சைவப்பழங்கள். நீர்கொழும்பு ஒரு கத்தோலிக்க சமூகத்தின் பிறப்பிடம் என்பதும் இந்த நிலைக்கு ஒரு காரணம்.

இந்த சமூக சமய வலைப்பின்னல்களைப் பற்றி செபாஸ்டியன் அலட்டிக்கொள்வதில்லை. அவன் குறி குருக்களின் தட்டில் உள்ள நைவேத்தியங்கள் மீதே. குருக்களின் மனைவி

நேற்றே ஊறவைத்து அவித்து கடுகுபோட்டு தாளித்து தேங்காய் சொட்டு துருவலுடன் பிரட்டிய கடலை அவனுக்கு தேவாமிர்தமாய் சுவைக்கும். அதுவே அவனது காலை ஆகாரம்.

அன்று ஆடி அமாவாசை. தட்டில் வழமையாக இருக்கும் மோதகங்களும் நறுக்கிய கரும்புத் துண்டுகளும் இன்று இல்லை. ஆடி அமாவாசை விரதமே இதற்கான காரணம். ஆனால், நிச்சயம் மதிய அல்லது மாலை பூஜையின் பின் வடை, பொங்கலுடன் விசேஷ படையல்கள் உண்டு என்பது அவனுக்குத் தெரியும்.

சைவசமய சித்தாந்தங்களை அவன் என்றும் புரிந்தவனல்ல. அவைபற்றி அவனுக்கு கவலையும் இல்லை. தட்டை நிரப்பும் பண்டங்களின் செழிப்பு அவனுக்கு நாட்களின் விசேஷத்தை வெளிப்படுத்தும்.

சித்திவிநாயகர் ஆலயம் இருந்ததோ நீர்கொழுப்பு - மீரிகம பிரதான வீதியில். செபாஸ்டியன் தோளில் ஒரு 'பஞ்சாபி' துணிப்பையை மாட்டிக்கொண்டு வீதியில் இறங்கி உடையார் தோப்பைத் தாண்டி மேற்கில் திரும்பி புனித செபஸ்தியார் ஆலயத்தை நோக்கி நடந்தான். அங்கு அவன் போய்ச்சேரும்போது காலை எட்டு மணிப் பூசை ஆரம்பித்து ஜேம்ஸ் பாதிரியார் தேவநற்செய்தியை பீடத்தில் நின்று வழங்கிக் கொண்டிருந்தார்.

“வருத்தப்பட்டு பாரம் சுமப்பவர்களே. நீங்கள் எல்லோரும் என்னிடத்தில் வாருங்கள். நான் உங்களுக்கு இளைப்பாறுதல் தருவேன்”. பாதிரியார் விவிலியத்தை அக்குவேறு ஆணி வேறாகப் பிரித்து “பாரம் என்றால் என்ன?” என்று வியாக்கியானம் செய்து முடித்து தேவ நற்கருணைக்கு ஆயத்தமானார்.

ஆறுவருடங்கங்களுக்கு முன் செபாஸ்டியன், பாதிரியாரிடம் இரவில் ஆலயத்தில் தங்க இடம்கேட்டபோது அங்கு ஏன் தங்க அனுமதிக்க முடியாது என்பதற்கான காரணங்களை பட்டியல்போட்டு விபரித்தது அவன் நெஞ்சைவிட்டு நீங்கவில்லை. ஒருவேளை வருத்தப்பட்டு அவன் சுமக்கும் பாரத்தின் சுமை கர்த்தரின் ‘கருணைத்தராசை’ சரிக்கப் போதவில்லையோ என அவன் எண்ணிய துண்டு. ஆனால், குருக்கள் அவனுக்கு இட மளித்து ஆதரித்ததை நினைத்து ‘ஒவ்வொரு சமயத்திற்கும் ஆண்டவன் சுமையின் அளவு

கோலை வெவ்வேறாக நிர்ணயித்து வைத்தானோ’ என அவன் எண்ணியதுண்டு.

அன்று செபஸ்தியார் தேவாலயத்தில் கூட்டம் சிறிது அதிகமாகவே இருந்தது. ஆலயம் கடலையொட்டி இருந்ததால் இரவு முழுதும் படகோட்டி காலையில் கரைசேர்ந்த மீனவர்கள் பலர் முளித்துக் களைத்த கண்களுடனும் புதிதாய் வெளித்தள்ளிய பம்மிக்காய் முக ரோமத்துடனும் தேவ நற்கருணை எடுக்க ஆராதனையின் அரைவாசியிலேயே இணைந்து கொண்டனர்.

அவன் ஏனோ தேவ நற்கருணையில் பங்குபற்றுவதில்லை. “தேவன் மாமிசமானார்” என பாதிரியார் தேவ அப்பத்தை வானுக்கு உயர்த்தி சொல்வது அவனுக்கு ஒரு சடங்காகவே பட்டது. தெரியாமையின் துவக்கப் பள்ளியில் உள்ள ஜீவன்களுக்கு எல்லாமே ஒரு புதிர்தானே? மேலும் அதன் தாற்பரியத்தைக் கேட்டு விளங்கிக்கொள்ளும் ஆவல் என்றும் அவனுக்கில்லை.

அவன் எண்ணமெல்லாம் வேறு.

கோயில் வாசலில் வரிசையாக உட்கார்ந்து இருக்கும் பிச்சைக்காரர்களின் வரிசையில் தனக்கும் ஒரு இடத்தை தேடியாகவேண்டும். ஆலய மதில் அருகே உள்ள நிழலில் இருந்த ஒரு சீமேந்து பீடமே அவனது ஆஸ்தான பூமி.

அனேகமான நாட்களில் அவன் அதை ஆக்கிரமித்தாலும், சிலவேளைகளில் அவ் விடத்தை கோட்டை விட்டுவிடுவதுண்டு. அன்று வருவாய் கம்மிதான்.

பாதிரியார் சபையோரை தேவவசனத்தில் தாளித்து இளகிய மனதுடன் அவர்களை ஆலயத்தைவிட்டு வெளியே ‘தர்மதுரைகளாக’ அனுப்பிவைப்பார். அவர்கள் மனங்கள் கல்லாக மாறும்முன் செபாஸ்டியானும் அவனது சகாக்களும் இந்த தேவமைந்தர்களிடம் இருந்து சில்லறையைக் கறந்தாகவேண்டும். எனவே எங்கு ‘கடைவிரிப்பது’ என்பது இந்த பிசினைஸின் வெற்றிக்கு முதல்படி!

புற்றீசல்களாய் சபையோர் இருமருங்கிலும் அமர்ந்திருந்த ‘பாரம் சுமப்பவர்களை’ கடந்து சென்றனர். இந்த சமூகக் கும்பலுள் சிலரின் கருணை காசாய் மாறி கைகளை நிரப்பிற்று. அமர்ந்திருப்போரின் தனிமனித சோகங்களை கேட்டறிய எவருக்கும் ஆர்வமில்லை.

செபாஸ்டியன், தன்முன் விரித்திருந்த

துண்டில் விழுந்திருந்த சில்லறைகளையும் இரண்டு இருபதுரூபா நோட்டுக்களையும் கவனமாய் தோளில் தொங்கிய பையில் பத்திரப்படுத்திக் கொண்டான்.

அவன் அருகில் அமர்ந்திருந்த தேவராஜன் தன் சாறனை உயர்த்தி உள்ளே அணிந்திருந்த காற்சட்டைக்குள் அவனுக்கு கிடைத்த 'தர்மத்தை' திணித்துக்கொண்டு "அப்ப, பஸ்ஸ்டாண்டுக்கு போவமா?" என்றான். இருவரும் புறப்பட்டு மீண்டும் நீர்கொழும்பு - மீரிகம வீதியை குறுக்கறுத்து அந்த சுடும் வெய்யிலில் நடந்தனர்.

பரிசுத்த மேரி மாதாவின் ஆலயத்திலும் காலை ஆராதனை முடிந்து சபையோர் வீதியை நிரப்பிக் கொண்டிருந்தனர். ஞாயிறு ஆராதனைக்கு செபாஸ்டியன் அங்கு கடை விரிப்பதுண்டு.

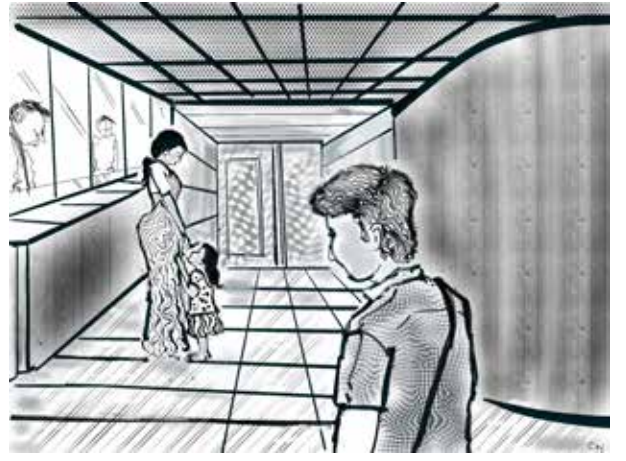
இன்றுகாலை, ஆடிஅமாவாசையின் நிமித்தம், குருக்களின் படையலை சுவைக்கக் கொடுத்து வைக்காததினால் பரிசுத்த மேரி மாதாவின் ஆலயத்திற்கு முன்னால் உள்ள சந்திரவிலாஸ் சைவஹோட்டலில் இருவரும் வடையும் வாழைப்பழமும் டியும் சாப்பிட்டு காலை ஆகாரத்தை முடித்துக்கொண்டனர்.

அன்று கொழும்பில் ஒரு பெரிய கிரிக்கட் மெட்ச் நடக்க இருப்பதால் கடையின் முன்னால் பொருத்தியிருந்த பெரிய லவியில் ஒளிபரப்பை பார்க்க கூட்டம் சேர்த்தொடங்கியிருந்தது. தேவராஜ் ஒரு கிரிக்கட் பைத்தியம். அவன் செபாஸ்டியன் பக்கம் திரும்பி, "செபாஸ்தீ, நான் இந்த மட்ச்சை பாத்திட்டு புறகுவாறன். நீ போற எண்டா போ" என்று கழட்டிவிட்டான்.

என்ன சுதந்திரமான வாழ்க்கை!

கிறீன் ஸ்ரோட் டவுனை குறுக்கறுத்து ஓடும் அகலமான வீதி. அவ்வீதி பஸ்ஸ்டாண்டை நெருங்கியதும் 'ஆண்டகை நிக்கலஸ் மார்க்கஸ் பெர்ணான்டோ மாவத்தை' என பெயர் மாற்றி தன்னை நவீனப்படுத்திக்கொண்டாலும் செபாஸ்டியனுக்கு அதுவும் கிறீன் ஸ்ரோட்தான். இந்தப் பெயர் மாற்றங்கள் அவனுக்கு அன்னியமாய் தோன்றிற்று.

பெயரில் என்ன கௌரவம் இருக்கிறது என்பது அவன் வாதம். நீர்கொழும்பு சென்றல் பஸ்ஸ்டேஷன் என்று பெரிய கொட்டை எழுத்துக்கள் பறைசாற்றினாலும் அவனுக்கு அது 'பஸ்ஸ்டாண்ட்' தான்.

அதற்கு வேறு ஒரு காரணமும் உண்டு.

ஆலயத்தில் இருந்து நேராக தினமும் வரும் இடம் கிறீன்ஸ்ரோட்பரி ஜட் ரோட் சந்தியில் இருக்கும் 'பேருவளை சாப்பாட்டுக் கடைக்கே', அந்த ஹோட்டலுக்கு 'கஸ்டமர்ஸ்' வைத்தபெயர் இது. கடைக்கு பெயர்ப்பலகை இல்லாவிட்டால் எப்படித்தான் அழைப்பதாம்?

அந்தக் கடையின் முதலாளி மரைக்கார் நானா தொடக்கம் எல்லோரும் பேருவளையில் இருந்து குடிபெயர்ந்து நீர்கொழும்பை இரண்டாம் வீடாக்கிக் கொண்டவர்கள். அவர்கள் இந்த ஊரில் கால்பதித்தாலும் மனமோ வளர்ந்த ஊரில்தான். ஹஜ்ஜி பெருநாள் பேருவளை மசூதியில் வெகுவிஷேடமாய் நடக்கும். மூன்று நாள் கொண்டாட்டம். அந்நாட்களில் மரைக்கார்நானா சாப்பாட்டுக் கடையை இழுத்து மூடிவிட்டு, கடை ஊழியர்களுடன் பேருவளைக்கு பஸ் ஏறிவிடுவார். கடை மீண்டும் எப்போது திறக்கும் என ஒரு 'போர்ட்' எழுதிவைக்கும் வாடிக்கை அவருக்கு இல்லை.

கடைக்கே 'போர்ட்' இல்லாதபோது இது என்னகேடா? "வந்தால் கண்டுகொள்ளுங்கள்" என்பது அவர் நம்பிக்கை. இல்லை... இல்லை.... அவர் படைக்கும் உணவின் மீதுள்ள நம்பிக்கை அது!

'கோழிப்பாடஸ்', 'முளைக்கறி', 'ஆட்டுக்கால் சூப்', 'மீன்தலகறி' எனும் உணவு வகைகள் அந்த டவுணில் நானாவின் கடையில் மட்டுமே கிடைக்கும். அப்போது கஸ்டமர் வேறு எங்கு போவார்கள் எனும் ஒரு 'படைப்பாளியின் திமிர்' அவருக்கு!

செபாஸ்டியனுக்கும் கடையின் மதிப்பில் ஒரு பங்குண்டு. காலையில் ஆராதனை முடிந்ததும் நேராய் நானா கடைக்கு வந்து தண்ணி

இழுத்து குசினிக்கு பக்கத்தில் இருந்த 'பக்கை' நிரப்பி அத்தோடு பெரிய கிடாரங்களையும் தாச்சிகளையும் அலம்பி தண்ணீர் நிரப்பி வைப்பது அவன்வேலை.

அவ்வேளைகளில் குசினியில் இருந்து எழும் வாசம் அவன் மூக்கில் புகுந்து வாயை உமிழ்நீரால் நிரப்பும். "இண்டைக்கு ஒருபிடி பிடிக்கோணும்" என்ற நினைப்பு அவனுக்கு ஒரு புது சக்தியை அளிக்கவே மேலும் வேகமாக தண்ணீர் இறைப்பான்.

பகல் பன்னிரண்டு மணியளவில்தான்

கைவைப்பார்கள். ஏற்கனவே செபாஸ்டியனின் இரைப்பையில் பாதி நிரம்பியிருக்கும் உமிழ்நீர் வந்துவிழும் சோற்றையும் கறிகளையும் ஜீரணிக்கும் முனைப்பில் வேலையைத் தொடங்கும். இவர்களுடன் இரு வெயிட்டர்களும் சேர்ந்துகொள்வார்கள்.

என்னதான் பசி என்றாலும் செபாஸ்டியனுக்கும் பிடிக்காத கறிவகைகள் உண்டு. அது இஸ்மையிலுக்கும் தெரியும். பொரித்து ஆக்கிய பாவக்காய் பால்கறி அவனுக்கு நஞ்சு. இஸ்மைல் சொல்வார்: "என்ன செபாஸ்டி,

நூலறுந்த பட்டம்பால் ஒரு உறவுக்காய் அலையும் இவளை தன்னுடன் இணைத்துக் கொள்ளும் நலையலா அவன் இருக்கிறான்?

இந்துவாய் உறங்க, க்ரஸ்தவனாய் எழுந்து ஒரு இஸ்லாமியனாய் வயிறு நிரப்பும் அவனுக்கு எந்த உறவும் சொந்தமல்லலை.

கடை களைகட்டும். ஜி.:ப்றியும் ம.:றூபும் தான் இரு வெயிட்டர்கள். கால்களில் இறக்கை கட்டிக்கொண்டு அவர்கள் குறுக்கும் மறுக்குமாக ஓடியோடி கஸ்டமர்களுக்கு பரிமாறுவதை செபாஸ்டியன் பார்த்து வியப்பதுண்டு.

அவர்கள் இருவரும் 'ஓடர்களை' உரத்த குரலில் கூவுவது கடையின் பின்னால் நிற்கும் செபாஸ்டியனுக்கும் கேட்கும். "ஐயாவுக்கு மூள ஒண்டு" "ஐயாட கால உட" போன்ற சொற்பதங்களில் புதைந்துள்ள நகைச்சுவையை அவன் ரசித்துச் சிரித்துக்கொள்வான்.

கோக்கியார் இஸ்மையிலுக்கு வசனத்தில் முள்ளெடுத்து வார்த்தைகளில் பொதிந்துள்ள 'பகிடி'களை சுவைக்கும் மனநிலை இல்லை. கொதிக்கும் தாச்சிக்குள் விழிபிதுங்க குழம்புக் கூட்டில் மிதக்கும் மீன் தலைகளை கரண்டியால் புரட்டிப்போட்டு கணக்கெடுப்பார். வர இருக்கும் கஸ்டமர்களுக்கு இவை போதுமா என்பதே அவர் கவலை.

இரண்டு மணியளவில் சனசந்தடி அடங்கியதும் கோக்கியார் "செபாஸ்டி, இஞ்சால வந்து குந்து" என பந்திக்கழைப்பார். குசினியில் போடப்பட்டிருந்த நீண்ட வாங்கில் செபாஸ்டியனும் கோக்கியாரும் அமர்ந்து அலுமினியத் தட்டில் பரிமாறி சோற்றில்

பாவக்கா கறிட ருசி உனக்கு எங்கடா தெரியும்? மாத்துக் கறிதரட்டா?"

"என்ன மாத்துக்கறி இரிக்கி?"

"போஞ்சி தாளிச்சி தலப்பால் போட்டு வதக்கி வச்சிக்கன். போட்டட்டா?"

ஆம் என்று தலையை பலமாக ஆட்டி பணிவுடன் ஆமோதிப்பான் செபாஸ்டியன்.

'மாத்துக் கறி' என்றும் விசேஷமே. பொன்னாங்காணி கண்டலும் கீரை கடையலும் பல கஸ்டமரின் தொண்டைக்குள் இறங்காது. இதனாலேயே இந்த 'மாத்துக்கறி' ஏற்பாடு. இது ஒரு இரகசிய ஏற்பாடு. ஆனால், நீங்கள் 'பேருவள' கடையின் பல வருட கஸ்டமரானால் ஜி.:ப்றி உங்களிடம், "சேர் நல்ல மாத்துக்கறி இரிக்கி..... கொண்டரட்டா?" என மெதுவாக குனிந்து ஒரு பரம இரகசியத்தை சொல்வதுபோல் சொன்னால் ஆச்சரியப்படாதீர்கள்.

நீங்கள் ஒரு உயர் கஸ்டமர் ஸ்தானத்தை அடைந்து விட்டீர்கள் என பெருமைப்படுங்கள்!

மூன்று மணி முதல் ஐந்துமணிவரை கடை மூடியே இருக்கும். மரைக்கார் நானா சோற்றில் ஒரு பிடிபிடித்துவிட்டு கடைக்குப் பின்னால் இருந்த அறைக்கு சயனிக்க சென்றுவிடுவார். போகுமுன் கல்லாப் பெட்டியில் இருந்து இரு ஜம்பது ரூபா நோட்டுகளை எடுத்து

செபாஸ்டியனின் கைகளுக்குள் திணித்துவிட்டு செல்வார்.

சிலவேளைகளில் செபாஸ்டியன் ஹோட்டலின் இரு மேசைகளை இழுத்து ஒன்றாக்கி மேல்ஏறி 'உண்ட களைப்புத்ர' ஒரு குட்டித் தூக்கம் போடுவதுண்டு. அன்று ஏனோ அந்த அசதி வரவில்லை.

ஆண்ட்ரூ சினிமாவில் ஒரு படம் பார்த்தால் என்ன எனும் முடிவுடன் 'பஞ்சாபி' பையை தோளில் மாட்டிக்கொண்டு கடையைவிட்டு வெளியேறினான்.

கிறீன்ஸ் ரோட்டில் எறி, வலது பக்கம் மடங்கி கிறிஸ்றோப்பர் ரோட்டில் இறங்கினால் வருவது ஆண்ட்ரூ சினிமா. தியேட்டர் வாசலில் அதிக சனமில்லை. மணிவேறு இரண்டு நாற்பது ஆகிவிட்டதால் இப்போது 'சைட்ரீல்ஸ்' காட்டிக் கொண்டிருப்பார்கள்.... படம் தொடங்கியிருக்காது. இரண்டரை மாட்னி காட்சிக்கு கூட்டம் வேறு குறைவுதான் அங்கு. பெரிய கடஅவுட்டில் மக்கள் திலகம் சிரித்துக் கொண்டிருந்தார்.

"சும்மா இருடி..... சனியன்" குரல் வந்த திசையில் அவன் பார்வை திரும்பியது. றோசாப்பூ கலர் சாறியில் தன் இரண்டு வயது மதிக்கத்தக்க மகளை ஏசியவாறு தன் பர்சைத் திறந்து எதையோ நோண்டிக் கொண்டிருந்தான் அவன். அவன் கண்கள் கருவண்டுகள் போல் துருதுரு என்று இருந்ததை அவன் வாலிப முறுக்கு கண்டுகொண்டது.

எப்போதும் பஸ்ஸ்டாண்ட், கோயில், ஆலயம் என்று ஊர்சுற்றும் செபாஸ்டியனுக்கு இவன் நம் ஊர்க்காரியல்ல என முடிவுசெய்ய அதிகம் நேரம் செல்லவில்லை.

கையில் சில்லறையை எடுத்துக்கொண்டு கலரி டிக்கட் ஒன்று வாங்க தியேட்டர் படியேறினான் செபாஸ்டியன்.

குழந்தையுடன் மல்லுக்கட்டிய அவன் "டிக்கற் வாங்கவா போற?" என்று ஒருமையில் அவனை கேட்டான். அவன் குரலில் இருந்த தயக்கமும் வேதனையும் அவனுக்குப் புரிந்தது.

"ஓம்... ஏன்?"

"இல்ல. நா இரவு பஸ்ஸில் மன்னார் போகோணும்.... அதுவர றோட்டுல திரியாம இஞ்ச காலாற இருப்பம் எண்டுதான் படம் பாக்க புள்ளேயோட வந்தநான். இந்த சனியன் தியட்டருக்குள்ள லைட்ட நூத்தின

உடனே கீருட்டுகத்துது. படம்பாத்து அதுக்கு பளக்கமில்ல. அடக்கவும் ஏலாது. மத்த ஆக்களும் புள்ளய வெளியில கொண்டுபோ எண்டு கத்துறாங்க. அதான் வெளியில நிக்கிறம். பின்னேரம் ஆறரைக்குத்தான் மன்னார் பஸ்" என தன் இரண்டும் கெட்டான் நிலையை அவனிடம் சொல்லித் தீர்த்தான்.

"நீ எண்ட டிக்கட்ட எடுத்திட்டுபோய் படத்தபாரு. காசி வேணாம்" என்று அவன் சொல்லிக்கொண்டு கையிலிருந்த டிக்கட்டை அவனிடம் நீட்டினான்.

அது 'செக்கண்ட் கிளாஸ்' டிக்கட் .

என்ன செய்வதாம்?

அவன் முகம் நாளெல்லாம் வெயிலில் அலைந்து களைத்தும் கறுத்தும் இருந்தது. அவன் சோர்வு அவனுக்குப் புரிந்தது.

அவன் சோகத்திற்கு சுமைசேர்க்கும் கைக் குழந்தை வேறு.

இவர்களை வெளியே விட்டுவிட்டு தான் மட்டும் படம் பார்ப்பதா? அவன் உள்ளே போனாலும் உள்ளம் வெளியேதானே அலையப் போகிறது?

"எனக்கு இப்ப படம்பாக்க மனசில்ல.... படமும் தொடங்கியாச்சி....உனக்கு விருப்ப மெண்டா அந்தா முன்னால் இருக்கிற 'சூல்பார்' இல ஏதாவது சாப்பிடுவம். புள்ளைக்கு ஐஸ்கிரீம் வாங்கேலும்" என ஒருமாற்று ஐடி யாவை முன்வைத்தான்.

"உனக்கு கஸ்டமில்லையா?"

"எனக்கென்ன கஸ்டம்.....இண்டைக்கு இல்லாட்டி நாளைக்கு படம் பாக்கலாம்" அவன் குழந்தையை அணைத்தவாறு அவனுடன் அந்த கூல்பாறை நோக்கி நடந்தான்.

மூவரும் ஒரு வசதியான மூலை மேசையில் அமர்ந்து ஓடர் செய்து கேக், ஐஸ்கிரீம் பலூதா என சவைக்கத் தொடங்கினர்.

அவன் தன் கதையை கண்களை விரித்து கைகளை மேலும் கீழும் அசைத்து ஒரு நாடகக்காரியின் நளினத்துடன் சொன்னான். அவன் கண்களில் இருந்து கண்ணீர் பல சமயங்களில் அருவியாய் கொட்டி மூக்கையும் நனைத்தது.

தன் தாயின் சோகத்தில் பங்குகொள்ளாமல் குழந்தை ஐஸ்கிரீமை நக்கிச் சவைத்தது.

அவன் கணவன் மன்னாரில் இருந்து மீன்பிடிதொழிலுக்காய் நீர் கொழும்பிற்கு

மூன்று மாதங்களுக்கு முன் வந்தவனாம். இதுபோல் வேவ்வேறு சீசனில் மீனவர்கள் இடம்பெயர்ந்து இலங்கையின் பல்வேறு கடல் பிரதேசங்களுக்கும் தற்காலிகமாக குடி பெயர்வது ஒன்றும் புதிதல்ல.

ஆனால், அவனிடம் இருந்து எந்தத் தகவல்களும் வராததால் அவனைத் தேடித்தான் அவளின் இந்த விஜயம்.

இப்படி தொழில் தேடி வந்து வேறு உறவுகளில் மாட்டிக்கொண்டு வீடு செல்லாத பல கதைகளை சொபாஸ்டியன் கேட்டிருக்கிறான்.

“பயப்படாத..... உண்ட புருசன் எங்க போகப்போறான்..... எப்பிடையும் இந்த புள்ளயப் பாக்க ஆவது வருவான்..... நீ கவலப்படாம ஊருக்கு போபுள்ள..... இஞ்ச இருந்து என்ன பணியாரத்த பண்ணப்போறா?”

அவள் கதை அவன் நெஞ்சை அடைத்தது உண்மை. என்னதான் அவனால் செய்யமுடியும்?

அவள் கணவன் வேறு ஒரு பந்தத்தை தேடி அதனுடன் தன்னை இணைத்துக் கொண்டிருக்கலாம். இவள் வேண்டாம் என்று அவன் இவளை நிராகரித்து இருக்கலாம்.

நூலறுந்த பட்டம்போல் ஒரு உறவுக்காய் அலையும் இவளை தன்னுடன் இணைத்துக் கொள்ளும் நிலையிலா அவன் இருக்கிறான்?

இந்துவாய் உறங்கி கிறிஸ்தவனாய் எழுந்து ஒரு இஸ்லாமியனாய் வயிறு நிரப்பும் அவனுக்கு எந்த உறவும் சொந்தமில்லை.

இந்தச் சமூகம் தன்னை தாங்கிக்கொள்ளும் என்ற ஒரே நம்பிக்கையே அவன் வாழ்வாதாரம்!

அவளையும் குழந்தையையும் அவனுக்கு ஏனோ பிடித்திருந்தது. ஆனால், தன் வாழ்க்கையின் அடுத்த அடி என்ன என நிதானித்து கணித்துக்கொள்ளும் மனப்பக்குவம் அவனிடத்தில் இல்லை.

இருட்டும் நேரம் நெருங்கிவிட்டது.

அவன், அவளை மன்னார் பஸ்ஸில் ஏற்றி அனுப்பிவிட்டு ஒரு வெற்று மனிதனாய் நடைப்பிணமாய் சித்திவிநாயகர் கோவிலை நோக்கி நடக்கத் தொடங்கினான்.

அவனுக்காய் குருக்கள் தட்டில் ஆடி அமாவாசை விசேஷ படையல்களை எடுத்து தனியே வைத்துவிட்டு கோயில் விளக்குகளை அணைக்கத் தொடங்கினார்

பாதுச்சீவர்கள்

**ஆதமன் பாதமா
புத்தர்ன் பாதமா
சீவன்ன் பாதமா?
வீவாதம் தொடர்ந்தது.**

**எவர் பாதமாக
இருந்தாலென்ன
அது புன்தப் பாதமே!**

**பாதச் சுவடுகளில்
மாணுடத்துக்கு போதம்.**

**பா- தங்கள் என்ஶ்றாரர்கள்
பா- வாங்களை புர்வர்களை!**

**பகவத்கீதை
பையன் குர்ஆன்
தீர்ய்டகம் எல்லாமே
பாதங்கள் பற்றியல்ல
பாவங்கள் பற்றியே
பேசுகின்றன.**

**பாதங்களை நாடிச் செல்வதும்
பாவங்களை
கழுவிக்கொள்வதற்கே.....
மனப் பாரத்தை
இறக்க வைப்பதற்கே**

**புன்தப் பாதங்களேன்
உச்சியில் கட்டக்கின்றன?
தேடலின் உச்சியில் தான்
தேற்றமென்பதை
தெளிவுபடுத்துவதற்கே!**

**அடியில் கட்டுந்தருப்பின்
அருமை புர்ந்தருக்காதா.**

**உச்சியில் தான்
ஈடேற்றத்தின் உச்சம்
அமைந்தருக்கிறது.**

**பாவக்கறைகளை
கழுவிக்கொள்ளும் ஊற்றும்
உச்சியிலேயே ஊற்றெடுக்கின்றது.**

**மன்தப் பண்புகள்
மலைபோல் நிலைக்க வேண்டும்
என்பதற்காகவே
மலையைத் தேர்ந்தெடுத்தனர்
மதப் பெர்யாரர்கள்.**

**பாதச் சுவடுகள்
பாவச் சுவடுகளும்மல்ல
வாதச் சுவடுகளும்மல்ல
வாழ்க்கை சுவடுகளே!**

- கஸ்ஸானி அஷ்ஷம்ஸ்

மெய்நிகர் வழிபாடு @ நல்லூர் 2021

- ஸ்ரீராமச்சந்திரன் கலாநிதி என். சண்முகலிங்கம்

1

மெய் நிகர் வழிபாடு (VIRTUAL WORSHIP) என்ற பதம் தமிழுக்குப் புதியது. ஆயினும் எங்கள் பண்பாட்டில் அது இடம்பிடித்து நெடுங்காலமாகிறது. மெய் நிகர் என்ற பதப் பிரயோகமில்லாமலேயே அதன் பயன்பாட்டினைக் கண்டு வந்திருக்கிறோம். எனினும் இன்றைய கொரோனா சூழ்நிலையிலேயே அதன் பிரயோகம் வாழ்வின் அனைத்து முகங்களிலும் வியாபித்துள்ளமையைக் காண்கின்றோம். உலகளாவிய நிலையில் மெய் நிகர் கற்றல்-கற்பித்தல் இன்று பெறுகின்ற முக்கியத்துவத்தினை இதற்கு எடுத்துக்காட்டாகக் கூறலாம். இவ்வாறே ஆலயங்களில் ஒன்றுகூடி வழிபாட்டையுடையத நிலையில் மெய் நிகர் வழிபாடு ஒன்றே ஆறுதலாகியுள்ளது. இந்நிலையிலேயே உலக சமய பண்பாட்டுப்புலங்களில் ஏற்கனவே உரையாடலுக்கான களமாகியுள்ள இந்த விடயமானது இந்தக் கட்டுரைப் பொருண்மை ஆகியுள்ளது.

நல்லூர் முருகன் பெருந்திருவிழா என்றதுமே நல்லூர் சூழ்நிலையின் வீதிகள், வீடுகள் ஆலயங்கள் யாவுமே புதுப்பொலிவு பெற்று விடுகின்றன. நல்லூர் சூழல் கிராமங்களில் மட்டுமன்றி தேசப்பரப்பிலும் உலகளாவிய நல்லூரான் அடியவர் வாழிடங்களிலும் விளைகின்ற உயிர்ப்பு வார்த்தைகளுக்குள் அடக்கிவிட முடியாதது. மாவிடை தோரணங்கள், பூரண சூழ்நிலை, தண்ணீர்ப்பந்தல், அன்னதானம், பக்தர்கள் இளைப்பாறுதற்கான சொக்கட்டான் பந்தல்கள் என நீளும் ஏற்பாடுகள், ஆன்மீகச் சொற்பொழிவுகள், தெய்வீக இசை அரங்குகள், மக்கள் வாழ்வியல் தேவைகளுக்கான வணிக விருத்திக்கான சந்தைத்தொகுதிகள் என விரியும் நல்லூர் பெருந்திருவிழா சமூக பண்பாட்டுத் திருவிழாவாக எழுச்சி தருகின்றது. சமூக நெருக்கடிகளிலிருந்து விடுதலை நோக்கிய

நேர்த்திகளும், விரதங்களும் இந் நாட்களில் உச்ச பக்தி வெளிப்பாடுகளாகின்றன. பிரதிபலிப்பு, அடியளித்தல், தூக்குக்காவடி என பெருமளவான இளையோரும் முதியோரும் ஆறுதல் காண்கின்ற தருணங்கள் இவை.

பதற்றங்களிலிருந்தான மீட்சி என்ற தனி யண்கள் எதிர்பார்ப்புகளுக்கு அப்பால் நல்லூரின் வரலாற்றுத் தொன்மையும் தொடர்ச்சியும் அதன் நிகழ்கால அழகியல் 'ஆன்மீக வழிபாட்டு ஒழுங்கமைவும் தருகின்ற பெருமீதம் எல்லையிலாதது. எங்கள் பண்பாட்டின் பெருங்கோயில் என பல்லாயிரமாய் கூடி அலங்காரக்கந்தன் பேரழகில்' பெருங் கருணையில் திளைத்திருந்த, இந்த ஆண்டிலே இல்லையென்றான நிலையில் 'மெய்நிகர் வழிபாடு' ஒன்றே எமக்கான வரமானது.

நல்லூர் தேவஸ்தானத்தின் ஒழுங்கமைப்பில் நுண்ணிய மெய் நிகர் தரிசனம் புற கவனக் கலைப்பான்கள் யாதாமற்ற இறை அனுபவம் ஐக்கியம் வசமானது. நல்லூருக்கே உரித்தான ஆன்மீக அழகியல், காண்பியகலை வெளிப்பாடாகவும் நெஞ்சை நிறைத்தது.

2

மெய் நிகர் வழிபாட்டு அனுபவங்கள், மெய்யான அனுபவங்களுக்கு ஈடாகாதவை என்ற கருத்து, இந்தப்புலம் பற்றிய உரையாடல்களில் முன்வைக்கப்படுவதுண்டு. ஆயினும் அனுபவம் என்பது அகக்காட்சியின் வழியது புற சூழ்நிலையின் வழியாகவும் உணரப்படுவது என்ற வகையில் மெய், மெய் நிகர் இரண்டும் சார்பளவான பொருண்மைகளாகலாம்.

வழிபாட்டில் மெய் நிகர் என்பது புதிய தொழினுட்பத்தின் விரிவாக்கத்துடன் பரம்பலும் முக்கியத்துவமும் பெற்றிருந்தாலும் எங்கள் வழிபாட்டுப் பண்பாட்டில் இது ஒரு புதிய விடயமல்ல. மெய் நிகர் வழிபாட்டு ஊடகங்களாக சுவாமிப்படங்கள் எங்கள்

வீடுகளில் இரண்டறக் கலந்தேயுள்ளன. “உள்ளம் பெருங்கோயில் ஊனுடம்பு ஆலயம்” என்ற தத்துவ நிலையிலிருந்து மெய் நிகராக நாள்காட்டி- கலண்டர் படங்களாக தெய்வங்களின் பிரதிமைகளை, பிரபல ஆலயங்களின் முகப்புகளை அழகிய வர்ணங்களில் அச்சிட்டு பேனும் மரபும் நிலைத்துள்ளது. பாட நூல்கள், சமயம்சார் இலக்கியங்களில் விவரணமாக இதிகாச, புராண காட்சிகளை ஓவியங்களாகத் தந்து இளைய தலைமுறையினரை பண்பாடு மயமாக்கும் செயன்முறையும் இன்றுவரை தொடரக் காண்கின்றோம்.

வானொலி ஊடக வரவின் பேறாக பெருந்திருவிழா வர்ணனைகள் அறுபதுகளிலேயே இலங்கை வானொலி வழி வசப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இலத்திரனியல் தொழினுட்ப விரிவாக்கத்தில் இன்று தனியன் களே செல்பேசிகளின் துணையுடனேயே தெய்வீக அனுபவங்களைப் பகிரும் நிலை இயல்பாகியுள்ளது. பிரஜைகள் ஊடகவியல் களங்களாகவும் இவை பரிணாமம் பெற்றுள்ளன.

காண்பிய ஊடகமான சினிமாவின் வரவுடன் சமயம் சார்ந்த இதிகாச புராணங்கள், திருவிளையாடல்கள் நெருக்கமான மெய் நிகர் தரிசனங்களானதும் எங்கள் புலத்து அனுபவங்களாகும். தொலைக்காட்சியில் வரவு

மேலும் நெருக்கமான நிகழ் நிலை அனுபவங்களாக ஆலய திருவிழாக்களை இல்லத்திலிருந்தவாறே தரிசிப்பதற்கான வாய்ப்பாகிய யமை குறிப்பிடத்தக்கது.

தூரப்பயணம் மேற்கொள்ள இயலாத முதியவர்கள், நோய்வாய்ப்பட்டவர்களுக்கு இம் மெய்நிகர் ஒளிபரப்புகள் வரப்பிரசாதமாயமைந்தமை எங்கள் அன்றாட வாழ்வியல் உண்மையாகும். ஊரின் நினைவுகளோடு தேசப்பரப்பெலாம் புலம்பெயர்ந்துறைகின்ற எங்கள் உறவுகளுக்கு இந்த தரிசனங்கள்தரும் அர்த்தம் பெரியது.

இப்பொழுது ஏற்பட்டுள்ள புதிய சூழ்நிலையில் மெய் நிகர் வழிபாட்டின் எல்லைகளும் அர்த்தமும் விரிவாகும் வரலாறு எங்கள் பண்பாட்டில் எழுதப்படுதலை உணருகின்றோம்.

இயலாதவர்களுக்கானது மட்டுமல்ல எல்லோருக்குமானது என்ற உண்மையும், நேரடி அனுபவ வாய்ப்பினை இழந்த நிலையில் மெய் நிகர் தரிசனமே மெய்யென உணரப்படும்

முன்னர் காட்சியாய் கண்டிருந்தோர் இன்று மெய் நிகர் தரிசனத்தில் பஞ்சாலாத்தி காட்டும் வேளை தொலைக்காட்சிக்கு முன் எழுந்து தலையில் கைகூப்பி நின்று மெய்சிலிரக்கும் இன்றைய எங்கள் இல்லத்து அவதானம் ஒன்றே இதற்குச் சாட்சியாகும்.

3

இன்றைய காலத்து நெருக்கடியான நிலைமையில் எங்கள் சமய - ஆன்மீக வாழ்வியலைக் காக்கும் ஊடகமாக மெய் நிகர் வழிபாட்டினைக் கொண்டாடினாலும் மெய் நிகர் வழிபாடு மெய்யான வழிபாட்டுக்கு ஈடான தல்ல என்ற உண்மையும் உணரப்பட வேண்டும்.

மக்கள் கூட்டுணர்வின் படைப்பான கோயிலும் திருவிழாக்களும் மக்கள் கூடுதலின்றி அர்த்தம் பெறுவதில்லை. இன்றைய தனிமைப்படுத்தல் முடிவுக்கு வரவும் நல்லூரான் சந்நிதியிலும் ஏனைய எங்கள் வழிபாட்டிடங்களிலும் ஊரெல்லாம் கூடி வடம் பிடித்து தேரிழுக்கும் நாளுக்கான மக்கள் வேண்டுகூல் மெய்ப்பட வேண்டும்.

வம்மிப் பூ

ஏ.பீர்முகம்மது

இந்தக் கதையின் நாயகன் தீவிர கொரோனா நோயாளி. நாலு நாளாய் ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் படுத்துக் கிடக்கிறான். இந்த நாலுநாள் வாழ்க்கையை நினைத்துப் பார்க்கிறான்.

என்ன வருத்தமெண்டாலும் வந்து எண்டு உசிருபோகட்டும். ந்தக் கொரோனாவால மட்டும் எண்ட உசிரு பொய்த்திரப் போடா. பிள்ளகுட்டிகளுக்கு அதுபெரிய வடுவாப் போயிரும்.

நினைவுகளின் துளிர்ப்பு. அடிக்கடி தனியாக மனதுக்குள் கதைப்பதும் நடந்ததை நினைத்து இரமைட்டுவதுமாக அவன். அசைபோடும் மாடுதானே மனிதன்.

மெயின் வீதியைக் கடந்து செல்லும் மண்பழுவின் வேகத்தில் நாலு நாட்கள் கடந்துவிட்டன.

ஊரஉட்டு வந்து நாலுநாள். அதில ஊர் ஆஸ்பத்திரில ஒருநாள். பக்கத்து ஊர் பெரியாஸ்பத்திரியில ரெண்டுநாள். பொறகு இந்த ஆஸ்பத்திரில ஒருநாள். எல்லாமா நாலுநாள். பொஞ்சாதி புள்ளைகள் எல்லாரையும் கொண்டுபோய் தனியா ஆக்கள வெச்சிரிக்கிற எடத்தில் வெச்சிரிக்காங்களாம். கொரணாவாம், புது நாணயமான கோரோனா நோய். இதுமாதிரி தொத்து நோயொண்டு முந்தின காலத்தில வந்ததா கேள்விப்பட்டிரிக்கன். சின்னப் புள்ளக்கிம் தெரியுது கொரணா பொறுப்பான நோயெண்டு. ஆண்டவன் நம்முட தலையில் இந்த நோயெக் கொண்டந்து எறக்கி இரிக்கான். டீவி செய்தியக் கேட்டா கொரானா படத்தத்தான் போட்டுப் போட்டுக் காட்ராக. வம்மிப்பூ மாதிரி அதூர படம் இரிக்கி. வம்மிப்பூவ பாத்தா வடிவா இரிக்கும். பயம் வெரெமாட்டா. ஆனா இந்தப் படத்தப் பாத்தா பயமா இருக்கி. வெள்ளக்காரன்ட ஊருலயும் வம்மிமரம் நிக்குதாக்கும். இல்லாட்டி ஏன் அந்தப் பேரவெய்க்கான்.

அவனைப் படாதபாடுபடுத்தும் நாலுநாள் நினைவுகள். தனது நிலையை எண்ணிக் கவலைப்பட்டுக் கொண்டான். மரணத்துக்குப் பயமில்லை. ஆனால் கொரோனா நோயால் மரணம் என்ற பெயர் வந்துவிடக் கூடாது என்பது அவனது தீராத விருப்பம்.

மதபோதகர்களைவிட வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றும் பாங்கில் மிக இலகுவாக மரணத்தை நினைவூட்டிவிடுகிறது ஆஸ்பத்திரிக் கட்டில்.

வீட்டிலிருந்தபோது தடிமலும் வரண்ட இருமலும் காய்ச்சலும் அவனை வாட்டி எடுத்தது. எலுமிச்சம் பழச்சாறு குடித்துக் குடித்து பேசாமல் இருந்துவிட்டான். பெனடோல் மாத்திரை அவனின் காய்ச்சலைக் குறைக்கவுமில்லை. கொரோனா வந்தால் எப்படியெல்லாம் ஆகுமோ என்ற கவலையில் முடிமறைக்க முயற்சித்தான். மூச்சு விடுவது கஸ்டமாக இருந்தபோதுதான் ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய்ப் பார்க்க வெளிக்கிட்டான்.

கொரோனாவாக இருக்கலாம் என்று சந்தேகப்பட்டு அவனைப் பிடித்து ஆஸ்பத்திரிக் கட்டிலில் படுக்க வைத்துவிட்டார்கள். ஒருநாள் வைத்திருந்துவிட்டு மேலதிக சோதனைக்காக பக்கத்து ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பி வைத்தார்கள். அங்கு இரண்டுநாள் சோதனைகளுக்குப் பிறகு கொரோனா உறுதிப்படுத்தப்பட்டு இந்த ஆஸ்பத்திரிக்கு அனுப்பியிருக்கிறார்கள்.

சிலர் கொரோனாவிலிருந்து பூரண குணமடைந்து வீட்டுக்குப் போனார்கள் என்பதை அவன் இங்குவந்து ஒரு நாளைக்குள் அறிந்துகொண்டான். அவனுடைய மனம் வீடு திரும்பிவிடலாம் என்றுதான் சொல்லிக் கொண்டிருந்தது.

மீண்டும் அசைபோடுதல்.

இஞ்ச வந்ததிலிருந்து பீஎச்ஐ மாரு வந்து கேட்ட கேள்வியைப் பார்த்து கோவம் பத்திக்கிட்டு வருகிறது. எங்கிட ஊடல் இருந்து கொஞ்சம் தூரத்துல ஆலமரத்துச் சந்தி இரிக்கி. அந்தச் சந்தியில இருந்து நாலு எட்டு நடந்தா கீச்சாரர் ஒழுங்க வரும். ஏழெட்டு நாளைக்குள்ள அந்த ஒழுங்கயால எங்கயும் போனயா எண்டு பீஎச்ஐ கேக்கான். கீச்சாரர் ஒழுங்கயப்பத்தி அவன் ஏன் எனக்கிட்டக் கேக்கணும். கேள்வியைக் கேட்டுப்போட்டு பக்கத்துல இருந்த பீஎச்ஐக் கிட்ட கண்ணக் காட்டிச் சிரிக்கான். பொறுகு வாறம் எண்டு சொல்லிப்போட்டு அவனுகள் போயிட்டானுகள். எனக்கிண்டா வேருத்துக் கொட்டுது. என்ன இருந்தாலும் கொரோனாக் காலத்துல அந்த ஒழுங்கப் பக்கம் போயிருக்கப்படா. அந்த விசயம்தான் என்ற மனசப் போட்டுக் கொல்லுது.

ஆஸ்பத்திரி கொரோனா நோயாளிகளால் நிரம்பி வழிகின்றது. வைத்தியர்கள் தாதியர்கள் சுகாதாரப் பரிசோதகர்கள் என்று எல்லோரும் விண்வெளி வீரர்களைப்போல உடையணிந்து காட்சி தருகிறார்கள். சில நோயாளிகளை பொலிசாரும் வந்து விசாரணை செய்வது தெரிகிறது. நோயாளிகளைப் பார்வையிடும் நேரம் என்ற விளம்பரப் பலகையைக் கழற்றி ஒரு மூலைக்குள் போட்டிருந்தார்கள். ஒரு தாதி வந்து அவனின் கட்டிலில் கட்டியிருந்த வைத்திய அறிக்கையில் ஏதோ எழுதிவிட்டுச் செல்கிறான். அவள் வந்ததிலிருந்து போகும் வரையும் அவளையே இமைகொட்டாமல் பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் நமது கதாநாயகன்.

மனிதமாடு மனதுக்குள் மேய்கிறது. மீண்டும் இரையிட்டல். மீண்டும் மீண்டும் ஒழுங்கையின் ஞாபகம்.

கீச்சாரர் ஒழுங்கையில இரிக்கிற மீசக்காரண்ட பொண்டிர ஊட்ட ஆளரவம் இல்லாத நடுச்சாமத்துல நான் போனது பீஎச்ஐ மாருக்கு எப்பிடித் தெரியும். அதுதான் எனக்கி விளங்கல்ல. ச்சே ந்தக் கொரானாக் காலம் இந்தமாதிரி ஒழுக்கம் கெட்டுப் போயிருக்கப் போடா. அவளும் எனங்கியிருக்கப் போடா.

சயநினைவுக்கு வருகிறான்.

எதிரே இரண்டு போலிஸ்காரர்கள். அவனிடம் வாக்குமூலம் பெற வந்திருக்கிறார்கள். அவனின் ஊரில் உள்ள கீச்சார் ஒழுங்கையில வசிக்கும் மீசக்காரண்ட பொண்டி என்று அழைக்கப்படும் பெண்ணுக்கு கொரோனா. ஆண்கள் எவரும் இல்லாத அவனின் வீட்டுக்கு இரவு நடுச்சாமம் ஏன் போனீர் என்ற கேள்விக்கு பதில் சொல்ல முடியாமல் விழிபிதுங்கினான். பொலிசார் ஆதாரத்துடன் சொன்னபோது உண்மையை ஒத்துக் கொண்டான். கையொப்பம் பெற்ற பின்னர் பொலிஸ் போய்விட்டது.

இப்பொழுது பொலிஸ்காரன் சொன்னது ஞாபகத்துக்கு வருகிறது.

எழுமாறான பிசிஆர் சோதனையில் கீச்சார் ஒழுங்கையில கொரோனா. ஓமான்ல வேலையில் இருக்கும் மீசக்காரண்ட மனைவிக்கும் கெரோனா. அவசர அவசரமாக அம்பியுலன்ஸ் வந்து அவளைக் கொண்டுபோனதான பொலிஸ்காரனின் தகவலால் அவன் குலைந்துபோனான்.

கொரோனாவின் கரச்சலைவிட பொலிஸ்காரனின் தகவல்கள் அவனை எரிச்சலூட்டுகிறது.

“வீட்டில இருந்து மகள் ஏழெட்டு நாளா வெளியே போகயுமில்லண்டு மீசக்காரன் பொண்டிர தாய்க்காரி சொன்னதாம். ஆம்பிளயும் வெளிநாட்டில. சின்னப்பிள்ள ஓண்டிருக்கி அதுக்கும் கொரானா இல்ல. எனக்கும் கொரானா இல்ல. என்ற மகளுக்கு மட்டும் எப்பிடி கொரோனா வரும். என்ன மாயமிண்டு தெரியல” என்று தாய்காரி புலம்பியிருக்கான். மீசக்காரண்ட பொண்டி பயத்துல எண்ட பேரச் சொல்லிருக்கான். அந்தத் தொளுப்புறி என்ற பேரச் சொல்லாம விட்டிருக்கலாம்.

இப்ப ஊரெல்லாம் தெரிஞ்சிருக்கும். எப்பிடி உசிரோட திரும்பி ஊருக்கபோற. ஆண்டவா இந்தக் கோரானாட சாட்டுல என்ற உசிர இங்கேயே எடுத்திரு ஆண்டவா.

கொரோனாவினால் மரணம் என்ற பெயர் கிடைக்க வேண்டுமென்று முதன் முதலாக பிரார்த்தனை செய்கிறான். வம்மிப்பூ அவனின் மனதுக்குள் வந்துவந்து போகிறது. இரண்டு சொட்டுக் கண்ணீர் வடிக்கிறான்.

ஆஸ்பத்திரியின் மேல் மாடியிலிருந்து குதித்து மீசக்காரண்ட பொண்டி தற்கொலை செய்துகொண்டான் என்ற செய்தி இன்னும் நமது கதாநாயகனுக்குத் தெரியாது.

கலாநிதி
சண்முக சர்மா ஷெய்யப்பிரகாஷ்

பரதநாட்டிய மரபில்

'பாணி'

ஏனைய செவ்வியல் நடனத்தைப் போலவே பரத நாட்டியமும் பல தசாப்தங்களாக உருவாகி வளர்ந்து வந்துள்ளது. இந்நடன வடிவத்தின் பாணி அல்லது மரபை விளங்கிக் கொள்ள அதன் நுட்பத்தை விளங்கிக் கொள்ளவேண்டும். இந்நடன மரபின் ஒட்டுமொத்தத் தோற்றமும் ஒன்றுதான் - வடிவம், மொழி மற்றும் இசை. இருப்பினும், நெருக்கமாக ஆய்வு செய்யும் போது - ஒவ்வொரு குழுவின் அல்லது பிராந்தியத்தின் சிறப்பு அம்சங்களை அல்லது குணாதிசயங்களை தன்னகத்தே கொண்டு வளர்ந்துவந்துள்ளதை அறியலாம். பாணி அல்லது பாரம்பரியம் என்பது குருவிடம் இருந்து அல்லது குறிப்பிட்ட பள்ளிகளில் இருந்து குறிப்பிட்ட நடன நுட்பத்தை கற்றுக் கொள்வதைக் குறிக்கின்றது. சில குரு வாழ்ந்த கிராமத்தின் படியும் இவை பெயரிடப்பட்டுள்ளன. எடுத்துக்காட்டாக - பந்தனை நல்லூர் போன்ற ஒரு கிராமத்தின் பெயரால் உருவான பாணி பந்தனை நல்லூர் பாணி எனப்பட்டது. பள்ளியின் பெயரால் வளர்ந்த பாணி கலாஷேத்ரா பாணியாகும்.

பல நடன குழுக்கள் மற்றும் நடனக் கலைஞர்கள் ஒரு தனித்துவமான பாணியை உருவாக்குவதற்கு முயன்று செயற்படுவதனால் நடன வடிவத்தினை மேம்பாட்டை வளர்க்கின்றார்கள் என்பதாகும். உதாரணமாக, கலாஷேத்ரா பாணி முக்கியமாக கட்டமைப்புடையதுடன் உறுதியான அசைவுகளையுடையது. அண்ணா பாவ்லோவாவிடம் பலே கற்றுக்கொண்ட கலாஷேத்ராவின் நிறுவனரான ருக்மணிதேவி, மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையிடமிருந்து பந்தனை நல்லூர் பாணியில் சிறப்புத் தேர்ச்சிபெற்று, இவர் பலே குறித்த தனது பயிற்சியால் பல மாற்றங்களைச் சீமரபில் செய்து கலாஷேத்ரா பாணியை உருவாக்கினார்.

தற் போதைய கட்டமைப்புடன் காணப்படும் பரதநாட்டியத்தின் அனைத்து பாணிகளும் தஞ்சை மரபில் இருந்து வெளிவந்தன.

பொன்னையா, சீனையா, சீவானந்தம், வடிவேலு என நான்கு பேரும் நட்டுவனார் குடும்பத்தில் பிறந்து புகழ்பெற்ற கவிஞர் முத்துசாமி தீட்சிரிடமிருந்து இசையைக் கற்றுக் கொண்டனர். இந்த நான்கு சகோதரர்களும் அலாரிப்பு முதல் தில்லானாவரையான நடன மார்க்கத்தை அமைத்தவர்கள் ஆவார்கள்.

இது சதிர நடனத்திற்கும் கச்சேரி அரங்கிற்கும் ஏற்றவாறு வடிவமைக்கப்பட்டுள்ளது. அவர்கள் அலாரிப்பு, ஜதீஸ்வரம், சப்தம், வர்ணம், பதம், ஜாவலி, கீர்த்தனை, மற்றும் தில்லானா ஆகிய உருப்படிக்களை இயற்றியுள்ளனர். நடன பாரம்பரியத்தில் தனித்துவமான மாற்றங்களைப் புகுத்தி கூர்மையான வடிவத்தைக் கொண்டு வந்தனர். அவர்களின் சிருங்கார ரச அடிப்

படையிலான நடன இசையமைப்புகள் இன்றும் கூட பயன் படுத்தப்படுகின்றது.

தஞ்சாவூர் நடன மரபு

தஞ்சாவூர் அரண்மனை வழித்தோன்றல்களான தஞ்சாவூர் நட்டுவனார் குடும்பத்தின் வழி பிரச்சாரம் செய்யப்பட்டது இம்மரபு. 19^{ஆம்} நூற்றாண்டின் ஆரம்பத்தில் தஞ்சாவூர் அரச சபையில் இசைக் கலைஞர்களாக மற்றும் நடன அமைப்பாளர்களாக பணியாற்றிய நான்கு சகோதரர்களும் (தஞ்சை நால்வர்), பரத நாட்டியத்தின் அனைத்து பாணிகளாலும் பயன்படுத்தப்படும் மார்க்கத்தின் தற்போதைய கட்டமைப்பை உருவாக்கியவர்கள்.

தஞ்சாவூர் கிட்டப்பாபிள்ளை தஞ்சை அரண்மனை வம்சாவளியாக இருந்தார், மேலும் இன்றைய பல நடனக் கலைஞர்கள் தங்களை இவருடைய சீடர்கள் என்று அழைப்பதில் மிகுந்த மரியாதை கொள்கின்றார்கள். நடேஷா சாஸ்திரிகளிடமும் பின்னர் அவரது தந்தை கே. பொன்னையாபிள்ளை அவர்களிடமும் இசையில் பயிற்சிபெற்ற, இவர் தனது தாத்தா பந்தனை நல்லூர் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையிடமிருந்து நடனத்தைக் கற்றுக்கொண்டார்.

கே.என்.தண்டாயுத பாணிபிள்ளை (காரைக்கால் நடேச தண்டாயுத பாணி பிள்ளை) 1921^{ஆம்} ஆண்டு பிறந்து, தனது தந்தை நடேசபிள்ளையிடம் இசை பயின்று, தனது தாத்தா ராம

கிருஷ்ண பிள்ளையிடம் முறைப்படி நடனம் பயின்றவர். ருக்மணிதேவி அருண்டேலின் கலாஷேத்திராவில் ஆசிரியராகச் சேர்ந்து பல ஆண்டுகள் கற்பித்தார். இத்தகு பரம்பரைக் கலைஞர்கள் வழிவந்தோரில் ஒரு சிலரைக் குறிப்பிட்டுச் சொல்லலாம். அவர்கள்,

பந்தனை நல்லூர் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை, தஞ்சாவூர் பாப்பம்மாள், காஞ்சிபுரம் எல்லப்பாபிள்ளை, திருவிடை மருதூர் குப்பையாபிள்ளை, திருவாளப்புத்தூர் சுவாமிநாத பிள்ளை, கே. என். தண்டாயுதபாணி பிள்ளை, காட்டுமன்னார் கோயில் முத்துக்குமாரபிள்ளை, வழுவூர் பி. இராமையா பிள்ளை, தஞ்சாவூர் கே.பி. கிட்டப்பாபிள்ளை, மயிலாப்பூர் கௌரியம்மாள், தஞ்சாவூர்

பால சரஸ்வதி, வழுவூர் சாம்ராஜன், சுவாமிமலை கே. ராஜரத் தினம், கே.ஜே. சரசா, தஞ்சாவூர் ஹேரம்பநாதன்

(Mrinalini Sarabhai with Guru Pandanallur Meenakshi Sundaram Pillai).

பந்தனை நல்லூர் பாணி:

பாரம்பரிய நடன மரபுகளான பந்தனை நல்லூர் மற்றும் தஞ்சாவூர் பாணிகள் இரண்டும் இன்றும் பராமரிக்கப்பட்டு வருகின்றன. மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளை அவர்கள் தஞ்சாவூர் மரபில் இருந்து வந்தவர். தமிழ் நாட்டின் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் பந்தனைநல்லூர் என்ற கிராமத்தில் வசித்துவந்த குரு மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளைதான் - இந்த பாணிக்கு அடித்தளம் இட்டவர். அவர் பந்தனைநல்லூர் கிராமத்தில் வாழ்ந்ததால் அவரது நடன அமைப்புக்கு பந்தனைநல்லூர்பாணி எனப் பெயரிடப்பட்டது.

அவர் “பரதநாட்டியத்தின் தந்தை” என்று புகழப்படுகிறார். மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையின் மருமகன் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை இந்தப்பாணியினை வளர்த்தெடுத்த குரு என்று அழைக்கப்படுகிறார்.

இந்தப் பாணியில் எப்போதுமே கையின் அசைவியக்கம் மென்மையான தன்மை சார்ந்ததாக அமைந்திருக்கும். தீர்மானங்கள் பொதுவாக சுருக்கமானதாகவும் சின்னதாகவும் இருக்கும். இவை உடலின் அழகிய இயக்கங்களுக்கும் இயக்கத்தின் முழுமைக்கும் துணைபுரிகின்றன. லோகதர்மிக்கு மாறாக நாட்டியதர்மிக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கும் பாணி இதுவாகும். குலுக்குநடை அனைத்து அபிநய பகுதிகளிலும் ஒரு நிலையான அங்கமாக இருக்கும். அபிநயத்தை நிகழ்த்தும்போது ஹஸ்தங்களில் தெளிவு இருப்பதோடு கைகளின் வீச்சும் பரந்துபட்டதாக அமைந்திருக்கும்.

அடவுகள் நேரியல் வடிவ அமைப்பை உடையதாகக் காணப்படும். ஆழமான உட்கார்ந்த நிலைகளை உள்ளடக்கியது. அபிநயம் பண்டைய நூல்களின்படி அமைக்கப்பட்ட விதிகளுக்கு இணங்க செயற்படுகின்றது. இது பாடல்களை அல்லது பதங்களை அடிப்படையாகக் கொண்ட மெதுவான மற்றும் தாள இயக்கங்களுக்கு உட்பட்ட அசைவுகளைக் கொண்டது. மூன்று நிலைகளில் அசைவுகள் அமைந்திருக்கும் - அவை ஆழமான உட்கார்ந்த நிலைகள்,

நிற்கும் நிலைகள் மற்றும் உடலை மிகவேகமாக நகர்த்துவது அல்லது குதிப்பது ஆகும்.

மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளைக்குப் பிறகு, அவரது மருமகன் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை (1893-1968) பந்தனை நல்லூர் பாணியின் குருவானார். பந்தனைநல்லூர் பாணியின் அடுத்த முன்னணி குருவாக சொக்கலிங்கம் பிள்ளையின் மகன் சுப்பராயபிள்ளை (1914-2008) இருந்தார். பந்தனைநல்லூர் கிராமத்தில் வளர்ந்த இவர், தாத்தா, தந்தையின் கீழ் பயிற்சி பெற்றவர்.

இம் மரபினை பின்பற்றுபவர்களுக்கு எடுத்துக் காட்டாக :

அலர்மேல்வள்ளியின் குரு பந்தனை நல்லூர் சொக்கலிங்கம் பிள்ளை (பந்தனை நல்லூர் மீனாட்சிசுந்தரம் பிள்ளையின் மருமகன்) மற்றும் அவரது மகன் பந்தனை நல்லூர் சுப்பராயபிள்ளை ஆகியோரிடமிருந்து கற்றுக்கொண்டார்.

பந்தனைநல்லூர் மற்றும் தஞ்சாவூர் பாணி - தஞ்சாவூர் அரசசபை வழி வருகின்ற நட்டுவனார்கள் நடன நடை முறையை விவரிக்கிறார்கள்.

வழுவுர் பாணி -

இந்தப் பாணியை தமிழ் நாட்டின் தஞ்சாவூர் மாவட்டத்தில் வழுவுர் கிராமத்தைச் சேர்ந்த ராமையாபிள்ளை அவர்கள் பிரபலப்படுத்தினார். (1910 - 1979)வழுவுர் பாணி நடன மரபானது அதிக பெண்மை சார்ந்த மற்றும் தாண்டவத்தைவிட லாஸ்யத்துக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுக்கின்றது.

ஐதிகள் வேகமாகவும் மூன்று காலத்திலும் நிகழ்த்தப்படுவதாக அமைந்திருக்கும். இந்த பாணியில் சொல்கட்டுக்கு முக்கியத்துவம் வழங்கப்படுகின்றது, என்பதனால் ஆற்றல் மிக்கதான மற்றும் வலுவான நிகழ்த்துகையை உண்டுபண்ணும் அபிநயம் என்று வரும்போது, இந்தபாணி பல கதை நிகழ்வுகளை உள்ளடக்கி அபிநயிக்கும்.

வழுவுர் பாணி மிகவும் துல்லியமான அடவுகளை ஏற்றுக்கொள்கிறது. நீண்ட கை அசைவுகளைக் கொண்டதுடன் கால் விரலைத் தொடும்வகையில் கை அசைவுகள் அமைந்திருக்கும். நாட்டிய சாஸ்திரத்தில் பரிந்துரைக்கப்பட்ட அனைத்தையும் வழுவுர் பாணி பின்பற்றுகிறது.

நடன இயக்கங்கள் பரந்த அளவிலான நிலையான தோரணைகளை உடையது. இப்பரந்த தன்மையான அசைவு காட்சி

நிலைகள் பார்வையாளர்களுக்கு மகிழ்ச்சியைத் தரும். மேடையின் பக்கங்களிலிருந்து மேடையில் நுழைவதற்கான முறையினை இந்தபாணி அங்கீகரிக்கின்றது. அபிநயம் நுட்பமான நாட்டியதர்மி சார்ந்தது. அடவுகள் சீராக மெதுவான முறையில் செயற்படுகின்றன. திடீர் உடல் இயக்கங்கள் அரிதானவையாகும். தரைத் தளத்தை அடிப்படையாகக் கொண்ட பல்வேறு உடல் நிலைகளுக்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பது என்பது இதன் சிறப்பம்சமாகும். இதில் சிருங்காரம் மற்றும் லாஸ்ய வெளிப்பாடுகள் அதிகம் காணப்படும். இடுப்பிலிருந்து உடலானது இடுப்பு மட்டத்தில் முன்னோக்கி வளைந்து நிற்கும்.

இம் மரபினை பின்பற்றுபவர்களாக பின்வருபவர்களைக் குறிப்பிடலாம்:

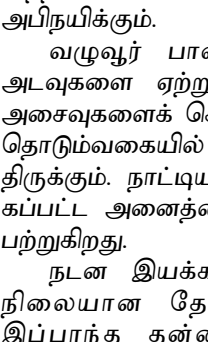
சித்ரா விஸ்வேஸ்வரன் - வழுவுர் குருவான ராமையா பிள்ளையிடமிருந்து கற்றுக் கொண்டார். மிகவும் மென்மையான மற்றும் பெண்மையான, யதார்த்தமான அபிநயமுடைய அசைவுகள் அதிகம் பயன் படுத்துவார்.

பத்மா சுப்ரமண்யம் - இவரும் வழுவுர் ராமையாபிள்ளையின் மாணவி ஆவார். இவருடைய நிருத்த நிலைகள் மற்றும் கரணங்களுக்கு அதிக முக்கியத்துவம் கொடுத்து அபிநயிக்கும் முறை இவருடையது. இவர் பின்னர் ஒருவித்தியாசமான பாணியை உருவாக்கினார், அதை பரதநிருத்தியம் என்று அழைத்தார்.

பத்மினி, லலிதா, வைஜயந்திமாலா, ஈ.வி. சரோஜா, எல். விஜயலட்சுமி, குமாரிகமலா, கமலா இலக்கமணன், கனகா சிந்னிவாசன், நடனக் கல்வியாளர் கஜாதா விஜயராகவன், ரமணத்திலகம் (இவர், கவிஞர் வாலியின் மனைவியாவார்) மாளவி காசாருகா, சுமித்ரா நிதின், சனந்தா நாராயணன் பிரியதர்சினி கோவிந்த் என்போர் முக்கியமானவர்கள்.

கலாஷேத்ராபாணி. ருக்மணிகேவி - சென்னையில் அமைந்துள்ள கலாஷேத்ரா பள்ளிக்கும் அதன் பாணிக்கும் நிறுவனர் ஆவார். கலா

ஷேத்ராபாணி என்பது பந்தனை நல்லூர் பாணியை அடிப்படையாகக் கொண்ட எளிமைப் படுத்தப்பட்ட வடிவம் ஆகும். இது பந்தனை நல்லூர் பாணியின் எளிமையான வடிவமாகும். பந்தனை நல்லூர் பாணியில் பயிற்சிபெற்ற ருக்மணிகேவி அதனை அடிப்படையாக வைத்து

இம்மரபை முன்னெடுத்தார். தஞ்சாவூர் அரசமரபில் வந்த பாதையை அவர் முழுமையாக நம்பினார், எனவே பரதநாட்டிய பாரம்பரியத்தின் உண்மையான உருப்படியை மாற்றவில்லை.

நடனத்தில் அவர் அறிமுகப்படுத்திய முக்கிய மாற்றங்களில் ஒன்று ஆஹார்யா அபிநயா முறையாகும். அதாவது உடைகள், மேடை மற்றும் அலங்காரத்தில் வெளிப்பாடு என்பனவாகும். அவர் உடையில் மாற்றங்களையும், நடனக் கலைஞரின் வலது புறத்தில் மேடையில் இசைக்கலைஞர்களின் இருக்கை நிலையையும் கொண்டுவந்தார். துல்லியமான நுட்பத்திற்கு முக்கியத்துவம் கொடுப்பதன் மூலம் கலாஷேத்ராபாணி ஒருபடிமேலே செல்கிறது.

பந்தனைநல்லூர் தஞ்சாவூர் போன்ற இடங்களில் நடன ஆரம்பநிலை பாதவடிவம் ஆங்கில எழுத்திலான 'ஏ' அமைப்பில் அமைந்திருக்கும். கலாஷேத்திராவில் கால் பாதங்கள் நேர்கோட்டை அடிப்படையாக கொண்டிருக்கும். கால் பாதங்களை நேர்கோட்டு வடிவில் வைத்து அரைமண்டியில் நிற்கும்போது முழங்கால்கள் இரு புறமும் திரும்பி இருக்கும். இதனால் நடனமாடுகின்ற பெண், ஆண் ஆகியோரது உடலமைப்பு மாறுபடும். நிமிர்ந்து நேராக நின்றல், கைகளை தோளுக்கு நேராக நீட்டல், உடலை விரைப்பாக வைத்திருத்தல் போன்ற சிறு மாற்றங்களினால் நடன வடிவமைப்பில் சிறு வேறுபட்ட தோற்றத்தைத் தந்தது.

கலாஷேத்ரா பாணியின் முக்கிய அம்சங்கள் நேரியல் மற்றும் கோணவடிவியல் இயக்கங்கள் ஆகும். லாஸ்ய மற்றும் சிருங்கார அடிப்படையிலான அசைவுகளுக்கு குறைந்த முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்பட்டது. நடனத்தில் உடல் இயக்கங்கள் கடினமானவையாகவும் கட்டுப்படுத்தப்பட்டும் காணப்படுகின்றன. பாரம்பரிய நடன மரபில் எட்டு கஜ புடவையை பஞ்சகச்சமாக கட்டி ஆடும் மரபு இருந்தது. இம் மரபில் மாற்றத்தை ஏற்படுத்தி உடையை தனித்தனியாகப் பாகமாக பிரித்து தயார்நிலையில் இருக்கும் ஆடையாக மாற்றினார்.

அபிநயம் மிகவும் அழுத்தமாக அமையப் பெற்றது. சிருங்காரத்துக்குப் பதிலாக பக்தி பாவத்தை உட்புகுத்தினார் ருக்மணிஅம்மா. ஆரம்ப நடன மரபில் நட்டுவனார், பாடுபவரும், மிருதங்கம் வாசிப்பவரும் மேடையில் பின்பகுதியில் நின்றுகொண்டு இருந்தனர். ருக்மணிதேவி இவர்களை நடனமாடும் நர்த்தகியின் வலது பக்கம் கொண்டுவந்து

அவர்களை நிலத்தில் இருத்தி, அவர்களுக்கு ஒரு கௌரவத்தைக் கொடுத்தார். இம்முறையை ஏனைய பாணியினரும் பின்பற்றத் தொடங்கினர்.

மைசூர் பாண் :

இந்த பாணி மற்றொரு பாணிக்கு ஆதரவாக வளர்ந்ததாகும். வெங்கட லட்சுமி அம்மா, நாகமணி, சி.ராதாகிருஷ்ணா போன்ற சில பிரதான குழுக்கள் இதனுடன் தொடர்புடையவர்கள். சின்னையா மைசூரில் சிறிதுகாலம் வாழ்ந்ததால், தஞ்சாவூர் அரண்மனை சதிர் நடன மரபு மைசூரில் ஆரம்பமாவதற்கு வழி வகுத்தது. அதனால் தஞ்சாவூர் நடனமரபின் தழுவலாகவே அம்மரபை கவனிக்கவேண்டும். எனவே, நிகழ்த்தப்பட்ட பரதநாட்டிய உருப்படிகள் பெரும்பாலானவை தஞ்சாவூர் அரண்மனை சார்ந்ததாகும். அபிநய உருப்படிகள் சிறந்த இசையமைப்பாளர்களின் பாடல் அழகை முன்வைக்கின்றன. பாடல் அழகை அடவுகளிலும் காணலாம். மைசூர் நடனக் கலைஞர்கள் கீதா கோவிந்தாவின் அஷ்டபதிகள் மற்றும் ஸ்லோகங்களை வேறு எவரும் செய்வதற்கு முன்பே பயன்படுத்தி இம்மரபிற்கு பங்களிப்பு செய்தனர்.

மலட்டுர் பாண்

இந்தபாணி தேவதாசி மரபுகள் மற்றும் மெலட்டுர் பாகவதமேளாவின் அடிப்படையில் 1900-1980 காலங்களில் மங்குடி துரைராஜா ஐயரால் உருவாக்கப்பட்டது.

கால்களைத் தரையில் கடினமாக முத்திரையிடுவதில்லை, அதற்கு பதிலாக நடனக் கலைஞர் தனது சலங்கையை (கணுக் கால்) பயன் படுத்துகிறார், இது தாளத்தை முன்னிலைப்படுத்தும் பலவிதமான ஒலிகளை உருவாக்குகிறது. பஞ்சநடைகளை பயன்படுத்துவதிலும் மற்றும் கதிபேதங்களை விரிவாக பயன்படுத்துவதிலும் ஒரு தனித்துவம் காணப்படும்.

வெவ்வேறு விதமாக வடிவமைக்கப்பட்ட கோர்வைகள் மற்றும் நாடகத் தன்மை வாய்ந்த நாட்டிய அமைப்பு காணப்படும். தன்னிச்சையான

அசைவு இயக்கங்கள் காணப்படும். ஜதிகளில் துல்லியத்தன்மை அழுத்தம் காணப்படும். தனிப்பட்ட மேம்பட்ட அசைவுகளுக்கு இடம் கொடுப்பது. லோகதர்மி மற்றும் நாட்டியதர்மியின் கொள்கைகளைப் பயன்படுத்துகிறது.

தேவதாசி செல்வாக்கு காரணமாக,

பக்திக்கு பதிலாக, சிருங்கார ரசத்துக்கும் முக்கியத்துவம் கொடுக்கப்படுகிறது. ஒவ்வொரு உடல் இயக்கமும் தன்னிச்சையான முறையில் வேறுபட்ட முகபாவனையில் பிரதிபலிக்கப்பட வேண்டும் என்ற பொருளில் நிருத்த அபிநயம் மற்றப் பாணிகளிலிருந்து வேறுபட்டது. நடன இயக்கங்கள் பரந்த அளவிலான தாளக்கதியுடன் ஒரு பெரிய வீச்சுடன் நிகழ்த்தப்படவேண்டும். இது பரதநாட்டியத்தின் உடல் ரீதியாக மிகவும் தேவைப்படும் பாணியாக மாறுகின்றது. லோகாதர்மி மற்றும் நாட்டிய தர்மி பயன்பாடு மற்ற பரதநாட்டிய பாணிகளிலிருந்து வேறுபட்டது. மெலட்டுர் பாணி நடனக் கலைஞர்கள் இடுப்பைச் சுற்றி ஒரு சிறப்பு பாதுகாப்பு காட்டன் இடைப்பட்டியை அணிந்து கொள்கிறார்கள்.

ஹரினி ஜீவிதா மற்றும் ஸ்ரீதேவி நிருத்தி யாலயா - இந்தப் பாணியைப் பின்பற்றும் மிகவும் பிரபலமான நடனப் பள்ளிகளாகும். கரணசிற்பங்கள் நிறைந்த நடன நிலைகள், வளைந்த முதுகு மற்றும் ஆழமான அரைமண்டி என்பன இம்ரபுக்குரிய உடல் நிலைகள் ஆகும்.

○○○

பிடிக்காது....

எங்களுக்கு

சீனாப் பொருமை பிடிக்கும்.

சீலுக்குச் சட்டை சீனாப் பொருமை பல்லுள் வேணுமா...

என்று

சீறுவர்களுக்குப் பட்டெழுதுவோம்.

சீனத்துப் பட்டுப் பிடிக்கும்.

சீனத்துப் பட்டென்று

வாங்கிவந்தார் அந்த

சீனவரைப் போய்க் கேளு --

என்று

காதல்ப் பட்டெழுதுவோம்.

சீனச் சட்டி பிடிக்கும்.

சீன வவு(பட்டா)பிடிக்கும்.

சீன புகழ்கப் பிடிக்கும்.

சீலப்படியில் ஒருவகையான

சீனடி பிடிக்கும்.

சீனக்காரம்(புகாரம்) பிடிக்கும்.

முகச் சவரத்தின்பின்

முகத்தில் தேய்ப்போம்.

சீனக் கொடியுனிசம்

சீலருக்குப் பிடிக்கும்.

சீனத்துச் சீனோபாற் பருந்து

எங்கள் அரங்குப் பிடிக்கும்.

வேறு வழு கில்லாததால்.

சீனத்து கொரோனாவை

யாருக்கும் பிடிக்காது.

ஆனால் -----

சீனத்துக் கொரோனாவுக்கு

எல்லோரையும் பிடிக்கும்.

அதனால் அது

எல்லோரையும் பிடிக்கும்.

- அிகளங்கீ

திருமதி கனகாம்பிகை துரைமனோகரன்

திருமதி கனகாம்பிகை துரைமனோகரன் அவர்கள் 03-09-2021 அன்று அமரரானார் என்ற செய்தி எம்மைப் பெரும் துயரத்தில் ஆழ்த்தியுள்ளது. அவரது திடீர் மரணம் பெரும் அதிர்ச்சியை ஏற்படுத்தியது. அவரது கணவர் பேராசிரியர் துரைமனோகரன் ஞானம் சஞ்சிகையின் பிரதம ஆசிரியருடன் உரும்பராய் இந்துக்கல்லூரியில் ஒருசாலை மாணவராகக் கல்வி பயின்றவர். அக்காலத்திலிருந்தே நெருங்கிய உறவைப் பேணிவருபவர். கண்டியில் ஞானம் வெளிவரத் தொடங்கிய காலத்திலிருந்தே அருகிருந்து ஆலோசனை கூறி ஞானத்தை வளர்த்தெடுப்பதில் முக்கிய பங்கு கொண்டவர். ஞானத்தின் முதலாவது இதழிலிருந்து தொடர்ச்சியாக பத்தி எழுத்து எழுதிவருபவர். இந்த நீண்டகால உறவு குடும்ப உறவாகவும் பரிணமித்தது. குடும்ப விடயங்களையும் ஒருவருக் கொருவர் பரிமாறிக் கொள்வோம். திருமதி துரைமனோகரன் அவர்களும் அதில் கலந்துகொள்வார். இவர்களது மகன் கலாநிதி நவீனன் தற்போது சப்ரகமுவ பல்கலைக்கழகத்தில் விரிவுகரையாளராகப் பணிபுரிகிறார்.

திருமதி கனகாம்பிகை துரைமனோகரன் முன்னையநாள் உதவி அதிபராகக் கண்டி நல்லாயன் கல்லூரியில் பணியாற்றி ஓய்வு பெற்றவர். புகழ் பெற்ற ஆசிரியையாக விளங்கியவர். சிறந்த பல நன்மாணாக்கர்களை உருவாக்கியவர். அன்னாரது பிரிவால் வாடும் நண்பர் துரைமனோகரன், மகன் நவீனன் மற்றும் குடும்ப உறவினர் நண்பர்கள் யாவருக்கும் எமது ஆழ்ந்த அனுதாபங்களைத் தெரிவித்து அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடையப் பிரார்த்தித்து அஞ்சலி செலுத்துகிறோம்.

நந்தினி சேவியர்

பிரபல எழுத்தாளர் நந்தினி சேவியர் 16-09-2021 காலமானார் என்ற செய்தி ஈழத்து இலக்கிய உலகை பெரிதும் கவலைக்குள்ளாக்கியுள்ளது. தே.சேவியர் என்ற இயற்பெயர் கொண்ட நந்தினி சேவியர், யாழ்ப்பாணம் தென்மராட்சி மட்டுவில்லில் தேவசகாயம் ரோசம்மா தம்பதியினரின் மகனாக 25-05-1949 அன்று பிறந்தவர். திருகோணமலையை வசிப்பிடமாகக் கொண்ட சேவியர், 1967இல் எழுத்துலகில் காலடிவைத்து கவிதை, சிறுகதை, நாவல், பத்தி, விமர்சனக்கட்டுரை ஆகிய துறைகளில் தமது ஆளுமையைச் செலுத்தியவர்.

இவர், இலங்கை கம்யூனிஸ்ட் கட்சி (சீனச் சார்பு) வாலிப சங்க இயக்கத்தில் இணைந்து செயற்பட்டவர். இலக்கியச் செயற்பாடுகளுடன் சமூகச் செயற்பாடுகளிலும் முன்னின்று உழைத்தவர். மேகங்கள், கடற்கரையில் தென்னை மரங்கள் நிற்கின்றன ஆகிய நாவல்களையும் ஒரு வயதுபோன மனிதரின் வாரிசுகள் என்ற குறுநாவலையும் எழுதியுள்ளார்.

இவருடைய நூல்களாக: (1) அயல் கிராமத்தைச் சேர்ந்தவர்கள் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) 1993, (2) நெல் லிமரப் பள்ளிக்கூடம் (சிறுகதைத் தொகுப்பு) 2011, (3) நந்தினி சேவியர் படைப்புகள் 2014, (4) அண்மைக்கால இலக்கியப் போக்குகள் 2008, (5) பிடித்த சிறுகதை முதலாம் தொகுதி 2019 ஆகியவை வெளிவந்துள்ளன.

இவரது இலக்கியப் பங்களிப்புக்காக 2011இல் கிழக்கு மாகாண முதலமைச்சர் விருது, 2015இல் கொடகே வாழ்நாள் சாதனையாளர் விருது, 2013இல் கலாபுணம் விருது என்பன கிடைத்துள்ளன. பேராசிரியர் பல்கலைக்கழக தமிழ்ச் சங்கம் 2014-2015ஆம் ஆண்டுக்கான **சங்கச் சான்றோர் விருது** வழங்கிக் கௌரவித்தது. ஞானம் சஞ்சிகை 2009 நவம்பர் (114) இதழில் நந்தினி சேவியரை அட்டைப்பட அதிதியாக கௌரவித்தது. அன்னாரின் ஆத்மா சாந்தியடையப் பிரார்த்தித்து ஞானம் அஞ்சலி செலுத்துகிறது

லய ஞானக் கலைஞன் சதா வேல் மாறன்

தன் ஆத்மார்த்தமான வாசிப்பினால் எங்கள் இசையுலகில் தடம் பதித்த. மிருதங்க, தப்லா கலைஞர் சதா வேல்மாறன் அவர்களின் இழப்பு தாங்க முடியாதது. வித்துவச்செருக்கு கிஞ்சித்தும் இல்லாத வித்துவம் வேல் மாறன். பக்குவமான பழக இனிய ஆளுமையாய் எங்கள் பாடல்களின் உயிர்ப்புக்கு அரணான லய ஞானக்கலைஞர். என் ஆக்க இசை அரங்குகளில் அவரோடு இசைந்த பொழுதுகள் ஈடலாதவை என்பேன். எங்கள் இசை வாழ்வுடன் கலந்துவிட்ட அவரின் மேலான நிகைவுகளை காத்திருவோம். அவர் ஆத்ம சாந்திக்கான பிரார்த்தனையில் இசைந்திருப்போம்!

- **ஶ்ரீராமன் என். சண்முகலங்கன்**, முன்னாள் துணைவேந்தர், யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக்கழகம்

தீயஞ்ச சேரறு

ஐணதா டீரீ

சமையற்கூடத்தினுள் கிடந்த ஊஞ்சல் பலகையில் உட்கார்ந்து இதமான அசைவில் ஆடியவாறு கடந்த சில நாட்களாக மனதை அழுத்திக்கொண்டிருக்கும் விடயத்தைப் பற்றி மைமுனா சிந்தித்துக்கொண்டிருந்தாள்.

காலைப்பொழுது பொலபொலவென விடிந்துகொண்டிருந்தாலும் அறையொன்றினுள் கணவன் பிள்ளைகளுடன் உறங்கிக்கொண்டிருந்த அவளது இளைய மகள் இஸ்மாலியா அதுவரை எழும்பியதாகத் தெரியவில்லை.

‘என்ன பிள்ளை இவள்! எவ்வளவுதான் படிச்சிப்படிச்சிச் சொன்னாலும் சுபஹ் தொழுகைக்கு எழும்புறாளே இல்லையே! தொழுகை விசயத்திலே ரொம்ப பொடுபோக்கு! திருத்தணும். படிப்படியாக சொல்லிச்சொல்லித் திருத்தணும். அவட மாப்பிள்ளை அவளைவிட ஒரு படி மேல.’ மகளைப் பற்றி நினைத்துக்கொண்டிருக்கும்போது சரேலென அவளது கணவர் மனதினுள் குறுக்கிட்டார்.

‘ம். என்ன செய்யலாம்? என்னை தனியே கிடந்து தவிக்க உட்டுட்டுப் போய்ச்சேர்ந்திட்டாரே! அவரோட வாழற காலத்திலே பள்ளியிலே சுபஹ் பாங்கு கேக்கிறதுக்கு முன்னாலே எழுந்து என்னை எழுப்பிப்போட்டு பாத்துமுக்க போய் குளிச்சி, வுளு செய்துட்டு வந்து பள்ளிக்குத் தொழப் போவாரே. அவரோட வாழ்ந்த காலமெல்லாம் ஒரு நாளாவது அவர் சுபஹ் தொழாமவிட்டதை நான் காணவே இல்லையே.’

காலஞ்சென்ற கணவனின் நினைவுகள் மைமுனாவின் மனதில் காலை இளம் தொடரலைகளாக வீசிக்கொண்டிருந்தன.

‘நான் நேற்றுச் சொன்னதை இஸ்மாலியா புருசனோட கதைச்சிருப்பாளா? அவரு ஓத்துக்கொண்டிருப்பாரா? இவளட முடிவை அறிஞ்சதுக்குப் பின்னாடிதான் மற்ற புள்ளைகளோட கதைக்கோணும். எதுக்கும் பொறுத்திருப்பம். முதல்லே இவள் எழும்பி வந்துட்டும்’

விரல்களை சிமெந்து தரையில் குற்றி அழுத்தி ஓய்ந்த நிலையிலிருந்த ஊஞ்சலை தொடர்ந்து ஆடவைத்தாள்.

மைமுனாவுக்கு எல்லாமாக நான்கு பிள்ளைகள். மூத்த இருவரும் ஆண்கள். மூத்தவன் முபீன் நெயினாகுடிக்கு சில கிலோமீட்டர்கள் அப்பாலுள்ள நகர அரச காரியாலயமொன்றில் மத்தியதர உத்தியோகமொன்றை வகிப்பவன். மற்றவன் மலைநாட்டு நகரமொன்றில் சிறியள விலான புடவைக் கடையொன்றுக்குச் சொந்தக்காரன். ஏனைய பெண்கள் இருவரும் உள்ளூர் ரிலுள்ள பாடசாலைகளில் ஆசிரியைகளாக பணியாற்றுவவர்கள்.

அறைக்குள் ஆள் அரவங்கள் கேட்டதால் ஊஞ்சலிலிருந்தும் எழுந்து சென்று காலைத் தேநீருக்காக கேத்தலில் நீர் மொண்டு அடுப்பை எரியவிட்டாள்.

“ஏங்காம்மா, அவரு நேரத்தோட வேலைக்குப் போகணுமாம். ஓடிட் நடக்குதாம். தேத்தண்ணி ஊத்திட்டியா? ஊத்துனா தா கொண்டு போய்க் கொடுக்கன்.”

“இப்பதாத்தான்டி தண்ணியைக் கொதிக்கவைக்கன். கொஞ்சம் பொறுத்துக்க இதோ ஊத்தித் தத்துடறேன்.”

இஸ்மாலியா முகத்தில் கோபம் காட்டினாள்.

“இவ்வளவு நேரமும் என்ன செய்து கொண்டிருந்த நீ? புருசளை நினைச்சி அழுது கொண்டிருந்தியாக்கும்.”

மைமுனா மகளை உற்றுப் பார்த்தாள். மகள் தொடர்பான வெறுப்பு பாசியாக மனதில் படர்ந்தது.

“என் புருசளை நான் நினைச்சா உனக் கென்னடி நட்டம்?”

“நட்டம்தான். இதப் பாரு, அவருக்கு நேரத்துக்கு தேத்தண்ணி கொடுக்கல்ல. காலைச் சாப்பாட்டுக்கு இன்னமும் ஏற்பாடு பண்ணல்ல. எனக்கும் கொஞ்ச நேரத்தோட ஸ்கூலுக்குப் போகணும். இன்ஸ்பெக்சனுக்கு யாரோ வாறதாம். வாப்பா மவுத்தாகி மூணு வருசம் முடியப்போகுது. அவர நினைச்சி நினைச்சி நீ இன்னும் அழுதுகொண்டிருக்கீயே. நீ அழுதா அவரு திரும்பி வரப் போறாரா என்ன? போட்டுட்டு வேலையைப் பாருமமா.”

“சரிசரி. இந்தா. தேத்தண்ணியைக் கொண்டு போய் உன் மாப்பிள்ளைக்குக் கொடுத்துட்டு நீ கொஞ்சம் இஞ்ச வா. ஒன்னோட கதைக் கோணும்.”

“இப்பதான் கதைக்கோணுமா? ஸ்கூலுக்குப் போயிட்டு வந்து பின்னேரமா ஆறுதலா கதைக் கலாமே.”

“இல்லல்ல. இப்பதான் கதைக்கோணும். நீ ஸ்கூலுக்குப் போனதுக்கப்புறம் உன்ட மூத்த நாநாவை இஞ்ச கூப்பிட்டு அவனோடயும் கதைக் கணும்.”

“சரி, வாறன்.”

சில நிமிடங்களில் தோளில் சாய்ந்திருந்த கைக்குழந்தையுடன் அவள் சமையலறைக்குள் வந்து ஊஞ்சலில் உட்கார்ந்து மாப்புச் சேலையை நீவி பால் பருக்கத் தொடங்கினாள்.

“ஏன்டிமன, நேத்துப்பின்னேரம் நான் சொன்ன விசயத்தை ராவு அவரோட கதைச்சியா?” துருவியில் தேங்காயைத் துருவியவாறு மகளைப் பார்த்து மைமுனா கேட்டாள்.

“ஓ.ஓ. கதைச்சன்.”

“என்ன சொன்னாரு?”

“அவரு சொன்னதை எல்லாம் உனக்கிட்ட சொன்னா உனக்கு விசருதான் புடிக்கும்.”

“அப்படி என்னதான் சொன்னாரு?”

“வாப்பாட பேரிலே ஆண்டுக் கத்தம் ஒதி சொந்தக்காரங்களை அழைத்து விருந்து

கொடுக்கிறதெல்லாம் இப்ப வழக்கமில்லியாம். அதெல்லாம் வழக்கொழிஞ்சு போன கலாச்சார மாம். விலைவாசிகளெல்லாம் எகிறி இருக்கிற இந்த நேரத்திலே இதெல்லாம் தேவைதானா எனக் கேட்டாரு.”

“அதுக்கு நீ என்ன சொன்னாய்?”

“நான் என்னத்தைச் சொல்ற. அவருக்கு ஒத்து ஊதினேன்.”

மகளையும் மருமகனையும் அவளுடைய உள் மனம் வெறுத்தது. முற்றிய சீனி நோய் காரணமாக காலொன்று கழற்றப்பட்டு சில மாதங்கள் பாயோடு படுத்திருந்த அவளது கணவர் மூன்று வருடங்களுக்கு முன்னரான ஒரு காலைப் பொழுதில் இறைவனடி சேர்ந்து விட்டார். அவளை ஆறாத துயரில் தவிக்க விட்டுவிட்டு அவர் நீங்கிச் சென்ற ஆண்டு நிறைவு இன்னும் சில நாட்களில் வரவுள்ளது. அன்றைய தினம் குடும்பத்திலுள்ள அங்கத்தவர்களையெல்லாம் ஒரு சேர அழைத்து ஒன்றிணைந்து அவரது மறுமையின் நல் வாழ்வுக் காக எல்லாம் வல்லவனிடம் கையேந்திப் பிரார்த்திக்க வேண்டுமென்பது அவளது கோரிக்கை. அந்தநிகழ்வை அந்த வீட்டில் செயற்படுத்துவது பற்றி மருமகனிடம் கதைக்குமாறு மகளிடம் கூறியிருந்தாள்.

இஸ்மாலியாவின் உப்புச்சப்பற்ற பதில் மைமுனாவை சடுதியாக கோபமடைய வைத்தது.

“அப்ப, நீ அவருக்கு ஒத்துஊதிப்போட்டு பேசாம இருந்தியாக்கும். நான் தெரியாமத்தான் கேக்கன் நீ, உன்ட ராத்தா, உன்ட ரெண்டு நாநாமார் என்று நானும் அவருமா பெத்த உங்களிலே ஒருத்தராவது அந்த சீதேவி மனுசனைப் பத்தி ஒரு நாளாவது, இல்ல ஒரு

தரமாவது நினைச்சிக் கதைக்கிறீங்களாடி? உங்களையெல்லாம் வளர்க்க, படிப்பிக்க, கல்யாணம் முடிச்சித் தர என்று அந்தச் சீதேவி எவ்வளவு பாடு பட்டிருப்பாரிடி? இப்ப கலாச்சாரம் கதைக்கிறீங்க!”

மற்ற மார்பிலிருந்து பால் புகட்டுவதற்காக இஸ்மாலியா பிள்ளையை திசை மாற்றினாள்.

“சும்மா வளவளண்டு வாயிலே வாரதையெல்லாம் கதைக்காதம்மா. அவரு ஒன்றும் மொத்தமா வாணாண்டு சொல்லல்ல. அறுபது எழுபது பேருக்கு விருந்து கொடுக்கிறதென்றா நிறைய செலவாகுமே என்றுதான் அப்படிச் சொன்னாரு” என்றாள் இஸ்மாலியா வெடுக்கென.

“ஓஹோ! அப்படி விசயத்தை உடைச்சிச் சொல்லேன். இதுப் பாருடி, நான் ஒன்றும் உன்னையோ உன்ட புருசனையோ, நான் பெத்த மத்தப் பிள்ளைகளையோ இதுக்காக ஒரு சதம்தானும் செலவழிக்கச் சொல்லல்ல. அவருட கண்ணுக்குப் புறகு நீங்க இப்படியெல்லாம் சொல்வீங்க எண்டு அவரு அப்பவே எனக்கிட்டச் சொல்லியிருக்காரு. ஒரு ஆத்திரம் அவசரத்துக்கு பயன்படுத்துவதற்காக ஒரு தொகைப் பணத்தை பேங்கிலே என் பேரிலே சேமிப்பிலே போட்டு வைச்சிருக்காரு. அந்தப் பணத்திலே கொஞ்சத்தை எடுத்து அவருக்கு ஹத்தம் ஓத நான் செலவழிப்பேன். நீங்க ஒரு துட்டும் தரத் தேவல்ல. ஏன்ட, போன வருசமும் அதுக்கு முதல் வருசமும் நான்தானேடி செலவழிச்சு. மறந்திட்டியா?” காலையுணவுக்காக பிட்டு அவிப்பதற்கு துருவிய தேய்காய்ப்பூ போது மென நினைத்து செயற்பாட்டை நிறுத்தினாள்.

“உம்மா, நீ செலவழிக்கிறதென்டா எங்களுக்கு ஒரு ஆட்சேபமும் இல்ல” கூறியவாறு செயற்கையான சிரிப்பை முகத்தில் வர வைத்தாள்.

“ஏங்காம்மா, கால்கடுக்குது. இந்தப்பிள்ளையைக் கொஞ்சம் தூக்கேன். உனக்கிட்டே இன்ன மொன்றும் கேக்க இருக்கு.”

“என்னடி கேக்கப் போறாய்?” பிள்ளையை கைகளில் வாங்கியவாறே மைமுனா கேட்டாள்.

“உண்மையைச் சொல்லுவிடா? அப்பதான் கேப்பேன்.”

“சொல்லக்கூடியதென்றா சொல்லுவன். கேளன்.”

இஸ்மாலியா குறும்பாக தாயின் முகத்தை ஊடுருவினாள்.

“உன்ட சேமிப்புக் கணக்கிலே இன்னும் எவ்வளவும்மா மிச்சம் கிடக்கு?” கேட்டவாறு உதடுகளாலும் கண்களாலும் சிரித்தாள்.

“ஓ. வாவன் உனக்கு கணக்குச் சொல்றன்.”

“நல்ல புள்ளதவா. சொல்லும்மா. சேமிப்புப் புத்தகத்தை என்ட கண்ணிலயும் காட்டுறாய் இல்லையே. சொல்லேன்.” தாயின் அருகில் நின்றவாறு விரல்களால் அவளின் முகத்தை வருடினாள்.

“போடி அங்கால. ஆத்திரம் அவசரத்துக்கு பயன்படுமென்று நான் அதை வைச்சிருக்கேன். நான் உனக்கு அதைச் சொல்ல, நாளைக்கே நீ அதைக் கேட்டு தொல்லைப்படுத்த... இது எனக்கு வேணுமாடி?”

கைக்குழந்தையுடன் மைமுனா நகர்ந்தாள்.

அன்று பிற்பகல் வேளையில் இன்னுமோர் உரையாடல் மைமுனாவின் இல்லத்தில் இடம்பெற்றது. அவளது மூத்த மகன் முபீன், மூத்த மகள் மூசினா, இஸ்மாலியா ஆகியோர் வாசலில் கிளைகளும் இலைகளுமாகப் படர்ந்து நின்ற மா மரமொன்றின் கீழ் விரித்திருந்த பாய்களில் உட்கார்ந்திருந்தவாறு தாயுடன் உரையாடிக்கொண்டிருந்தனர்.

“ஏன்ட மன, குழந்தம்மாவைச் சொல்லிட டயா?” இஸ்மாலியாவைப் பார்த்து மைமுனா கேட்டாள்.

“சொல்லியனுப்பிட்டன். இன்னும் கொஞ்ச நேரத்திலே வந்திடுவா.”

குழந்தம்மா நெய்னாகுடியில் பிரபலமான சமையற்காரி. ஐம்பதறுவது பேருக்கு சமைப்ப தென்றால் பொதுவாக அழைப்பது இவளைத்தான். பல வருடங்களுக்கு முன்னர் சவுதியிலுள்ள பணக்காரரொருவரின் வீட்டில் ஆஸ்தான சமையற்காரியாக வேலை பார்த்துவிட்டு, உழைத்த பணத்தையெல்லாம் கொண்டு நெய்னா குடியில் பெரிய அளவில்தான இரண்டு மாடி வீடுகள் கட்டி இரண்டு மகள்களையும் திருமணப்பந்தத்தில் இணைத்து விட்டு புருசனுடன் தனியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கிறாள். தம் பிரியாணி, பால் பிரியாணி, தலப்பாக்கட்டு பிரியாணி, ஹைதராபாத் பிரியாணி, கல்கத்தா பிரியாணி, பொம்பே பிரியாணி, திண்டுக்கல் பிரியாணி, சிந்தி பிரியாணி, பாய் பிரியாணி, மூங்கிக்குழல் பிரியாணி, செட்டிநாட் பிரியாணி, ஆம்பூர் பிரியாணி என நானாவதிக

பிரியாணிகள் சமைப்பதில் ஊரிலும் அண்டை வட்டாரங்களிலும் ஒப்பற்றவளாகத் திகழ்ந்தாள்.

“அப்போ அவ வாரதுக்கு முன்னாடி நாம லிஸ்டைப் போட்டு முடிச்சிரணும். அப்பத்தான் எத்தனை பேருக்கு சமைக்கணும்ன சரியான எண்ணிக்கையை அவக்கிட்ட சொல்லிரலாம்.” என்றாள் மூசினா.

பட்டியலைத் தயாரிப்பதற்கு பேனையும் தாளமாக இஸ்மாலியா தயாராக இருந்தாள்.

“சொல்லுகாமமா. ஆராரைக் கூப்பிடணும்.”

“முதல்ல என் வயிற்றிலே புறந்த நீங்க நாலுபேரும், உங்கட பொஞ்சாதி புருசன்மாரும், என்ட எட்டு பேரப்புள்ளைகளும். எல்லாமாக பதினாறு பேரு.”

“உம்மா. தம்பி வரமாட்டானாம். அவன்ட பேரைச் சேர்க்காதீங்க.” என்றான் முபீன்.

“ஏன் அவனுக்கென்ன கோதாரி? வாப்பா வுக்காக நடக்கிற நிகழ்ச்சியிலே முதலாளி கலந்துகொள்ளமாட்டாகனோ?”

“இல்லம்மா. வாப்பாட ஆண்டு ஞாயிற்றுக் கிழமை வருது. அன்றைக்கு அவன் கடை வைச்சிருக்கிற டவுணிலே பொல. எக்கச்சக்கமா யாபாரம் நடக்குற நாளாம். யாபாரத்தை உட்டுட்டு ஒரு நேரச் சோத்துக்காக அவன் வரப்போறானா என்ன?”

“நீ அவனோட கதைச்சியா?”

“டெலிபோன்ல கதைச்சேன்மா. வர ஏலாண்டு சொல்லிட்டான்.”

மைமுனாவுக்கு நெஞ்சினுள் கூரானதொரு முள் இடறி தைத்தது.

“பரவால்ல. அப்புறம் வேற யாரைக் கூப்பிடுற?”

“நீதான் சொல்லுகாமமா.”

“உங்க நாலு பேருட புருசன் பொண்டாட்டி மாருட பெற்றோரைக் கூப்பிடுங்க.”

“அப்புறம்?”

“என்ட நானா தங்கச்சிமார், அவங்கட புருசன் பொண்டாட்டி புள்ளைகள் என்று எல்லாமா ஒரு பதினைஞ்சி பேரை எழுது. அத்தோட உங்க வாப்பாட வழியிலே அவருட ராத்தாமாரு, தங்கச்சிமாரு, நானா தம்பிமாரென்றும் அவங்கட பொஞ்சாதி புருசன் மாரென்றும் சரியான கணக்கைப் போட்டு லிஸ்ட் எழுது.”

இஸ்மாலியா விரல்களை நொடித்து மனதில் கணக்கிட்டாள்.

“எல்லாமா இருபது பேரும்மா.”

“பரவால்ல. எழுது. இப்ப மொத்தமா கூட்டிச் சொல்லு.”

“எல்லாமா அம்பத்தெட்டுப் பேர் வாறாங்க.”

“ஒரு எழுபது பேருக்கு சமைப்பம். கூடக்குறைய வந்தா பார்த்துக்கலாம்.”

“ஏன்காம்மா? உன்ட கூட்டாளி பார்வதியைக் கூப்பிடறல்லியா?” இஸ்மாலியா கேட்டாள்.

மைமுனாவின் வீடு நெய்னாகுடியின் எல்லை வீதியில் வீதி ஓரமாக உள்ளது. எல்லை வீதி தெற்கே தமிழர் வாழும் பரமக் குடியையும் வடக்கே முஸ்லிம்கள் வாழும் நெய்னாகுடியையும் வெவ்வேறாகப்பிரிக்கிறது. பார்வதியின் வீடு வீதியின் தெற்குப்புறமாக வடக்கிலுள்ள மைமுனாவின் வீட்டுக்கு சரி எதிரில் உள்ளது. கிட்டத்தட்ட ஒரே வயதுடையவர்கள் இருவரும். சிறுவயதிலிருந்தே ஒன்றாக விளையாடி, ஒன்றாக ரியூசன் வகுப்புகளுக்குச் சென்று, சந்தைக்கு ஒன்றாகச் சென்று பொருட்கள் வாங்கி.... ஏழாம் வகுப்புப் படிக்கும்போது வயதுக்கு வந்ததால் மைமுனாவின் கல்வி பெற்றோரால் நிறுத்தப்பட்டது. பார்வதி தொடர்ந்து படித்து பல்கலைக்கழக மொன்றில் பேராசிரியையாக பணிபுரிகிறாள். தூய நட்பு அந்தஸ்து பார்க்காதென்பதால் அவர்கள் இருவரும் இப்போதும் கூட வெகு அன்னியோன்யம். பிற்பகல்களில் தெருக்கேட்டுகளுக்கு முன்னால் எதிரெதிரே நின்றவாறு ஊர்க் கதைகள், உலகக் கதைகள் என... நீண்ட நேரம் கதைப்பர். பார்வதிதான் மைமுனாவின் செய்தி வானொலி.

“அவையையும் அவட புருசனையும் போடு.”

“ஏன்காம்மா, என்னோட படிப்பிக்கிற என்ட பெஸ்ட் பிரண்ட் சாந்தியையும் கூப்பிடுவோம்” என்றாள் மூசினா.

“அந்தச் சிங்களக் குட்டிதானே?”

“ஓம்மா.”

“முடிச்சிட்டாளா?”

“இல்லம்மா.”

“கூப்பிடு. முடிச்சிருந்தா அவன்ட புருசனையும் கூப்பிடுன்னு சொல்லத்தான் கேட்டேன்”

“இப்போ எத்தனை பேரு?”

“எல்லாமா அறுபத்தொன்று.”

முன் கேட்டைத் திறந்தவாறு குழந்தம்மா தனது சற்றுப் பாரமான சரீரத்தை அசைத்து நடந்து வருவது தெரிந்தது.

“வா புள்ள. அப்படி பாயிலே இரு.”

கணவன் காலஞ்சென்ற மூன்றாம் ஆண்டு நிறைவாக அவருக்காக பிரார்த்தனை செய்வதற்கும் அழைக்கப்படுபவர்களுக்கு விருந்து பரிமாறவுள்ளதுமான தீர்மானத்தை மைமுனா விலாவாரியாக குழந்தம்மாவிடம் கூறினாள்.

“நல்ல விசயம்தான். பொதுவாக நம்முட ஊரிலே இப்ப இதுவெல்லாம் செய்கிறாக இல்ல. இருந்தாலும், நீங்க உங்கட புருசனாரோட கொண்டிருந்த அன்பு, பாசம் இந்த ஊருக்கெல்லாம் தெரியும். ஒரு காலைக் கழற்றியதற்குப் பின்னாலே அவரு படுத்த படுக்கையா இருந்த அந்த அஞ்சாறு மாசமும் ஒரு கைக்குழந்தையைக் கவனிக்கிறாப்ல எவ்வளவு பாசமா நீங்க அவரைக் கவனிச்சீங்க. அதற்குரிய பலனை அல்லா உங்களுக்குத் தருவான். அதுசரியி. விருந்துக்கு என்ன கொடுக்கிறதா உத்தேசம்?” குழந்தம்மா கூறிவிட்டு மைமுனாவையும் இஸ்மாலியாவையும் ஒருங்கு சேரப் பார்த்தாள்.

“உம்மாக்கு விருப்பம் பிரியாணிச் சோறு கொடுக்கவேண்டுமென்பதுதான். ஏனென்றா, வாப்பா மெயின் றோட்டிலே ஹோட்டல் நடத்துறப்போ அந்த ஹோட்டல்லே பேமஸ் சாப்பாடு பிரியானியும் ஆட்டுக்கால் சூப்பும்தான்.” என்றாள் மூசினா.

“அதென்டா மெய்தான். உங்க வாப்பாட ஹோட்டல் மட்டன் பிரியானியைத் தின்னாத ஆக்கள் நம்முட நெய்னாகுடியிலேயும் அக்கம் பக்கத்து ஊர்களிலேயும் யாராவது இருக்காகளா? என்ன பிரியாணி சமைப்பம்?”

“தம் பிரியாணி. குழந்த ராத்தா அத சமைக்கிறதிலே ரொம்ப பேமசாமே!” என்றான் முபீன்.

“இறைச்சி?”

“ஆட்டிறைச்சி.”

“கனக்க காசி போகுமே?”

“காசைப் பத்தி யோசிக்காதீங்க. அதெல்லாம் பார்த்துக்கலாம்.” தாய் மைமுனாவைக் கண்ணோடியவாறே இஸ்மாலியா கூறினாள்.

“ஆக்கள் எத்தனை பேரென்று லிஸ்ட்

போட்டுட்டீங்களா?”

“ஏன்ட மன, அல்லசல்காரங்களை அதிலே சேர்த்தியா?”

“இல்லகாம்மா.”

“அவங்களேயும் ஆறேழு பேரைப் போடு.”

“எல்லாமா எழுபத்திரெண்டு வருது குழந்த ராத்தா”

தம் பிரியாணிக்கான ஆட்டிறைச்சி, பொரித்து பாலாண்டி செய்வதற்காக கோழி இறைச்சி, கீரிச் சம்பா அரிசி, மரக்கறி, ஏனைய மளிகைச்சாமான்கள் என வாங்க வேண்டியவைகளின் பட்டியல் தயாரிக்கப் பட்டது.

“இதப் பாருங்க, ஒங்கட சாப்பாட்டுக்கு இன்னும் மூனு நாள்தான் கிடக்கு. ஞாயிற்றுக் கிழமை காலையிலே துணைக்கு ஒருத்தி யையும் கூட்டிக்கொண்டு நான் இங்க வந்துடுவன். பெரிய வெங்காயம், சின்ன வெங்காயம், உள்ளி என எல்லாத்தையும் உரிச்சி இஞ்சியையும் தோல் சுரண்டி விடியிறதுக்கிடையிலே தயாரா வைச்சிடணும். என்ன செய்து வைப்பீங்களா?”

“ஓமோம். அன்றிராவு எங்களுக்கு வேற என்ன வேலை? ஜோரா செய்து வைச்சிடுவோம்” உம்மாவிலும் ராத்தாவிலும் கண்ணோடியவாறு இஸ்மாலியா கூறினாள்.

“என்ட கூலியைப் பேசிக்கொள்ளல்லியே?”

அவர்கள் பேசிக்கொண்டதும் திருப்தியுற்ற வளாக குழந்தம்மா நீங்கினாள்.

மூசினாவும் அவளது வீட்டுக்குப் போவதற்காக எழுந்து நடந்தாள். இஸ்மாலியா அவளை வாயிற்கதவு வரை பின்தொடர்ந்தாள்.

“ராத்தா, பார்வதி அன்றியை நான் அழைக்கச்சொன்னது ஏனென்று தெரியுமா?”

“இல்லையே. எதற்கு?”

“மாட்டிறைச்சியிலே பிரியாணி போடுறது தான் உம்மாட எண்ணம். பார்வதி அன்றி அதைச் சாப்பிடமாட்டாதானே. உம்மாட கணக்கிலே ஆட்டிறைச்சி தம் பிரியாணி வெட்டலாமென்றுதான் அவங்களையும் அழைக்கச்சொல்லி சொன்னன்.”

“நீ சரியான தந்திர நரிடி.” சகோதரிகள் இருவரும் வாய்விட்டுச் சிரித்தனர்.

அன்றிராவு நீண்ட நேரம் மைமுனா நித்திரையில்லாமல் புரண்டாள். காலஞ்சென்ற அவளது கணவனின் நினைவு தொடர்ச்சியாக

தட்டாமாலை சுற்றியது. நாற்பது வருடங்களுக்கு மேற்பட்ட காலம் அவருடன் இணைந்து வாழ்ந்த வசந்த வாழ்வு வண்ணவண்ணக் கோலங்களை மனதில் போட்டவாறிருந்தது. இறுதியாக கண் மூடுவதற்கு இரண்டொரு மாதங்களுக்கு முன்னரான ஒரு நாள் வீட்டில் யாருமில்லாத நேரத்தில் அவளுடைய மடியில் தலை வைத்துப் படுத்திருந்தவாறு அவர் கூறிய ஒவ்வொரு வார்த்தையும் மேகங்களாக ஊர்ந்தன.

“புள்ள, என் உடல் நிலைமை எனக்கு நல்லாவே புரியுது. இன்னும் எத்தனை காலத்துக்கு இப்படி உன்னோட அன்னியோன் யமா நான் குடும்பம் நடத்துவேனோ தெரியாது. அதனாலே...”

“அதனாலே...”

“என் சேமிப்புக் கணக்கில கொஞ்சம் பணம் வைச்சிருக்கேன். பேங்குக்குப் போய் அதை எடுத்து உன் பேரிலே ஒரு அக்கவுண்டைத் திறந்து அதிலே போட்டுவைக்கேன். நான் பணம் போட்டு வைப்பது பிள்ளைகள் யாருக்கும் தெரியக்கூடாது.”

“ஏன் அப்படிச் சொல்றீர்?”

“தெரிஞ்சா, உனக்கிட்ட பணம் இருக்கு தானே, உன் வாழ்க்கையை நீ பார்த்துக் கொள்வாய் என்று கவனிக்காம விட்டுடுவாங்க.”

“நம்மட புள்ளைகள் அப்படியெல்லாம் செய்ய மாட்டாங்க. நீங்க ஒன்றும் யோசிக்க வாணா.”

“நீ அப்பாவியா அப்படியே எண்ணிக் கொண்டிரு. நம்ம புள்ளைகள் மட்டுமில்ல, அரசனட புள்ளைகளென்றாலும் நான் சொல்றாப் போலத்தான் நடந்துக்குவாங்க. உன் கணக்கில போடப்போற காசை ஒரு ஆத்திரம் அவசரத்துக்கு மட்டும் பயன்படுத்திக்க. சேமிப்புப் புத்தகத்தை வைக்கிற இடத்தைக் கூட யாரிட்டயும் சொல்லாத. ஒரு வேளை இந்த விசயம் தெரிஞ்சி போய் அவங்க யாரும் கடனா கேட்டா கூட கொடுக்காத.”

அவர் ஆருடமாகக் கூறியதெல்லாமே நிஜ வாழ்க்கையில் அடிக்கடி நடந்து கொண்டிருப்பது சரசரவென அவளது மனதைத் தைத்து மறைந்தன.

❧❧❧

சனிக்கிழமை இரவு.

இரவுணவு முடிந்து எச்சில் பாத்திரங்களை யெல்லாம் மைமுனா கழுவித் துடைத்து

அடுக்கி வைத்தாள். குளியலறைக்குள் சென்று கால் முகம் கழுவி உடுப்பு மாற்றினாள்.

“ஏன்டி மன, வாறியா இந்த வெங்காயம், உள்ளியெல்லாத்தையும் உரிக்கத் தொடங்குவம்” என்றாள் இளைய மகளைப் பார்த்து.

“ஓம்மா. தொடங்குவம். எதுக்கும் முதல்லே புள்ளைக்கு பால் கொடுத்து நித்திரையாக்கிட்டு வாறன். நீ சின்ன வெங்காயங்களை தண்ணிக் குள்ளே போட்டுட்டு பெரிசிகளை உரிக்கத் தொடங்கு.”

ஒரு தொகை பெரிய வெங்காயம், பூடு, நீரினுள் அமிழ்ந்து கிடந்த சிறிய வெங்காயங்கள் ஆகியவை தோலுரிக்கப்பட்டு முடிவடைந்து, எதிரே தட்டொன்றினுள் கிடந்த இஞ்சி முழுவதையும் தோல் சுரண்டி முடித்து எடுத்ததும் மைமுனா அண்ணாந்து சுவர் கடிகாரத்தைப் பார்த்தாள். நள்ளிரவு மூன்று காட்டியது. இந்த வேலைகளைச் செய்வதற்காக முதல் நாள் பிற்பகல் வருவதாகக் கூறிச்சென்ற மூசினாவும் வரவில்லை. குழந்தையை நித்திரையாக்கிவிட்டு வருவதாகச் சொல்லிய இளையவளும் பங்கெடுக்கவில்லை.

அடுத்த நாள் விடிவதற்கு முன்னர் சந்து களையப்பட்ட ஆட்டிறைச்சியையும், துண்டுகளாக்கப்பட்டிருந்த கோழி இறைச்சியையும் யாராரோ கொண்டு வந்து விநியோகித்துவிட்டுச் சென்றனர். பொலபொலவென விடியும் வேளையில் குழந்தம்மா துணைக்கு ஒரு பெண்ணையும் அழைத்துக்கொண்டு ஆஜரா னாள். இஸ்மாலியா ஊஞ்சலில் ஆடியவாறே குழந்தைக்குபால் கொடுத்துக்கொண்டிருந்தாள்.

“வெங்காயம் உள்ளியெல்லாம் உரிச்சி வைச்சிட்டீங்களா?”

“ஆமாமா. நீங்க சொன்ன எல்லா வேலைகளையும் செய்து வைச்சிட்டம்” என்றாள் முந்திரிக்கொட்டையாக இஸ்மாலியா.

“நீங்க ராத்தா தங்கச்சிமார்தான் செய்தீங்களோ இல்லே சொந்தக்காரங்க யாராவது வந்து நின்று செய்து தந்தாங்களோ?”

“ஆமாமா. நாங்க எல்லாரும்தான் செய்தோம்.”

மைமுனா பார்வையில் அத்த வெறுப்பை உட்புகுத்தி இளைய மகளின் மீது கண்ணோடினாள்.

“பீங்கான் பாத்திரங்களெல்லாம் கழுவி, எனக்குத் தேவையான சாமான்களை எடுத்துத் தாரதுக்கு நீங்க யாராவது ஒருத்தர் என்னோட கூடமாட நீக்கணும். யாரு நிப்பா?”

“நீங்க கவலைப்படாதீங்க. நாங்க ஆள் மாறி ஆள் நிப்பம்.”

“அப்போ நான் இறைச்சியை அரியத் தொடங்குறேன். நீ தேங்காயைத் துருவத் தொடங்கு” என்றாள் குழந்தம்மா தான் கூட்டிவந்திருந்த பெண்ணைப் பார்த்து.

வீட்டின் பின்பக்கக் கோடியில் எல்லைச் சுவரோடு சேர்த்து கம்பங்களை நடடி தகடுகள் விரிக்கப்பட்டிருந்த கொட்டகையொன்றினுள் விறகடுப்புகளில் சமையல் வேலைகள் இடம்பெற்றன. குழந்தம்மாவுக்கு உதவியாக தொடர்ந்தும் மைமுனா செயற்பட்டாள். உணவுண்ணும் பாத்திரங்களைக் கழுவு வதற்காக இஸ்மாலியாவோ முசினாவோ அந்தப் பக்கம் எட்டித்தானும் பார்க்கவில்லை. முந்தானையை உயர்த்தி இழுத்து இடுப்பில் கட்டிக்கொண்டு நீர்க்குழாயருகில் குந்தியவாறு ஒவ்வொரு பாத்திரமாக அவள் கழுவிக்கொண்டிருந்தாள்.

மதிய நேரமானபோது விருந்துக்காக அழைக்கப்பட்டவர்களில் பெண்கள் ஒவ்வொருவராக வரத் தொடங்கினர். படுக்கை அறைகளுக்குள் விரித்திருந்த கற்பன் பாய்களில் அமர்ந்தனர். குழந்தம்மா தயாரித்துக் கொடுத்திருந்த வரவேற்புப் பானத்தை அருந்தினர். ஞஹர் தொழுகை முடிந்த கையுடன் ஆண்கள் வந்தனர். மண்டபத்தினுள் அமர்ந்தனர். பள்ளிவாசல் இமாம் முஅத்தினார் சகிதமாக வந்தார். அழைக்கப்பட்ட எல்லோருமே வந்துவிட்டதால் புனித குர்ஆனிலிருந்து அத்தியாயமொன்றை ஓதத் தொடங்கினர். ஓதல் முடிவுற்றதும் எல்லோரும் காலஞ்சென்றவருக்காக இரு கைகளையும் ஏந்தி நீண்ட நேரம் பிரார்த்தித்தனர்.

சமையலறைக்குள் கிடந்த சிறிய மரக்குற்றி யொன்றில் குந்தியிருந்தவாறு மைமுனா தனது நினைவில் நித்திய ஜோதியாக வாழ்ந்து கொண்டிருக்கும் கணவனுக்காக கன்னங்களில் நீர் வடிய அமுதமுது பிரார்த்தித்தாள்.

பிரார்த்தனை முடிவுற்றதும் முதலில் சிறுவர்களுக்கு உணவு பரிமாறப்பட்டது. தொடர்ந்து ஆண்களுக்கு உணவுண்ட ஆண்கள் கலைந்து சென்றதும் கழுவுவதற்காகக் கொண்டு வரப்பட்டு குவிக்கப்பட்ட எச்சில் பாத்திரங்களை எல்லாம் உடலெல்லாம் வடிந்த வேர்வையுடன் நின்ற மைமுனா விம் சவர்க்காரம் இட்டு மூச்சு வாங்க கழுவிக்கொடுத்தாள். கழுவுவதைத் தொடர்ந்தாள்.

அதுவரை அறைகளுக்குள்ளிருந்த பெண்களை மண்டபத்தினுள் அழைப்பித்து உணவு பரிமாறத் தொடங்கினர்.

“இஸ்மாலியா, எல்லோரும் இருக்காங்க. உன்ட உம்மாவைக் காணல்லியே. அவவையும் கூப்பிடு” என்றாள் தனக்குப் பக்கத்தில் நின்ற இஸ்மாலியாவைப் பார்த்து மெதுவான குரலில் பார்வதி.

“அவ கோடியிலே வேலையிலே நிக்கா ஆளரி. தேவையானவற்றைப் பரிமாற குசினிக்குள்ளேயும் ஒருவராவது நீக்கணுமே. அப்பதானே சாப்பிடும்போது ஏதும் தேவைப்பட்டா எடுத்துத் தர முடியும். அவ நீக்கட்டும். நாம சாப்பிடுவம்.”

ஆளுக்காள் மெதுமெதுவாக கதைத்த வாறு, குழந்தம்மாவின் சமையல் ருசியைப் புகழ்ந்தவாறு பெண்கள் உணவுண்டனர்.

பேசன்களினுள் வைக்கப்பட்டிருந்த உணவுப் பண்டங்களில் குறைவேற்பட்டதும் மேலதிகமாகக் கொண்டு வருமாறு மைமுனாவை விளித்து பல கட்டளைகள் அடிக்கடி பறந்தன.

பெண்களெல்லாம் உணவுண்டு முடித்தனர். இஸ்மாலியா வேகவேகமாக சமையலறைக்குள் வந்தாள். அகன்ற சோற்றுப் பாணைக்குள் அகப்பையை விட்டு எஞ்சிக் கிடந்தவற்றில் கணிசமானதை அள்ளி தான் கொண்டு வந்த ஷொப்பிங் பையினுள் வைத்தாள். சட்டியொன்றைத் திறந்து கறி அள்ளி அதன் மீது கொட்டினாள்.

“ஏங்காம்மா, கோழிப்பொரியல் ரெண்டொரு துண்டு இல்லியா?” தாயிடம் கேட்டாள்.

“ஒரு துண்டும் இல்லடி. எல்லாம் முடிஞ்சு போச்சு.”

“என்ன ஆள்மமா நீ! ரெண்டொரு துண்டுகளை வைச்சிக்கொள்ளுறதில்லையா?”

“நீ எதுக்குக் கேக்கே?”

“என்ட மாப்பிளைட தங்கச்சிமாரு அவருட உம்மாட ஊட்ட வந்து நிக்காங்களாம். அவங்களுக்கு சாப்பாடு அனுப்பட்டாம்.”

“அப்படியா?”

சிறிது நேரத்தில் மூத்தவன் முபீன் வந்தான். இளையவன் செய்த அதே செயற்பாட்டைச் செய்தான்.

“நீ எதுக்குச் சோறு எடுக்கிறே?”

“என் பொஞ்சாதிர தம்பியை நாம அழைக்கல்ல. அவனுக்கு சாப்பாடு கொண்டு போகணும்.”

“அப்படியா? எடுத்துக்கொண்டு போ.”

உறவினர் இரண்டொருவரைத் தவிர்ந்த ஏனைய அனைவரும் ஏகிவிட்டிருந்தனர்.

மைமூனாவுக்கு ஏகமாகப் பசித்தது. குடல் முறுகி அமுத சத்தம் வெளியே கேட்டது.

பாத்திரமொன்றை இடது கையிலேந்தி யவாறு சோற்றுப் பானைக்குள் அகப்பையை விட்டாள். இறுக்கமாக அடிப்பிடித்து ஓட்டிக் கிடந்த தீய்ந்து கரியான கொஞ்சம் சோற்றை பலம்கொண்ட மட்டும் அகப்பையால் வழித்தாள். அதை பீங்கானுக்குள் போட்டு, கறிச் சட்டியொன்றினுள் மண்டியாகக் கிடந்த குழம்பில் வழித்து எடுத்ததை சோற்றின் மீது ஊற்றி குற்றியில் குந்தியிருந்து பிசைந்து ஒரு பிடியை வாயினுள் வைத்தாள். வாய் முழுதும் கரி பிடித்த சோறு கசந்தது.

தனது கணவனின் பெயரால் குடும்பத்திலுள்ள சகல அங்கத்தவர்களும் வயிறார உணவுண்டு நிறைவாகச் சென்றதை நினைக்கும் போது அவளின் மனதில் எல்லையற்ற மகிழ்ச்சி ஏற்பட்டாலும், அவர்களில் யாராவது ஒருவர்தானும் தான் சாப்பிட்டதா எனக் கூட வினாவவில்லையே என்ற எண்ணம் அவளது ஆழ் மனதில் எங்கோவொரு மூலையில் சடுதியாக மேலெழ....

பற்களால் அரைக்கப்பட்டு உமிழ்நீருடன் கலந்த தீய்ந்த சோறு கடுங்கசப்பு ருசியுடன் தொண்டைக்குள்ளால் இறங்கும்போது முகம் அருவருப்பைக் காட்ட, கண்கள் நீர்த்துளிகளை உதிர்த்தன.

○ ○ ○

சாகுந்தலம்

சச்சிதானந்தன் உலகெங்கும் அறியப்பட்ட கேரளத்துக் கவிஞர். மலையாளத்திலும் ஆங்கிலத்திலும் எழுதுபவர். இந்திய சாகித்தியமண்டலத்தின் முன்னாள் செயலாளர். Indian Literature இன் முன்னாள் ஆசிரியர். பிராந்திய, தேசிய, சர்வதேசவிருதுகள் 21 பெற்றவர். இவர் கவிதைகள் 16 மொழிகளில் மொழியெயர்க்கப்பட்டுள்ளன.

ஒவ்வொரு காதலனும் மறதியென்ற மகாநதி அவன் காதலை விழுங்குவதால் சிறிது காலமேனும் தன் காதலியை மறக்குமாறு சபிக்கப்படுகிறான்

ஒவ்வொரு காதலியும் ஞாபகவலைக்குள் அவளுடைய ரகசியம் சிக்கிக் கிடக்கும்வரை மறக்கப்படுவாளென சபிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்

ஒவ்வொரு குழந்தையும் தந்தை பேரறியாது சிங்கத்தின் வாய்க்குள் கையைவிட்டு விளையாடி வளருமாறு சபிக்கப்பட்டுள்ளது.

ஆங்கில மூலம் : கே.சச்சிதானந்தன்
தமிழாக்கம் : சோ.ப.

ஓம் சூ மந்திரக்காளி!

முரளி ஆறு வயது நிரம்பிய குறும்புக்காரர் சிறுவன். தாமோதரம் தம்பதிகளுக்கு ஒரே செல்வ மகன் என்பதால் அவனது குறும்புகளும் குழப்படியும் சற்று எல்லை மீறியதாகவே இருந்தன. பெற்றோரும் அவனுக்கு ஈடுகொடுத்து அரவணைத்து நடந்து வந்தார்கள்.

பாடசாலை விடுமுறைக்காலம் வந்தது. தாமோதரத்தார் ஒரு அவசரவேலை காரணமாக கொழும்பு செல்லவேண்டியிருந்தது. அதற்கான ஆயத்தங்களைச் செய்து கொண்டிருந்த வேளையில் தானும் கொழும்புக்கு வரப்போவதாக அடம்பிடிக்கத் தொடங்கினான் முரளி. தந்தையோ தயங்கினார். தாயார் சிவகாமியோ, “பையனுக்கு விடுமுறைதானே அழைத்துத்தான் போங்களை” என்று கூற முரளியின் நச்சரிப்பும் தாங்காமல் அடுத்தநாள் மெயில் றையில் எடுப்பதென இறுதியில் தீர்மானமானது.

பிரச்சினை காங்கேசன்துறை புகையிரத நிலையத்திலேயே ஆரம்பமானது. “கோணர்” சீற்பிடித்து வசதியாகப் பிரயாணம் செய்வோம் என்றெண்ணி, தந்தையும் மகனும் தாவடியிலிருந்து காங்கேசன்துறைக்கு வந்திருந்தார்கள். அனுமதிச் சீட்டுப் பெற கவுண்ட்ருக்குப் போய் தாமோதரம் கொழும்புக் கோட்டைக்கு ஒரு முழு டிக்கட்டும் ஒரு அரை டிக்கட்டும் கேட்டார். மகன் முரளி “அப்பா யாருக்கு அரை டிக்கற்” என்று வினவினான். அப்பா உனக்குத்தான் என்றார். பையனோ எனக்கும் முழு டிக்கற்தான் வேண்டு மென்று அடம்பிடிக்கத் தொடங்கினான். “நீ சின்னப்பையன் உனக்கு அரைடிக்கத்தான் வேண்ட வேண்டும்” என்றார் தந்தை. மகனோ அதெல்லாம் முடியாது எனக்கும் முழு டிக்கத்தான் வேண்டும் இல்லையென்றால் நான் வரமாட்டேன் என அடம்பிடித்தான். கூடிநின்ற சனமோ வேடிக்கை பார்க்கத் தொடங்கியது. ஒன்றும் செய்ய இயலாத தாமோதரம் ஆறே வயது நிரம்பிய மகனுக்கு முழு டிக்கற் வாங்கித் தொலைத்தார்.

புகையிரதம் சரியான நேரத்திற்கு வந்தது. இருவரும் ஏறினார்கள். தனக்கு அருகில் இருக்கும்படி தந்தை தனயனை வேண்டினார். மகனோ தனக்கும் கோணர்சீற்தான் வேண்டும் என்று அடம்பிடித்தான். எனவே தந்தையும் மகனும் எதிரெதிரே கோணர் சீற்களில் அமர்ந்து கொண்டனர்.

புகையிரம் புறப்பட்டது. முரளி வழமைபோல தனக்கருகில் இருந்த சிறுவனுடன் தனது வழமையான சேட்டைகளைத் தொடங்கினான். தந்தை தாமோதரம் முறைத்துப் பார்த்தார். கிள்ளியும் பார்த்தார். மஹும் அவன் அசையவில்லை. மாறாக முரளியின் குறும்புகளும் சேட்டைகளும் அதிகரித்தன. அருகிலிருந்த சிறுவனுக்கு ஒரு முறை கிள்ளியும் விட்டான். தாமோதரத்தாரோ எங்கே இது பெரியவர்களின் சண்டையாக மாறிவிடுமோ என அஞ்சினார்.

முரளியின் கவனத்தைத் திருப்பும் முகமாக “ முரளி இந்தா அப்பாவைப்பார், மந்திர வித்தை செய்யப் போகிறேன்” என்று கூறி தாம் வாங்கியிருந்த இரண்டு புகையிரதச் சீட்டுக்களையும் கையிலெடுத்து தமது தலையைச் சுற்றிவிட்டு வெளியிலெறிவது போல் பாசாங்கு செய்து, பின்னால் மறைத்து வைத்துவிட்டு வெறும் கைகளைக் காட்டி “முரளி பார்த்தாயா டிக்கட்டுகளை வெளியே எறிந்து விட்டேன். இப்போ பார் மந்திரக்காளியைக் கூப்பிட்டு டிக்கட்களை மீண்டும் பெற்றுத் தருவேன்” என்று கூறி “ஓம் சூ மந்திரக்காளி நான் வெளியே எறிந்த டிக்கட்டுகளை மீண்டும் தா” என்று கூறி பின்னால் மறைத்து வைத்திருந்த இரண்டு டிக்கட்டுகளையும் காட்டினார்..

உடனே முரளி தந்தையிடமிருந்த டிக்கட்டுகளைப் புறித்து வெளியே எறிந்துவிட்டு “நானும் மந்திரக்காளியைக் கூப்பிட்டு டிக்கட்டுகளை எடுக்கிறேன் என்று கூறி “ஓம் சூ மந்திரக்காளி நான் வெளியே எறிந்த டிக்கட்டுகளை திருப்பித்தா!” என்று கைகளை நீட்டினான்.

தாமோதரத்தார் அதிர்ந்துபோய் நிற்க. டிக்கட் “செக்” பண்ணுபவர் தாமோதரத்தை நோக்கி வந்துகொண்டிருந்தார்!

திருவையூர் கலாபுரணம்
ஆ. இரகுபத் பாலமூர்தன்

மொழி பயிலுதலும் இலக்கணமும்

மொழி என்பது ஒரு சமுதாயத்தை, இனத்தை அடையாளப்படுத்தும் ஓர் ஊடகமாகத் திகழ்கிறது. மனிதன் பயன்படுத்தும் தொடர்பாடல் ஊடகங்களில் மொழியே மிகவும் பிரதானமானது. அரசியலையும் விட வலிமை படைத்த ஆயுதம் மொழி ஆகும். இது காலப்போக்கில் சிந்தனையின் வாகனமாக மலரத் தொடங்கியது. மொழி, கருத்துக்களை பரிமாறிக்கொள்ள உபயோகிக்கும் ஒரு பரிவர்த்தனை சாதனம்.

மனிதனின் உருவாக்கங்களில் மொழி பிரதான வகிபாகத்தைக் கொண்டுள்ளது. மனிதன் தன்னிடமுள்ள திறமையை வெளிக்கொணர, விருத்திசெய்யமொழி பக்கபலமாக உள்ளது. மொழிபற்றி கலிபோனியா சர்வகலாசாலைப் பதிப்பகத்தில் (PRESS) குறிப்பிடப்பட்டிருந்த சில வரிகளை கவனத்தில் கொள்வது பொருத்தமாகும்.

“மொழியானது மனிதனுக்கு மட்டும் உரியதும், எண்ணங்களையும் உணர்வுகளையும், விருப்பங்களையும் பரிமாறும் தொடர்பாடலுக்காக (Communication) இயல்புக்கத் தன்மை அற்ற முறையில் ஒழுங்குமுறையாக வலிந்து உருவாக்கப்பட்ட குறியீடுகளின் கூட்டமாகும்”

மேலும் பேராசிரியர் சிவத்தம்பி மொழியினைக் கையாளும் திறன் பற்றிக் கூறிய கருத்தை ஆராய்வது பொருத்தமாகும்.

ஒரு மொழியினைக் கையாளும் திறன் என்பது இரண்டு நிலைகளிலே தெரியவரும். முதலாவது, அதன் கட்டமைப்பைப் பயன்படுத்தும் திறன் மற்றது சொற்களஞ்சியவளம். சொற்களஞ்சிய வளம் என்பது, வாசிப்பு

பரீட்சயத்தாலும் கிட்டும்.

அந்த வாசிப்பு நவீன உலகில் இருநிலைப் படுகின்றது. முதலாவது, அம் மொழியிலேயே கவர்ச்சிமிக்க மொழி

பாட்டுத்திறன் கொண்டவர்களுடைய ஆக்கங்களை வாசிப்பதால் வருவது. இரண்டாவது பிறமொழிகளில் இத்தகைய வெளிப்பாடுகள் அமையும் முறைமைபற்றித் தெரிந்திருத்தல். இது அம்மொழிகளை நேரடியாக வாசிப்பதாலோ, அல்லது அவற்றின் மொழி பெயர்ப்புகளை வாசிப்பதாலோவரலாம். ஆனால் இதனிலும் பார்க்க முக்கியத்துவம் பெறுவது இன்னொன்று உண்டு. அது அம் மொழியின் அடிப்படைக் கட்டமைப்பு பற்றிய அறிவாகும். இதனைப் பொதுவாக இலக்கணம் என்று கூறுவோம்.

மொழி நிலையானது. ஆனால் கால வெள்ளத்தில் வளர்ந்து, மலர்ந்து மாறும் தன்மை உடையது. எப்படியிருந்தபோதிலும் மொழிகள் அமைப்புக் கட்டமைப்புக்கு உள்ளாகிறது. இந்த நோக்கில்தான் இலக்கியங்கள் எழுகின்றன. மொழி பலவானாலும், வேறு பட்டாலும், அவைகளின் பொதுமைப் பண்புகளை அறியக் கூடியதாக உள்ளன.

ஏனைய விருத்திபெற்ற மொழிகளைப் போலவே, தமிழும் இலக்கண வரம்புடையது. தொல்காப்பியம், நன்னூல், யாப்பருங்காலம், தண்டியலங்காரம், போன்றவற்றைகுறிப்பிடலாம். இலக்கணத்தில் பல வகைகள் உண்டு. மரபு இலக்கணம், வரலாற்று இலக்கணம், அமைப்பு இலக்கணம், படைப்பு இலக்கணம், மாற்றிலக்கணம் போன்ற பல வகைகள் உண்டு. இவையும் இலக்குகளால், அணுகுமுறைகளால் நெறிமுறைகளால், கோட்பாடுகளால் வேறுபடுகின்றன.

இலக்கணம் எதற்கு?

மாம்பழம் - தங்கநிறம், நல்லமணம், இனியசுவை - இவை இதன் இலக்கணம் இந்தக் கனிபோலவே ஒவ்வொரு மொழிக்கும் இலக்கணம் உண்டு, செம்மையான சொல், தெளிவான பேச்சு, இனிமையான பொருட்சுவை, திருப்தியான உச்சரிப்பு ஆகியன இலக்கணப் படிப்பால் வரும். யாழும் குழலும் இனிமையே, ஆனால் பழகினால்தான் வாசிக்கமுடியும். இனிய தமிழைக் கற்றவனே திருத்தமாகப் பேசவும் எழுதவும் முடியும்.

வடகோவை பூ. க. இராசரத்தனம்
(ஓய்வூதியாளர்)

இலக்கணம் என்பது விதி அல்லது நூல் என்ற பொதுப் பொருளில் கையாளப்படுகின்றது. அரசியலுக்கு இலக்கணம் என்பவை போன்ற தொடர்கள் பயன்படுத்தப்படுவது இந்த உண்மையை விளக்கும். உதாரணமாக அரசியல் இலக்கணம் (Grammar of Politics) ஆனால் தமிழில் இலக்கணமொழி அமைப்பின், இலக்கணத்தையும் இலக்கியத்தின் இலக்கணத்தையும் குறிக்கும் சொல்லாகவே அதிகமாகக் கையாளப்படுகிறது. மொழி அமைப்பு ஆராய்ச்சியைக் குறிக்க “மொழியியல்” என்ற சொல்லும் இலக்கிய அமைப்பு ஆய்வைக் குறிக்க “இலக்கிய இயல்” என்ற சொல்லும் பயன்படுகின்றன. இலக்கணவியல் என்பது மொழி அமைப்பு ஆய்வையும், இலக்கிய அமைப்பு ஆய்வையும் குறிப்பதாகவே கொள்ளப்படுகின்றது.

மனிதர்களின் கண்டுபிடிப்புக்களில் முன்பிற்பது மொழியே. மொழியின் முக்கியத்துவத்தை, தேவையை ஆங்கில அறிஞர் கலாநிதி பிற் விபரித்துள்ளார்.

இலக்கணம் மொழியை விளங்கவும், சரியாக உபயோகிக்கவும் உதவி வருகிறது. உச்சரிப்பையும் கருத்தையும் சேர்க்கும் இணைப்புப் பாலமாக இலக்கணம் அமைந்துள்ளது. மொழியைச் சரியாக உபயோகிப்பதற்கு, விளங்குவதற்கு ஒழுங்குகளும் அமைப்புக்களும் தேவை. இந்த ஒழுங்குகளையும் அமைப்புக்களையும் இலக்கணம் எனவும் கூறலாம். எழுவாயில் ஒருமைப் பெயர் வரும் போது, பயனிலையிலும் ஒருமை வினைமுற்று வரவேண்டும். எழுவாய் பன்மையில் இருக்கும் போது, பயனிலையும் பன்மையில் இருக்க வேண்டும். இலக்கணம் சிக்கல்கள் நிறைந்ததாகவே உள்ளது. பொதுவாக சொல்லமைப்பு வாக்கிய அமைப்பு விளக்குவதே இலக்கணம் என்று கருதுபவர்களும் உண்டு.

இலக்கணத்தை ஏன் கற்பிக்கவேண்டும்?

மொழியைக் கற்பவர்கள் பயனடையக் கூடிய முறையில் கற்க இலக்கணம் உதவுகிறது, இலக்கணத்தைப் படிப்பதன் மூலம், கற்றவர்களுக்கு, குறிப்பாக பதினெட்டு வயதுக்கு (Adults) மேற்பட்டவர்களுக்கு, இலக்கணத்தின் அடிப்படை விதிகளை விளங்க, பயன்படுத்த உதவுகிறது.

சமூகமும் மொழியும்

ஒரு மொழிவரலாற்றில் இலக்கணம் எழுதப்படுவது அதாவது உருவாவது ஒரு மைற்கல். ஏன் என்றால் அது அந்த மொழிச் சமூகத்துக்கு மொழி உணர்வு ஏற்பட்டதன் அடையாளம். அந்த மொழி உணர்வு அன்றைய சமூகத்தின் மொழி பண்பாடு அரசியல் முதலிய சமூகங்களின் விளைவு. எனவே இலக்கணத்தையும் சமூக நோக்கில் ஆராயலாம் என்ற கருத்து சமீப காலத்தில் உருவாகியுள்ளது.

படைப்பாளிகளின் கருத்து

சில படைப்பாளிகள் இலக்கணம் கற்பித்தல் பற்றி வித்தியாசமானபார்வையைக் கொண்டுள்ளார்கள். சிலர் சாதகமாகவும், சிலர் பாதகமாகவும் கருத்தைக் கூறியுள்ளார்கள்.

பெணியூஆர் (1988) “ஒரு மொழியை நன்கு கற்பதற்கு இலக்கண விதிகள் பற்றிய அறிவு தேவை. இல்லாவிடின் சொற்களின் பிரயோகம் சிறப்பாக அமைய முடியாது” உவில்கின்ஸ் (1976) “மொழிப் படைப்பாற்றலுக்கு (Linguistic Creativity) இலக்கணம் இன்றியமையாதது”

நியுமார்டுக்கும், நெல்பெல்லும் (1968) “மொழிகளால் ஓர் உள உணர்வு (Intuitive Process) செய்முறை, முறைசார்ந்த அழுத்தம் இலக்கணக் கற்றலுக்கு அவசியமானதல்ல” போன்றனவாகும்.

மொழியில்தலும் இலக்கணமும்

மனித மனதில் பொது இலக்கணம் உள்ளது. மொழிச் சான்றுகள் சூழலிலிருந்து கிடைக்கின்றன. சான்றுகளின் அடிப்படையில், பொது இலக்கணத்தில் சிலமாற்றங்கள் செய்வதன் மூலம் சிறப்பு இலக்கணம் மனதில் உருவாகிறது. இதுவே, மொழியறிதல் நிகழும் முறையாகும். சிறுவர் மொழிவிதிகளையும், மொழி விதிசெயற்படுவதைக் கட்டுப்படுத்தும் நிபந்தனைகளையும் பயில்கிறார்கள். இதன் மூலம் அவர்களின் மனதில் கிடைக்கும் காரணிகளுக்கு மதிப்பு வழங்குகிறார்கள். இதனால்தான் மொழி பயில்தல் நிகழ்கிறது.

மொழியறிவைத் தன்வயப்படுத்தல், மொழியறிவைப் பெறுதல், மொழியைப் பயன்படுத்தும் திறனைப் பெறுதல் என மூன்று வகைகளில், மொழிப்பயில்தல் என்னும் செயலை விளக்கலாம்.

ஸ்கினர், சாமஸ்கியோன்றோர் கொடுத்த விளக்கம்.

மொழி பயில்தல் ஒருவகையான பழக்க வழக்கமாகக் கருதப்படுகிறது. மொழி அலகு களைத் திரும்பத் திரும்ப பயன்படுத்துவதன் மூலம் இந்த பழக்கவழக்கம் ஏற்படும்.

மொழியயில்தல் மனிதனிடம் இயற்கையாக நிகழ்கின்ற செயல். இந்தச் செயல் நிகழ்வதற்கு ஏதுவாக மனிதமுளை தகுந்த அமைப்பைப் பெற்றுள்ளது. மூளையில் மொழி நியதிகள், காரணிகள் போன்றவை கிடக்கை வடிவில் (உறங்கு நிலையில்) உள்ளன. இக் காரணிகளுக்கு மதிப்பு வழங்க, மொழிச் சான்றுகள் தேவைப்படுகின்றன. சிறார்களின் காதிற் விழும் தொடர்களும், அலகுகளும் மொழியைப் பயில்வதற்கு உதவும் நேர்வழிச் சான்றுகள் எனக் கருதப்படும். கற்றலைக் கற்றவர்களிடம் விடக்கூடிய சூழலை உருவாக்கவேண்டும். இலக்கண விதிகளை மாணவர்கள் தாமாக அறிந்துகொள்ளும் படியாக உதாரணங்களால் விளக்கலாம். விதிகளைக் கதைகளாலும், உயர்ந்த கருத்துக்களாலும் மனதில் புதியச் செய்யலாம். இலக்கியக் கதைக்கும் இலக்கணத்திற்கும் தொடர்புட்டி பாடத்தைக் கற்பிக்கலாம். இச் செயற்பாடுகள் மாணவர்களின் சிந்தனைத் திறனை மேம்பாடு அடையச் செய்யும் தன்மை கொண்டது.

தமிழ்மொழி 3000 ஆண்டுகளுக்குமுன்பே இலக்கண இலக்கியங்களுடன் வளர்ந்தது. இந்தக் காலத்துக்கு ஏற்ப வளர்ச்சி பெறுகின்றது. எந்த மொழியும் காலத்தால் மாற்றமடையும்.

பிரித்தானிய ஆங்கில அறிஞர் சோசர் (Chaucer) காலத்து ஆங்கிலம் வேறு அறிஞர் பேர்னாட்சோ (Bernard Shaw) காலத்தில் பேசிய ஆங்கிலம் வேறு. ஆதிசமஸ்கிருதம் பல பாஷைகள் ஆகி பிற்காலத்தில் ஹிந்தியாக விளங்குகிறது. தமிழ் அன்றுபோல இன்றும் உருவாக இருக்கிறது என்றாலும் நடையில் மாற்றங்கள் அதிகம். தொல்காப்பியர் தமிழ் நடவேறு, தற்காலத் தமிழ் நடவேறு. உரைநடையில் முன்னேற்றம், இக்கால மனித அறிவு விரிவடைந்து வருகிறது, ஆங்கிலேயர் பேசுவது போன்று தமிழர் கொச்சையில்லாமல் (Slang Colloquial) கட்டுக் கோப்புடன் அழுத்தம் திருத்தமாக பேசுவர். தமிழ் என்றால் இனிமை,

ஷெல்லிதாசன்

கைகொடுத்த நெய்வம்

அடிக்கடி வரும்பு எடுக்கும்
அரசு உத்தியோகத்தர் சங்கம்
அவசரமாக ஒன்றுகூடி
ஏகமனதாக ஒரு
தீர்மானம் நிறைவேற்றியது.

அரைச் சம்பளம்
கால் சம்பளம்
“நொப் டு” என்ற
அச்சத்தல்ருந்து எம்மை
வருவத்து
உறையு மாதங்களுக்கு மேலாக
வீட்டில்ருந்தபடியே
வேதனத்தை முழுமையாக
எடுத்து அனுபவிப்பதற்கு
கைகொடுத்த அந்த நடமாடும்
வைரஸ் தெய்வத்துக்கு
நன்றிக் கடனாக கட்டவேண்டும்
உடனடியாக ஓர்
அழகிய கோயில்

செம்மை, தீஞ்சவை, எனப் பொருள்படப் பேசவேண்டும், எழுதவேண்டும், பாடவேண்டும். இதற்கெல்லாம் இலக்கணம் வேண்டும். மொழியின் தொழிற்பாட்டை அறிய இலக்கணம் உதவுகிறது. மொழிகளின் பண்புகளை விளக்க அமைப்பை விளக்க இலக்கணம் இலகுவான வழிமுறைகளைவகுக்கிறது. இலக்கணம், பொதுவாக, மனிதருடைய மொழியறிவையும், மொழி உணர்வாற்றலையும், படைப்பாற்றலையும் வளர்க்கிறது. மொழியின் தொடர் அமைப்பு விதிகள் மற்றும் நியதி களையும் மொழிகளின் அமைப்பு ஒற்றுமை வேற்றுமைகளையும் இலக்கணம், வியப்படைய விளக்கி வருகிறதென்பது யதார்த்தமாகும்.

○○○

ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்ப்து

நமது நாட்டில் போர் தொடங்கிய 1983 கால கட்டத்திலிருந்து இலக்கியச் செல்நெறியிலும் மாற்றம் ஏற்படத் தொடங்கியது. அந்த மாற்றம் தமிழ்த் தேசியம் சார்ந்ததாக அமைந்தது. இக்காலகட்டம் தேசிய உணர்வுக் காலகட்டமாகக் கொள்ளப்படுகிறது. தமிழ் மக்களது இடர்களை இக்காலத்துப் படைப்புகள் பிரதிபலிப்பதோடு தமிழ் உரிமைக்கான போராட்டதை நடத்திச் செல்வதற்கான உளப்பக்குவத்தை வளர்க்க உதவும் வகையிலும் படைப்புகள் வெளிவந்தன.

2000-ஆம் ஆண்டு ஈழப்போர் உச்சத்தில் இருந்த காலகட்டத்தில் ஞானம் சஞ்சிகை வெளிவரத் தொடங்கியது. இதழியல் சார் தாரமீகக் கடமையுடன் ஈழத் தமிழினத்தின் இலக்கியக் குரலாக ஞானம் சஞ்சிகையின் முதலாவது இதழிலிருந்து சகல இதழ்களும் கட்டமைக்கப்பட்டன.

ஞானத்தின் முதல் இதழிலேயே போர் தொடர்பான படைப்புகளை வெளியிடத் தொடங்கினோம். அந்த யுத்த காலத்தில் இராணுவத்தினர் போராளிகளைக் கைதுசெய்து கடலிலே வீசி எறிந்த சம்பவங்கள் நிகழ்ந்தன. அது தொடர்பாக **இப்பால் இல்** என்ற கவிஞர் எழுதிய 'பாய்த் தோணி' என்ற கவிதையை முதலாவது இதழிலேயே பிரசுரித்தோம். அதிலே கவிஞர் எழுதுகிறார்,

எங்களது நீல நிறக் கடல், சிவப்பு நிறக்கடலா மாறுகின்றது. ஏனெனில் அங்கே இராணுவம் மனிதப் பிணங்களை வீசியிருக்கிறார்கள், காகங்கள் அந்தப் பிணங்களைப் பார்த்துக் கரைந்து கொண்டிருக்கின்றன' எனத் தொடர்கிறது அக்கவிதை.

**நீல நிறக்கடல்
சிவப்பு நிறக் குருத்தக் கடலாய்
இரைகின்ற போது
கரைகின்றன கடற் காகக் கூட்டம்**

**கடல் மீதக்கும் மீன்களையல்ல...!
மனிதப்பீணங்களை உண்பதற்காய்...**

**இப்பொழுது
குடாக்கடல்
மீன்கள் கொதீபதல்லை
அவையும்
தன்னுயிரைய்பாதுகாத்துக்
கொள்வதாய்
புலம் பெயர்ந்து சென்று
அகத்களாய்
இன்னுமொரு இடத்தல் வாழ்கின்றன...**

தொடர்ந்து வந்த ஞானத்தின் ஒவ்வொரு இதழ்களிலும் போர்சார்ந்த கவிதையோ சிறுகதையோ கட்டுரையோ இடம் பெறுவதற்கு முன்னுரிமை அளித்தோம். ஈழத் தமிழரின் அரசியல் பிரச்சனை தொடர்பாக வரும் இலக்கியங்களை உடனுக்குடன் பிரசுரிப்பதும் அதன் மூலம் இலக்கியத்தின் அரசியல் நிலைப்பாட்டை புலப்படுத்துவதும் அவசியம் என்று கருதினோம். ஞானம் நம் இனத்துக்கு செய்ய வேண்டிய காலங்கருதிய சேவையாகவும் இதை உணர்ந்தோம். ஆயுதப் போர் நிறைவடைந்த காலம்வரை ஏறத்தாழ ஒரு தசாப்தகாலம்வரை ஞானம் சஞ்சிகையில் வெளிவந்த படைப்புகள் பெரும்பாலும் போர் சார்ந்ததாகவே அமைந்தன.

ஞானம் வெளிவரத் தொடங்கியதிலிருந்து எமது சஞ்சிகையைத் தொடராக வாசித்துவந்த பிரபல எழுத்தாளரான எஸ். பொ. அவர்கள், 'ஞானத்தில் வெளிவந்த போர்க்காலக் கதைகளை தொகுத்து வெளியிடல் வேண்டும். அது ஒரு வரலாற்று ஆவணமாக அமையும்' என எமக்கு ஆலோசனை கூறினார். அத்தோடு அத்தொகுப்பை தமது மித்ரா பதிப்பகத்தின் மூலம் வெளியிடவும் முன் வந்தார். ஞானம் சஞ்சிகையின் முதல் இரண்டாண்டு

காலத்தில் வெளிவந்த தேர்ந்தெடுக்கப்பட்ட இருபது கதைகள் **போர்க்காலக் கதைகள்** என்ற மகுடத்தில் மித்திரா பதிப்பகத்தினால் வெளியிடப்பட்டது. அத்தொகுப்பு தமிழகத்திலும் இலங்கையிலும் பெரும் வரவேற்பைப் பெற்றது. போர் தொடர்பான கதைகளை தொடர்ந்து ஆவணப்படுத்த வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை அத்தொகுப்பு எம்முள் ஏற்படுத்தியது.

எமது வேண்டுகோளுக்கு அமைய அக்காலப்பகுதியில் சிங்கள எழுத்தாளர்களால் பத்திரிகைகளில் எழுதப்பட்ட போர் தொடர்பான சிறுகதைகளை **வ. சி. தங்கவேலாயுதம்** மொழி பெயர்த்துத் தந்தார். அக்கதைகளைத் தொடராக ஞானத்தில் வெளியிட்டோம். பின்னர் அக்கதைகளை **யுத்தத்தின் சாயம்** என்ற மகுடத்தில் நூலாக வெளிக்கொணர்ந்தோம். சிங்கள மக்கள் இந்தப் போரை எவ்வாறு நோக்கினார்கள்? அவர்களது மனவுணர்வுகள் எத்தகையதாக இருந்தன என்பதை இக்கதைகள் வெளிப்படுத்தின.

ஞானம், காலத்துக்கு காலம் பல சிறுகதைப் போட்டிகளை நடத்தி வந்திருக்கிறது. அப்போட்டிகளில் பரிசுபெற்ற சிறுகதைகள் பலவும் போர்க்கால அவலங்களைப் பிரதிபலிப்பனவாகவே அமைந்தன.

இவ்வாறு தமிழ்த் தேசிய உணர்வுக் காலகட்டத்தின் இலக்கியச் செல்நெறியினை போர் இலக்கியங்களே கட்டமைத்தன.

இரண்டாம் உலகப்போர் இடம்பெற்றபோது ஏனஸ் ஹெமிங்வே என்ற எழுத்தாளர் தனது அனுபவங்களை Farewell to arms என்ற நாவலாக எழுதினார். அது war literature என்று குறிக்கப்படுகிறது. அதேபோன்று உலக மகாயுத்தங்களிலே இடம்பெற்ற போர் அனுபவங்களைப் பலர் இலக்கியங்களாகப் படைத்துள்ளனர். அவை போரின் இலக்கியச் சாட்சியங்கள். போரில் இடம்பெற்ற உண்மை நிகழ்வுகளை இலக்கிய சாட்சியமாகக் கொண்டவை.

அதேபோன்றுதான் எமது நாட்டில் இடம்பெற்ற போரின் இலக்கியச் சாட்சியங்களாக இருப்பவை ஈழத்துப் போர் இலக்கியங்கள்.

ஈழத் தமிழர்களே போரினைச் சந்தித்தார்கள். ஈழத் தமிழர்களிடையே இருந்துதான் போர் இலக்கியம் தோன்றமுடியும். தமிழர்கள் வாழ்கின்ற ஏனைய நாடுகளான தமிழகத்திலிருந்தோ அல்லது மலேசியா, சிங்கப்பூரிலிருந்தோ வர முடியாது. நவீன தமிழ்

இலக்கியத்துக்கு 'போர் இலக்கியம்' என்ற வகைப்பாட்டினைத் தந்தவர்கள் ஈழத் தமிழர்களே.

இந்தப் போர் இலக்கியங்களை நாம் ஆவணப்படுத்தவேண்டும் என்ற எண்ணம் எம்முள் படிப்படியாக வளரத் தொடங்கியது. ஞானம் 150^{ஆவது} இதழை 'ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழாக' வெளிக்கொணர்ந்தோம்.

போர் இலக்கியம் என்பது ஓர் இலக்கிய வகைமை. "போர் இலக்கியம்" எனப் பெயர் சுட்டி வகைப்படுத்தும் இலக்கண முறைமை தமிழ் இலக்கிய வரலாற்றில் அதற்குமுன் இருக்கவில்லை. ஞானம் சஞ்சிகையிலேதான் **போர் இலக்கியம்** என்ற சொற்றொடரை நாம் முதலில் அறிமுகப்படுத்தி முதன்முதலில் ஒரு சிறப்பிதழை வெளியிட்டோம்.

'போர் இலக்கியம்' என்ற தொடரிலே போர் சார்ந்த அதாவது போரை மையப்படுத்திய அல்லது அப்போருடன் ஏதோ ஒரு வகையிலாவது தொடர்புடைய இலக்கியம் என்று பொருள்படும். போர் இலக்கியம் என்பது, போர் நிகழ்ந்த சூழலில் இடம்பெற்ற களநிலவரங்கள் தொடர்பான உண்மை நிகழ்வுகளின் பதிவுகள். போர் இலக்கியத்தின் முக்கிய பரிமாணம் அவை போரின் சாட்சியங்களாக அமைந்து களநிலவரங்களை வெளியுலகுக்குத் தெரியப்படுத்தி உலகின் மனச்சாட்சியைத் தட்டி யெழுப்புவது.

போர் இலக்கியத் தொகுப்பை நாம் தயாரித்த போது, நூறு வருடங்களின் பின்னரும் அத்தொகுப்பு யுத்தத்தின் சாட்சியாக இருக்க வேண்டும் என்பதைக் கருத்தில் கொண்டு, போரின்போது நிகழ்ந்த முக்கிய சம்பவங்களை வெளிக்கொணர்ந்த படைப்புகளையே உள்ளடக்கினோம்.

போரின்போது யாழ். நூலகம் எரிக்கப்பட்டது, இந்திய இராணுவம் வந்தது, இந்தியப் படையினரின் அட்டூழியங்கள், முஸ்லிம் சகோதரர்களின் வெளியேற்றம், அவர்களுக்கு ஏற்பட்ட பிரச்சினைகளை, முஸ்லிம்களின் அகதி வாழ்க்கை, முஸ்லிம்கள் கொலைசெய்யப்பட்டமை, பெண்கள் வல்லுறுவுக்கு ஆளாக்கப்பட்டமை, மக்கள் இடம்பெயர் நேரிட்டமை மற்றும் போராளிகளின் அனுபவங்களைக் கொண்ட படைப்புகள், இயக்கங்களின் செயற்பாடுகளை விமர்சிக்கும் படைப்புகள், அகதிமுகாம் வாழ்க்கை, சிறைச்சாலைப் படுகொலைகள், பதுங்குகுழி வாழ்க்கை, குண்டுமழையில் மக்கள்

அழிவு, போரினால் உறவுகளைப் பிரிந்து உளநலன் பாதிக்கப்பட்ட நிலைமை. இயக்கப் போராளியான தமது சொந்தப் புதல்வன் இறந்தபோது பயம் காரணமாக தமது புதல்வன் என்று சொல்லமுடியாத நிலைமை, பொது வைத்தியசாலையில் இறந்த உடல் கிடந்தாலும் பயம் காரணமாக உறவினர் பொறுப்பேற்காத நிலை, புலம்பெயர்ந்ததால் உறவுகள் சிதைந்த நிலை, தற்கொலைப் போராளி உடல் சிதறிச் சாகும்போது சகபோராளி ஊமைத் துயரத்துடன் அழுகின்ற நிலைமை, இனக்கலவரம் தொடர் பானவை, இராணுவ அடக்குமுறைகள், நிலத்துக்கு அடியில் புதைக்கப்பட்ட இளைஞர் யுவதிகளின் உடல்கள், உயர்பாதுகாப்பு வலையங்கள், புதல்வர்கள் போருக்குப் போவ தால் ஏற்படும் குடும்பச் சிதைவு, கடலில் ஏற்பட்ட மரணங்கள், அரசியல் படுகொலைகள், போரை எதிர்த்தவர்களின் கருத்துக்கள், அகால மரணங்கள், சந்தேகக் கைதுகள், பிணங்கள் மலிந்த பூமி, தலைகன்ற கற்பக தருக்கள் முகடுகள் அற்ற வீடுகள், முகங்களும் முகவரி களும் இல்லாத மக்கள், இடப்பெயர்வு, போராளிகளின் முகாம், இராணுவத்தினரின் முகாம், சிங்கள இராணுவத்தினரின் அனுப வங்கள், போராளிகளின் அனுபவங்கள் வித்துடல்களின் புதைகுழிகள் அழிக்கப்பட்டமை, முள்ளிவாய்க்கால் படுகொலை எனப் பெரும் பாடுபொருள் வெளியை இத்தொகுப்பு அடக்கி யுள்ளது.

போர் தொடர்பான இந்த உண்மை நிகழ்வு களை எழுத்தாளர்கள் தத்தம் பார்வைகளாக படைப்புக்களாக்கித் தந்துள்ளனர். இவை ஒரு பக்கப் பார்வையல்ல. பாதிக்கப்பட்ட மக்கள் எல்லோரதும் பார்வை. போர் இலக்கியத்திலே சிங்கள மக்கள் எவ்வாறு இந்தப் போரினை நோக்கினார்கள், அது தொடர்பாக அவர்கள் படைத்த இலக்கியங்கள் சிலவற்றின் மொழி பெயர்ப்புகளையும் இந்தப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழிலே உள்வாங்கியுள்ளோம்.

பல்வேறு காலப்பகுதியில் வெளிவந்த போரின் வலிகளை வெளிக்கொணரும் 43 கவிதைகள், 26 சிறுகதைகள், 42 கட்டுரைகள், மற்றும் போர் இலக்கிய நூல்களைத் தொகுத் துக்கூறும் 46 பக்கங்கள் கொண்ட **ஈழத்தமிழர்ன் போர்க்காலப் பிரசுரங்களும் போராட்ட இலக்கியங்களும்** என்னும் தலைப்பிலான நூலகவிய லாளர் என். செல்வராஜாவின் சிறப்புக் கட்டுரை ஆகியன இச்சிறப்பிதழிலே அடங்கியுள்ளன.

இவற்றைவிட போரின் வலிகளைப் பன் முகப்பட்ட பார்வையில் காட்டிநின்ற 'மண்கமந்த மேனியர்' நாடகத்தின் தொடர் முயற்சிகள் பற்றிய நேர்காணலையும், போர்க்காலத்தில் எழுந்த திரைப்படங்கள், குறும்படங்கள் பற்றிய கட்டுரைகளையும், போர்முடிந்த பின்னர் சிங்களத் திரைப் படங்கள் அவைகுறித்த எத்தகைய பதிவுகளை மேற்கொண்டு வந்தன என்பது பற்றிய கட்டுரையையும் ஆவணப்படுத்தியுள்ளோம். போர் எழுச்சிப் பாடல்கள் தொடங்கி ஈழத்துப் போர்க்கால மெல்லிசைப்பாடல்கள், வாய் மொழிப்பாடல்கள் பற்றிப் பேசும் கட்டுரை களையும் உள்ளடக்கியுள்ளோம். போராட்டத்தின் வலிகளைச் சித்திரிக்கும் நவீன ஓவியங்களும், ஓவியம் பற்றிய கட்டுரையொன்றும் இடம் பெற்றுள்ளன.

காலவெள்ளத்தால் அழிந்து போகாமல் இருக்க, இன்னும் 100 வருடங்களின் பின்னர் கூட, இந்தப் போர் ஏன் நடந்தது எவ்வாறு நடந்தது என்னென்ன நிகழ்வுகள் போரில் இடம்பெற்றன போன்ற விடயங்களை அறிந்துகொள்ள, இந்தப் போர் இலக்கியங்கள் சாட்சியங்களாக இருக்கின்றன.

ஒருகாலகட்ட இலக்கியச் செல்நெறியை மையப்படுத்தியதாக இந்த 'ஈழத்துப் போர் இலக்கியச்' சிறப்பிதழை வெளிக்கொணர்ந் துள்ளோம்.

காலம் செல்லச்செல்ல இத்தொகுப்பின் முக்கியத்துவம் பெரிதும் உணரப்படும். ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழை வெளிக்கொணரும் எண்ணத்தை நாம் வெளியிட்டபோது இந்தச் சிறப்பிதழுக்கென படைப் புகளைப் பெற்றுத் தருவதில் மிகவும் ஆர்வத் துடன் செயற்பட்டவர்கள் பேராசிரியர் செ. யோகராசா, கவிஞர் திரு. சி. கருணாகரன், கலாநிதி செ. சுதர்சன் ஆகியோராவர். போர் இலக்கியம் பற்றிய பின்புலத்தை வெளிக் கொணரும் நோக்குடன் கருத்தாடல் ஒன்றையும் இச்சிறப்பிதழிலே சேர்த்துள்ளோம். இந்தக் கருத்தாடலில் பங்கேற்றவர்கள் திரு. வீ தனபாலசிங்கம். திரு. மு. பொன்னம்பலம் திரு தெ. மதுசூதனன் ஆகியோராவர்.

இந்தப் போர் இலக்கியங்கள் அழிந்து போகாமல் பாதுகாப்பதற்கும் எதிர்காலத்தின் ஆய்வுத் தேடல்களுக்கும் ஈழத்துப் போர் பற்றி உலகளாவிய ரீதியில் மக்கள் அறிந்து கொள்வதற்கும் இத்தொகுப்பு ஓர் இலக்கிய சாட்சியாக அமையும் எனத் திடமாகக் கூறலாம்.

தமிழில் யுத்த இலக்கியத்திற்கு நீண்டகால மரபு இருக்கிறது. புறநாநூறு என்ற மாபெரும் இலக்கியத் தொகுப்பின்மூலம் யுத்தத்தைத் தமிழ்ச் சமூகம் எப்படி அணுகியிருக்கிறது என்பதைப் புரிந்துகொள்ள முடியும். ஆனால் நவீன உலகில் தமிழர்கள் கால் நூற்றாண்டு காலத்துக்கு மேலாக தங்கள் விடுதலைக்கான யுத்தம் ஒன்றை நடத்தினார்கள். குருதி வெள்ளத்தில் மூழ்கடிக்கப்பட்ட அந்த யுத்தத்தின் மாபெரும் தொகை நூல் ஒன்றினை இலங்கையிலிருந்து வெளிவரும் 'ஞானம்' கலைஇலக்கியச் சஞ்சிகை 600 பக்கங்களில் பெருஞ் சிறப்பிதழாகக் கொண்டுவந்துள்ளது. யுத்தத்தின் இருண்டகாலப்பதிவுகளையும், தீராத குருதியின் சுவடுகளையும்

ஈழத்திலிருந்து கதைகளாகவும் கவிதைகளாகவும், கட்டுரைகளாகவும் ஏராளமான படைப்பாளிகள் புதிவு செய்தார்கள். அவற்றின் தேர்ந்தெடுத்த பக்கங்களைக் கொண்ட இந்தத் தொகுப்பு தமிழின் ஒரு புதிய இலக்கிய வகைமையை முன்னிறுத்துகிறது. கனத்த இதயத்துடன் கடந்து செல்லவே முடியாத பக்கங்கள் இவை. தமிழர்களின் துயர வரலாற்றின் பெரும் ஆவணமாக இந்தத் தொகுப்பு என்றும் இருக்கும்.

- உயிர்மை இதழ் ஆசிரியர் **மனுவ்யயுத்திரன்** குங்குமம் சஞ்சிகையில் (ஞானம்-151 டிச-2021)

●●●

'ஞானம்' நூற்றி ஐம்பதாவது இதழ் ஈழத்து போர் இலக்கிய சிறப்பிதழாக அறுநூறு பக்கங்களுடன் வெளிவந்து அசத்தியுள்ளது. ஒரு சிற்றிதழ் சிறப்பிதழ் இத்தனை சிறப்புடன் இதுவரை வந்ததில்லை. இனி வரப்போவதுமில்லை. இவ்விதழ் முழுவதும் ஈழத்துப்போரின் தாக்கங்கள் குறித்தும், விமானம் பொழிந்த குண்டுகளாலும் செல்வீச்சுக்களாலும், உயிரிழந்தும், கால், கை, கண் இழந்தும் உடல் சிதறியும் அழிந்துபோன அப்பாவி மக்களின் துன்பங்கள், துயரங்கள் என்பனவற்றையும், அகதி முகாமிற்குள் அகப்பட்டு அல்லலப்பட்ட அப்பாவிடங்களின் சோகக் கதைகளையும், பதுங்கு குழிக்குள் குண்டுவிழுந்து அழிந்துபோன குடும்பங்களின் கதறலையும், இடப்பெயர்வினால் ஏற்பட்ட கொடுமைகளையும் நீதி நியாயமின்றி கொலை செய்யப்பட்டு புதைக்கப்பட்ட மனிதப் படுகொலைகளின் கொடூரத்தையும், அபலைகளை கற்பழித்துக் கொன்ற கொடுமைகளையும் இந்த போர் இலக்கிய இதழ் விபரிக்கிறது.

இதனுள் அடங்கியுள்ள சிறுகதைகளும், கவிதைகளும், கட்டுரைகளும் சொல்லும் நிகழ்வுகள் கற்பனையல்ல. எல்லாம் நிஜங்களே. இன்னும் கொடுமைகளைச் சித்தரிக்கும் ஓவியங்களும், போர் எழுச்சிப் பாடல்கள், மெல்லிசைப்பாடல்கள் போன்றவற்றை உள்ளடக்கி மிகமிக கனதியாக, அழகாக வெளிவந்துள்ளது. இதன் அட்டைப்படம் போரின் குறியீடாக அமைந்து சிந்திக்க வைக்கிறது. இத்தகைய பெருநிலையில் தன்னை உயர்த்திக்கொண்ட 'ஞானம்' இந்தப் பெருமையை தக்கவைத்துக் கொள்ளவேண்டும்.

- புசல்லாவ **குறிஞ்சிநாடன்** (ஞானம் 151 டிசம்பர் 2012)

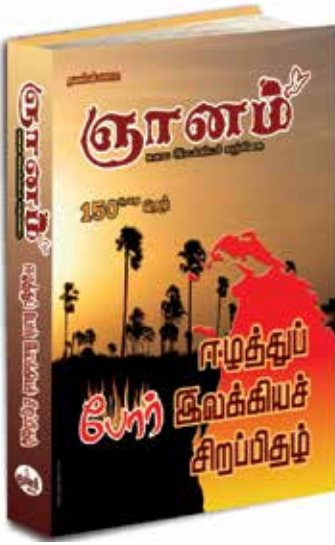
●●●

தாங்கள் அனுப்பிய ஞானம் இணையத்தள முகவரி பெற்றேன். மிக்க நன்றி. 150ஆவது இதழைத் தரவிறக்கம் செய்து வாசிக்க முடிந்தது. மிகுந்த பொறுப்புணர்வோடும் அதிகபட்ச முயற்சித் திறனுடனும் தாங்கள் தயாரித்துள்ளமை முதற்பார்வையிலேயே தெரிகிறது. இது உங்களது வாழ்நாட் சாதனையாகக் கணிக்கக் கூடியது. ஈழத்தின் போர்ச்சூழலின் இலக்கியச் செல்நெறியை மையப்படுத்தி இப்படியொரு பாரிய மலரை வெளிக்கொணர் முடிந்தமைபற்றித் தாங்கள் மனநிறைவடையலாம்.

- கலாநிதி **நா. சுப்பிரமணியன்** (கனடா) (ஞானம் 152 ஜனவரி - 2013)

●●●

ஞானம் பிரதம ஆசிரியர் தி.ஞானசேகரன் அவர்களும் நிர்வாக ஆசிரியர் ஞா.பாலச்சந்திரன் அவர்களும் இணைந்து ஞானம் ஈழத்துப் போர் இலக்கிய சிறப்பிதழை அழகுறவும் கனதியாகவும் வெளிக்கொணர்ந்தமையை ஈழத்திலும் தமிழ் நாட்டிலும் ஏராளமான கல்விமான்களும் இலக்கிய கர்த்தாக்களும் இலக்கிய இரசிகர்களும் பாராட்டி இருப்பது ஞானத்திற்கு கிடைத்த பெரும் வெற்றி என்றே கூறவேண்டும்!

அதைக்காட்டிலும் 2012 நவம்பர் 25ஆம் திகதி கொழும்புத் தமிழ்சங்கத்தில் நூலை வெளியீடு செய்த ஞானம் குழுவினர் 07.12.2012இல் தமிழ்நாட்டில் பாரதிதாசன் பல்கலைக்கழகத்திலும் அதேதினம் தஞ்சை பல்கலைக்கழகத்திலும் 08.12.2012இல் நாமக்கல் செல்வம் ஆசிரிய பயிற்சிக் கல்லூரியிலும் திருச்சியில் பல இடங்களிலும் 09.12.2012இல் கோயம்புத்தூரிலும் மேலும் பல முக்கிய ஆங்கில தமிழ் பத்திரிகையாளர் சந்திப்பிலும் 12.12.2012இல் சென்னையில் பல இடங்களிலும் நூலை அறிமுகம் செய்ததுடன் ஈழம் திரும்பி 27.12.2012இல் மட்டக்களப்பிலும் 28.12.2012இல் திருக்கோணமலையிலும் அதனைத் தொடர்ந்து 29.12.2012இல் வவுனியாவிலும் 30.12.2012இல் யாழ்.தேவரையாளி இந்துக்கல்லூரியிலும் அறிமுக விழாக்களை துரித வேகத்துடன் சிறப்புற நடாத்தி முடித்ததுடன் அனைத்து நிகழ்வுகளையும் நிழல்படங்கள் சாட்சியாக ஞானத்தின் டிசம்பர் 2012 இதழில் பதிவு செய்த திறனை எப்படிப் பாராட்டினாலும் தரும்!

- கலாபூஷணம் **வீ.என்.சந்திரகாந்த்** (ஞானம் 152 ஜனவரி 2013)

150ஆவது இதழ் என்பது 12 1/2 வருட ஞானத்தின் வரலாற்றைக் குறிக்கிறது. இந்த ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழ் 600 பக்கங்களையும் சிறந்த உள்ளடக்கங்களையும் கொண்டது. இவ்வாறான ஒரு சிறப்புமலர் இதற்கு முன்னும் வெளிவரவில்லை. இனிமேலும் வரப்போவதில்லை

- **அன்புமணி**, மட்டக்களப்பு (ஞானம் 152 ஜனவரி 2013)

ஞானம் கலை இலக்கியச் சஞ்சிகையின் 150ஆவது இதழான ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழைப் படித்தேன் புறநானூற்றுக்குப் பின்பு தமிழில் தோன்றிய மிகச்சிறந்த பெறுமதி வாய்ந்த ஒரு போர் இலக்கிய நூலாக இதைப் பார்க்கிறேன். இதற்காகத் தமிழ்கூறும் நல்லுலகம் எக்காலமும் ஞானம் ஆசியருக்கு நன்றியுடையதாய் இருக்குமென நம்புகிறேன்

- **சீத்தரா சின்னராசன்** (ஞானம் 152 ஜனவரி 2013)

இலண்டனில் ஞானம் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழ் அறிமுக விழா

இலண்டன் லூஷியம் சிவன்கோவில் மண்டபத்தில் ஞானம் 150ஆவது இதழ் -ஈழத்துப் போர் இலக்கியச் சிறப்பிதழின் அறிமுகவிழா சுடரொளி வெளியீட்டுக்கழகத்தின் ஆதரவில் 24-08-2013 அன்று மாலை ஆறு மணியளவில் சுடரொளி ஆசிரியர் ஐ. ரி. சம்பந்தன் தலைமையில் இடம்பெற்றது. டாக்டர் நவரட்னம் தம்பதியர் மங்கல விளக்கேற்றி விழாவினை ஆரம்பித்தனர். தமிழ்த்தாய் வாழ்த்தினை பிரபல எழுத்தாளர் இரா. உதயணனின் மகள் நிரோஷி இசைத்தார். ஆசியுரை லூஷியம் சிவன் கோயில் பிரதம குரு ஸ்ரீலக்ஷ் மகேஸ்வரக்குருக்கள் அவர்களால் வழங்கப்பெற்றது. தொடர்ந்து திரு. இரா உதயணன் வரவேற்புரை நிகழ்த்தினார். அதனைத் தொடர்ந்து தலைமை உரை இடம்பெற்றது. நூல்விமர்சன உரைகளை எழுத்தாளர் திரு. தி. திபாகரன், பிரபல விமர்சகர் மு. நித்தியானந்தன், ஊடகவியலாளரும் பன்னூல் ஆசிரியருமான எம். எல். எம். அனஸ் ஆகியோர் நிகழ்த்தினர். சட்டத்தரணி பஷீர் அவர்கள் கருத்துரை வழங்கினார். நூலின் முதற்பிரதியை டாக்டர் நவரட்னம் பெற்றுக்கொண்டார். நன்றியுரையினை பிரபல நூலகர் என். செல்வராஜா வழங்கினார்.

(சமகால கலை இலக்கிய நிகழ்வுகள் ஞானம் 160 - டிசம்பர் 2013)

வாசகர் பேசுந்ரார்

எழுத்தாளர் தேவகி கருணாகரன் அவர்களின் 'வானமே எல்லை' சிறுகதையை ஞானம் 256 இதழில் வாசித்து அவருடைய ஆற்றலைப்பார்த்து வியந்து போனேன்! விஞ்ஞானமும் கற்பனையும் அதனால் உறவுகளுக்கிடையே ஏற்படும் நல்லுறவும் கலந்த அதிசயமான கதை!

பொறுமையற்ற நவீன மாந்தருக்கு சிப்ஸ் பொருத்துவதன் மூலம் ஒற்றுமையை ஏற்படுத்த முடியும், விண்வெளி உல்லாசப்பயணம் (இன்று சாத்தியமாகி விட்டது!), மற்றும் ரோபோக்களின் உதவி. இத்தனைக்கும் பின்னால் தமிழனின் சாமர்த்தியம் என அழகான கற்பனை! பிரபல எழுத்தாளர் கோகிலா மகேந்திரனின் விஞ்ஞானப் புனைவுகளும் நினைவுக்கு வந்தன! சுஜாதாவுக்கு மட்டும் விஞ்ஞானக்கதை புனையத் தெரியுமா! அவருடைய இடத்துக்கு இன்று ஒருவர் வந்துவிட்டார் என மகிழ்வோம்! எழுத்தாளரை வாழ்த்துகிறோம்!

– யுராசக்த் சந்தரலங்கம், சீடன்

ஞானம் சஞ்சிகையின் 256^{ஆம்} இதழில் நான் வாசித்து நேசித்த கட்டுரை இசை என்ற தலைப்பில் நாட்டியக் கலாநிதி கார்த்திகா கணேசர் அவர்கள் எழுதியுள்ள கட்டுரை ஆகும். இசை நடனம் நாடகம் ஆகிய முப்பெரும் தமிழ்க் கலைகள் பற்றி அக்கட்டுரையிற் சிறப்பாக ஆராயப்பட்டுள்ளதைக் கண்டு மகிழ்வற்றேன். 'புராதன கால இந்தியா முழுவதிலும் கர்நாடக சங்கீதமே பாடப்பட்டு வந்துள்ளது' என்ற கட்டுரையாளரின் கருத்து 'சிந்து நதிப் பிரதேசம் உள்ளிட்ட இந்திய உபகண்டம் முழுவதிலும் முன்னொரு காலத்தில் திராவிடர்களே வாழ்ந்து வந்தார்கள்' என்ற செய்தியுடன் ஒத்துப் போவதைக் காணக் கூடியதாக உள்ளது. ஈரான் பாரசீகம் போன்ற பிரதேசங்களில் இருந்து இடம் பெயர்ந்து வந்து உபகண்டத்திற் குடியேறிய மக்கள் பாரசீக இசைவடிவத்தைக் கர்நாடக சங்கீதத்துடன் கலந்து ஒரு புதிய இசை வடிவத்தைத் தோற்றுவித்தார்கள். இதுவே பிற்காலத்தில் இந்துஸ்தானி இசை என்று அழைக்கப்படலாயிற்று. இவ் வகையில் இன்றைய வட இந்தியாவின் இசை வடிவம் இந்துஸ்தானியாகவும் தென்னிந்திய இசைவடிவம் கர்நாடக சங்கீதமாகவும் உள்ளதை அவதானிக்க முடிகிறது. கட்டுரையாளர் தொடர்ந்தும் இத்தகைய ஆய்வுக் கட்டுரைகளை ஞானத்தில் எழுதவேண்டுமென்று வாழ்த்துவதில் மட்டற்ற மகிழ்ச்சி அடைகிறேன்.

– கலைமாமணி கா. தவபாலன்

பாரதியின் அமரத்துவ நூற்றாண்டை நினைவு கூர்ந்து ஞானம் ஆசிரியர் தனது ஆசிரியர் பக்கத்தில் பாரதியின் பன்முக இலக்கியத் திறனை சிறப்புறக் காட்டியுள்ளார். 1946^{ஆம்} ஈழத்தில் வெளிவந்த முதற் சிறுநூல் பின்னர் 1948^{ஆம்} கிழக்கிலிருந்து வெளியான சிறுநூல் ஆகிய இவை இரண்டுமே பாரதியின் பெயரைத் தாங்கிவந்தமை, பாரதியின் கவிதைகள் ஈழத்துக் கவிஞர்களிடையே ஏற்படுத்திய தாக்கம் பற்றி பேராசிரியர் க.கைலாசபதி அவர்கள் பதிவுசெய்துள்ளமையை (பாரதி ஆய்வுகள் பக்:210) ஆதாரம் காட்டிப் பாரதி கவிதைகள் 1940களில் பிரபல ஈழத்துக் கவிஞர்களை ஆட்கொள்ளத் தொடங்கியமை போன்ற பல முக்கியதகவல்களையெல்லாம் வாசகர்களுக்கு விருந்து வைத்தமை உண்மையிலேயே வாசகர்கள் மனதிலே பாரதிபற்றிய விழிப்புணர்வை ஏற்படுத்தும்.

நிலாவெளியில் பிறந்துவளர்ந்து படித்துத் தனது பதினம் வயது தொடங்கும் போதே கவிதைக் களத்தில் காலடி எடுத்துவைத்துப் பிரபல படைப்பாளியாகித் தேசிய மட்டத்திலும் சர்வதேச மட்டத்திலும் பற்பல பட்டங்களையும் விருதுகளையும் தனதாக்கிக் கொண்ட கலாபூஷணம் நிலா தமிழின்தாசன் பற்றிய பல தகவல்களைத் திரட்டிக் கட்டுரையில் காட்டிய கவிஞர் செ. ஞானராசா அவர்களுக்கும் இவரை 'ஞானம்' 2021 செப்ரெம்பர் இதழின் அட்டைப்பட அதிதியாக்கிக் கௌரவித்த 'ஞானம்' ஆசிரியருக்கும் எனது பாராட்டுக்களும் நன்றிகளும் உரித்தாகட்டும்.

– கெ.சீத்தரவேலாயுதன் – தருகோணமலை

கைகளுக்குப் பிந்திக் கிடைத்தாலும் கனதியான பல அம்சங்களை உள்ளடக்கியதாக வெளிவந்துள்ள ஞானம் 256^{ஆம்} இதழ்கண்டு மகிழ்வடைந்தேன். இவ்விதழின் அட்டைப்பட அதிதியாக திருமலை மண்ணின் மகிமை பொருந்திய கவிஞர் நிலா தமிழின்தாசனைக் கௌரவித்தமை எமக்குப் பெருமை தருகின்றது. அமரகவி பாரதி பற்றி எழுதப்பட்ட ஆசிரித் தலையங்கமும், பேராசிரியர் துரை மனோகரனின் எழுதத் தூண்டும் எண்ணங்களில் மகாகவியின் ஆளுமைகள்பற்றிய தகவல்களும் இவ்விதழில் முதன்மை பெறுகின்றன. அதற்கு மேலாக இவ் விதழில் வெளியான கவிதைகள், சிறுகதைகள், குறுங்கதைகள் கட்டுரைகள், எதிர்வினைகள், ஆசிரியரின் ‘ஞானம்’ சஞ்சிகைக் காலம் என்பன, சஞ்சிகைக்கு மேலும் மெருகூட்டுகின்றன. இவை ஒவ்வொன்றைப்பற்றியும் எழுதவுண்டு, என்றாலும் விரிவஞ்சி அவற்றைத் தவிர்க்கவேண்டியுள்ளது. அதேவேளை மொழிபெயர்ப்புக் கதையைத் தந்த திரு. சு. முரளிதரனுக்குப் பாராட்டுக்கள். மொழிபெயர்ப்புக் கதைதானா என வியக்கும் வண்ணம் அருமையாக உணர்வு பூர்வமாக கதையை நகர்த்திச் சென்றமை விதந்துரைக்கக் கூடியதாக அமைந்துள்ளது. அதன் ஆங்கில மூலத்தை கதையின் அருகிலேயே தந்தமை பாராட்டுக்குரியதாகும். இந்த அசாதாரண சூழ்நிலையிலும் அயராது இலக்கியப்பணியாற்றும் ஆசிரியருக்கும் ஆசிரிய குழுவினருக்கும் எனது பாராட்டுக்கள்

- ஷெல்ல்தாசன், தருகோணமலை

வணக்கம். இம்முறையும் (18-09-2021) கருத்துரையாடல் மிகவும் பயனுள்ளதாக அமைந்தது. அனைவரது உரைகளும் சிறப்பாக இருந்தன. பல்வேறு சந்தர்ப்பங்களில் என்னுள் எழுந்த வினாக்கள் இவ்வுரையாடலின்போதும் நினைவிற்கு வந்ததால் அவற்றிற்கு விடைதேடி இதனை எழுதுகிறேன். இது பலராலும் பேசப்பட்ட, எழுதப்பட்ட விடயமெனினும் மேலும் சிந்திக்கவேண்டிய ஒன்றென கருதியதால் என் சந்தேகங்களை முன்வைக்கிறேன்.

ஒருவருடன் சிறுகதை ஒன்றைப் பற்றி உரையாடிக்கொண்டிருந்தபோது “சிறுகதை நன்றாகத்தான் இருக்கிறது. ஆனால் தமிழில் நிறையப் பிழைகள் விடுகிறார்” என அவர் கருத்துக்கூறவும், “சிறுகதையில் இலக்கணப் பிழை வரக்கூடாதா? பேச்சுவழக்கும் கலந்துதானே எழுதுகிறார்கள். அதில் இலக்கணப் பிழை வந்தால் என்ன?” என்று என் சந்தேகத்தைக் கேட்டேன். “தமிழில் பிழை விடலாம் என்ற எண்ணம் ஏற்படுமானால் காலப்போக்கில் தமிழ் மறைந்து வேறொரு மொழி தோன்றிவிடும்” என்பது அவரது வாதம். உடனே ஞானம் சஞ்சிகையில் ஆங்கிலம் பெருமளவு கலந்து எழுதப்பட்ட சிறுகதை நினைவிற்கு வந்தது. அதுவும் இத்தகைய நிலை ஏற்படுமென எள்ளிநகையாடியே எழுதப்பட்டதாக நினைவு.

பிறிதொரு பொழுதில் ஓர் எழுத்தாளரிடம் இது குறித்து கருத்துக் கேட்டபோது, “நான் எனது கதைகளில் வரும் உரையாடலை பேச்சுவழக்கில் எழுதினாலும் ஏனையவற்றில் இலக்கண சுத்தமாகவே எழுதுகிறேன். அதில் பிழை வரக்கூடாது” என அவர் தன் கருத்தைத் தெரிவித்தார்.

சிலர் எழுதிச் செல்லும்போது ஆங்காங்கே பேச்சுவழக்குச் சொற்களைச் சேர்த்து எழுதுவதே அவர்களது எழுத்து நடைக்கு சுவை சேர்ப்பதாக நானே இரசித்து வருகிறேன். அதையும் சேர்த்து இது குறித்து சிந்திக்க நேர்ந்தது.

கவிதையொன்றில் பேச்சுவழக்குச் சொற்களை ஏன் உபயோகித்திருக்கிறீர்கள்? என்று கவிஞர் ஒருவரிடம் கேட்டேன். அவ்வாறு பயன்படுத்தியதால் கவிதையின் தரம் குன்றிவிட்டதாக எனக்குப் பட்டது. கவிஞரோ “அப்படி எழுதுகையில் கவிதை சிறப்பாக அமைகிறது” என்றார். நாம் இலக்கணத்தை கற்று அதன்படி எழுதுவதைவிட, இலக்கணத்திற்கமைய எழுதியவற்றை வாசிப்பதன்மூலம் அதிகம் பயிற்சி பெறுகிறோம். அவ்வாறு பயின்றவர்கள் தமிழில் எழுதப்பட்ட ஒரு ஆக்கத்தை வாசித்ததுமோ கேட்டதுமோ தமிழ் பிழையாக எழுதப்பட்டிருப்பதாக உணர்கிறார்கள். அதே வேளையில் அவ்வாறு நற்றமிழில் பரிச்சயம் அற்றவர்கள் ஏதோ சுவையற்ற கடுமையான ஒன்றை வாசிப்பது போன்று சங்கடப்படுகிறார்கள். இலகுவானதும் பேச்சுவழக்கு அல்லது அவர்கள் தொடர்ந்து வாசிக்கும் தமிழே அவர்களுக்கு உவப்பானதாகிவிடுகிறது போலும் என்ற எண்ணம் என்னுள் எழுந்தது. இது சரியோ தவறோ தெரியவில்லை. சரியாக இருக்குமானால் நாம் இது குறித்து உடனடியாக சிந்திக்க வேண்டியது மிகமிக அவசியமாகும்.

